

Den ny Verdensimpuls

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

Indhold

- Forklaring til symbol nr. 6. • 1*
Redaktøren fortæller • 2
Det kosmiske verdensbillede i lommeformat • Martinus • 3
Gavekultur • 7
Den ufærdige og den færdige kristendom • 9
Alt er fuldkomment • 11
Opgør med tilfældighed • 13
Kærlighed, lydighed og flokkebevidsthed • 19
Det levende væsen • 29
Brevkasse, Rolf Elving svarer på spørgsmål • 37
Paa den yderste Dag • H. C. Andersen • 43
Vil Esperanto blive det kommende verdenssprog ? • 47
Information om Det Tredie Testamente på Bornholm • 51
Mit liv med Martinus 2 • 53
Fest for Martinus kosmiske indvielse • 55
The Third Testament on
Mind - Body - Spirit Festival May 2018 • 56
Talk & Dialogue about The Third Testament • 58
Gavekultur • 59
Det Tredie Testamente LIVETS BOG I-VII • 60
Det Tredie Testamente Kort litteraturoversigt • 61
Hvem var Martinus? • 63
Martinus citater • 66

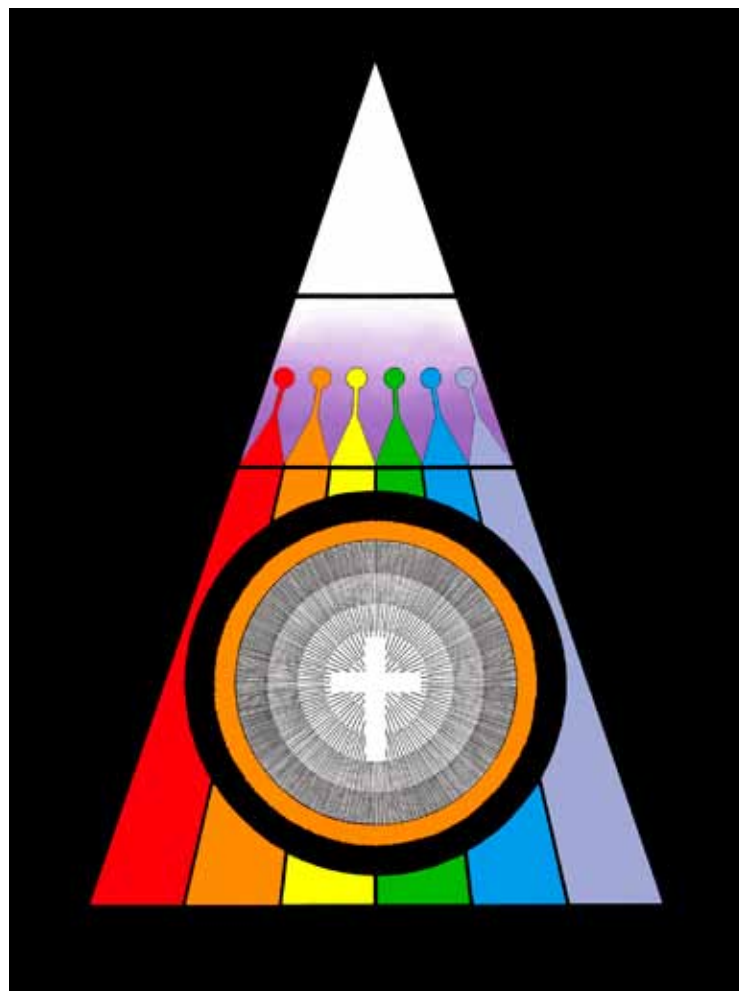
Juni 2018 - nr. 003

Udgivet af

Fonden Det Tredie Testamente

GRATIS

Vi er alle evigt levende væsener

**Symbol nr. 6.
Det levende væsen I.**

Forklaring til symbol nr. 6.

Det levende væsen I. - Symbol nr. 6.

”Alle levende væsener er udødelige”

”Bag” vor fysiske organisme findes den usynlige bevidsthed dvs. vores tanker, følelser og forestillinger. Bag disse findes selve livet, vores evige uendelige jeg.

Skaberen - den øverste hvide trekant

Det levende i os er immaterielt, evigt og ubegrænset. Det er ikke sammensat af mindre dele, som alt det skabte, timelige og forgængelige. Derfor kan det ikke opløses eller forgå. Det er udeleligt, ubegrænset og evigt. Den hvide trekant symboliserer dette ophav til alt det skabte, vores evigt levende jeg - skaberen.

Skabeevnen - violet

Jegets evige evne til at synliggøre sin ubegrænsede natur i tid og rum symboliseres med det violette felt i midten.

Det skabte

Den nederste del med de lodrette farvefelter symboliserer vores timelige oplevelsesredskaber, dvs. vores organisme og bevidsthed, som forandres og udvikles fra liv til liv. Denne skabte del er primært af åndelig natur, den fysiske krop er blot et midlertidigt redskab for oplevelse af livet i den materielle verden.

Vi lever således primært i den åndelige verden, selvom vi i øjeblikket kun er bevidst i den fysiske verden. Når vi sover, befinder vi os på det åndelige plan, ligesom når vores organisme for en tid er gået under.

Symbolets øverste dele betegnes i Det Tredie Testamente som over- og den nederste del som underbevidstheden, der består af dags- og natbevidstheden.

Redaktøren fortæller

Jan Langekær

Om *kristendommens fornyelse*

Det Tredie Testamente er ifølge Martinus identisk med den intellektualiserede fornyelse af kristendommen, som Jesus forudsagde skulle komme til menneskene i form af "den hellige ånd". Det er en "kosmisk videnskab", der nøgternt og logisk afslører fundamentale træk ved virkeligheden som...

"Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds sekundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt". (Martinus: "Falske profeter og falske Kristus'er" 1971, Kosmos, nr. 8 1971)

Fra tro til viden

Formålet med Det Tredie Testamente er at løfte livets store spørgsmål ud af troens tågedis, frem til selvoplevelse og sikker viden. Det er værkets grundlæggende tese, at livets mysterium kan forklares videnskabeligt.

Den åndelige videnskab beskriver tankeverdenen

Men her forklares livets gåde ikke på traditionel naturvidenskabelig vis. Det er bevidstheden, som usynligt styrer alt, der frem for alt analyseres. Tankeverdenen indtager en langt mere betydningsfuld rolle, end den vi normalt forestiller os.

En forskningsrejse i vores indre verden

Studiet af Det Tredie Testamente byder på en svimlende opdagelsesrejse i vor indre verden. Vi guides via logiske tankerækker ud af materiens foranderlige bevægelses-ocean, ind til livets inderste kilde. Her opdager vi, at vi alle er udødelige, at vor inderste natur er evig og uendelig. Vi opdager, at livskernen er den samme i os alle.

Forlag og redaktionsadresse for Den ny Verdensimpuls:

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente (Publishing House The Third Testament Foundation), Vestre Gade 6A, DK-2605 Brøndby mobil: 20 15 78 11 jan@langekaer.dk CVR-nr. 29146721

Ansvarshavende redaktør: Jan Langekær

Bankdetaljer for frivillige bidrag:

Bidrag til udgivelsen af Den ny Verdensimpuls kan sendes til: DANSKE BANK Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989 Fra udlandet skal anvendes: IBAN Konto nr. DK6030003572030989 og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

ISBN 978-87-999567-0-8

Fra dette udsigtspunkt kan vi konstatere, at alt omkring os er levende, selv i mikro- og makrokosmos.

For vores undrende øjne forvandles verdensalt fra en samling død materie, styret af tilfældigheder, til at fornemmes som en altomfattende levende, tænkende organisme, der har eksisteret i al evighed. Vi opdager, at vi alle i al evighed lever, bevæger os og er i denne organisme. Vi opdager kærlighedslovene som garanterer denne levende, bevidste organismes evige liv. Vi kan se vores korte jordiske liv i evighedens perspektiv.

Der er tale om et helt frit studium, hvor enhver kan tage, hvad de kan bruge og lade resten ligge. Martinus' åndsvidenskabelige verdensbillede er som solen frit tilgængeligt for alle.

God læselyst!

Det kosmiske verdensbillede i lommeformat

Foredrag af Martinus bearbejdet efter stenografisk referat af Inge Nørgaard og Lisbeth Dam

Hvad er et verdensbillede? – Det er et overblik over de grundprincipper, på hvilke hele naturen, de levende væsener samt stjernernes og mælkevejenes reaktioner og baner hviler. Men hvordan skal et menneske, sådan en lille mikrobe, dog blive i stand til at få et sådant overblik? Verdensaltet eller universet har jo hverken begyndelse eller ende. Det er således uendeligt i sin udstrækning. Man vil da aldrig nogen sinde kunne få et overblik over noget, der er uendeligt i sin udstrækning. Hvordan skal man komme til bunds i noget, der er bundløst? – At påstå, at man har et overblik over verdensaltet, kan da kun fanatikere gøre. Ja, således lyder vel den almindelige moderne opfattelse, og navnlig vel fra selve den materialistiske videnskabs side. Men hvordan skal almindelige materialistisk indstillede mennesker vel kunne få nogen som helst anden opfattelse? – De forstår endnu ikke at indstille deres sanser, intelligens og opfattelsesevne på en sådan måde, at de virkelig kan overskue verdensaltet og derigennem opleve løsningen på livsmysteriet eller livets gåde. Det er ikke livets mening, at verdensaltet ikke skal kunne opleves. Det er ikke livets mening, at selve livet, deres egen identitet, skal blive ved med at være mystik. For Kristus var livet og dets ophav ikke nogen mystik, men soleklar virkelighed. At han ikke kunne åbenbare denne sin store viden på andet end en rent barnlig måde, skyldes ikke ham, men den barnlige og i kosmisk henseende analfabetisk indstillede menneskehed, til hvem han måtte tale. Det er den samme primitivitet og kosmiske barnlighed hos menneskene, der har betinget, at de store religioner heller ikke har kunnet åbenbare verdensbilledets hemmelighed i logiske tankerækker, synlige for intelligensen og dermed kontrollable for forstanden, som kendsgerninger. At få et overblik over verdensaltet er således ikke en umulighed. Hvorfor kan videnskaben da ikke med deres vældige optiske apparater, teleskoper, mikroskoper og elektronmikroskoper og deres vældige elektronhjernener ikke komme til dette overblik? – Nej, med den indstilling, som den moderne videnskab og de almindelige materialistisk indstillede mennesker har, er verdensaltetets mystik eller hemmelighed uløselig. Overblikket over verdensaltet er således ikke et spørgsmål

om de foreteelser, som videnskaben er eksperter i at udforske.

Løsningen på verdensaltetets hemmelighed eller mysterium er ikke et spørgsmål om størrelse, mål og vægt, ligesom mystikken eller hemmeligheden ved det levende væsen heller ikke løses med kendskab til det samme væsens størrelse, volumen, form og farve. Da verdensaltet netop er uendeligt, rummer det alle størrelser i sig. Slutfacittet på noget, der udgør alle størrelser, kan umuligt udtrykkes ved en størrelse. Noget, der har alle mål i sig kan heller ikke udtrykkes med et slutfacit i tal. Sålænge man kun er indstillet på udforskningen af noget, der kan udtrykkes i tal eller i mål og vægt, da befinder man sig i en videnskabens gade, der ender blindt. Og man får absolut intet som helst svar på selve livets virkelige hovedspørgsmål: *Hvad er livet, hvad er det levende væsen, er det udødeligt, og hvad er verdensaltet?* – Så vil man måske her spørge, hvad man overhovedet skal med livsmysteriets løsning. Men hertil må man så igen stille spørgsmålet: Hvordan skal vi ellers få bugt med al den nød og elendighed, depression og livslede, sorg og sygdom og den altgennemtrængende ”alles krig mod alle”? – Der er ingen af disse eller lignende store hovedspørgsmål, der kan besvares med et talfacit. Det hjælper ikke, at man kender lysets hastighed, afstanden mellem stjernerne, atom- og elektronstrukturer, jordens omdrejninger og solens bane i rummet osv, når man lider af svære sygdomme. Denne viden er heller ingen trøst i sorgens stund, ligesom den heller intet gavner overfor depression og livslede. Hvis mål og vægtfacitter kunne klare sådanne livsproblemer for menneskene, så var jorden for længst blevet en engleverden, i hvilken der hverken var sorg, skrig eller pine. Men således er det ikke. Verden er netop kulminerende i sorg, dødsrallen og livsødelæggende sygdomme, skønt menneskene behersker den fysiske materie, trykker på knapper og tusinder og atter tusinder af naturens hestekræfter arbejder for det samme menneske. Men ikke desto mindre forhindrer denne geniale viden og kunnen på det materielle område ikke menneskene i at være analfabeter overfor livsmysteriets eller livsgådens løsning.

For at finde frem til selve livsmysteriets løsning må man således ud af den materialistiske videnskabs blindgade. Dette er ikke sagt som en forklejning af den materialistiske videnskab, men nærmest som et forsvar for denne. For den løser jo med stor genialitet de felter i livsmystikken, som den er beregnet på og har evne til. At forlange, at den skal løse problemer og gåder af en helt anden natur end mål, vægt, volumen, form og farve, er det samme som at forlange, at den skal være ekspert i at give oplysning om ting og foreteelser, der tilhører en helt anden virkelighed end den, der kan vejes og måles.

Hvad er det så for en anden virkelighed? – Det er den virkelighed, man kommer til, når man forstår, at verdensaltet er uendeligt både i tid og rum, og at dets fremtræden derfor ikke er tilgængeligt for nogen som helst måling og vejning. Det kan derfor ikke have noget som helst tids- og rumdimensionelt facit. Ikke desto mindre er vi trods dette nødsaget til at erkende, at det eksisterer. Vi står altså her overfor noget, der eksisterer udenfor tid og rum. Vi har her det første møde med en virkelighed af en anden natur end den virkelighed, vi kan måle og veje. Da dette ”Noget” her er udenfor tid og rum, har det kun een eneste analyse, nemlig den at det kun udgør ”Noget som er”. Og her er vi altså kommet til en fast realitet, vi ikke kan tage væk. Vi kan oven i købet begynde at opdage noget mere ved denne realitet, som heller ikke hører med til tid og rum. Vi ved, at i dette ”Noget” foregår al skabelse, al bevægelse, ligesom vi ved, at det udelukkende er denne bevægelse eller skabelse, der virker på vore sanser. Det vi oplever er således ikke det ”Noget som er”, men noget, der befinder sig i dette ”Noget”. I kraft af, at der er bevægelse, kan det reagere på sanserne, som også er bevægelse, og der opstår det, vi kalder livets oplevelse. Livets oplevelse er således i virkeligheden kun en række sammenstød eller kollisioner mellem vore sansers energi og omgivelsernes energi. Da bevægelserne er af forskellig hastighed og styrke, bliver kollisionerne ligeledes af forskellig styrke. Det er disse forskelligartede kollisioner, vi igennem sanserne oplever, og som bliver til vore sorger og glæder, til vor sundhed og sygdom, til vor fred og ufred med vore omgivelser. I visse tilfælde virker disse sansekollisioner som fast stof, i andre som flydende, luftformige og stråleformige stoffer. Og vi får således begreber om stoffer og materier, ligesom vi selv kan jonglere med disse stoffer og materier. Denne jongleren kalder vi at skabe.

Nu har vi jo dermed set, at i dette ”Noget som er” er der ikke blot bevægelse og bevægelseres kollisioner og reaktioner, men der er også noget, der oplever disse, f.eks. os. Hvad eller hvem er vi? – For at komme til klarhed

over, hvem vi er, da må vi jo erkende, at vi ikke kan være identisk med vor organisme, for den repræsenterer kun bevægelse, ligegyldigt om det er den mindste kirtelfunktion eller det er en vibration i hjernen, ligesom muskulatur og skelet jo også repræsenterer bevægelse eller vibration. Vi kan derfor i vort inderste Selv eller Jeg ikke blot opleve bevægelser, men kan selv sætte bevægelser igang, hvilket vil sige, at vi kan skabe. Men når vi ikke hører til bevægelsen, kan vi jo heller ikke måles og vejes. Vi eksisterer således også udenfor tid og rum. Vi eller vort inderste Selv er her hverken ham eller hende, hverken stor eller lille, hverken ond eller god. Vi har altså her ikke nogen som helst anden analyse, end den selve verdensaltet har, nemlig ”Noget som er”. Vi ved nu, at det ”Noget”, som er i os, er det vi kalder vort Jeg. Det kan altså ingen begyndelse eller afslutning have. Det er en evig realitet ligesom verdensaltet. Men dette vort jeg er altså hævet over bevægelsen, kan opleve og igangsætte bevægelse i form af skabelse. Igennem denne skabelse gør det det til en kendsgerning, at det eksisterer. Og vi ved også, at uden dette jeg i vor organisme er den hjemfalden til opløsning og undergang. Det levende væsen med sin organisme udgør altså et jeg og en bevægelseskombination, som kan reagere overfor bevægelser udefra og selv kan sætte bevægelser i gang. Vi bliver her vidne til, at der er et ophav bag bevægelserne, og at disse umuligt kan forme sig i logisk skabelse uden netop dette jeks tilstedeværelse. Vi udgør hver især en skaber og det skabte, og repræsenterer således to verdener, den tids- og rumdimensionelle og den evige. Den tids- og rumdimensionelle er vor organisme og vore frembringelser. Det er tilkendegivelse eller åbenbaring af vort jeks eksistens hinsides denne skabelse. At vi er et menneske, er kun en midlertidig af vort jeg skabt kombination af stoffet, energierne og bevægelsen, men er absolut ikke os selv. Men hvad så med verdensaltet? Det var jo også uendeligt, var udenfor tid og rum, var ”Noget som er”.

Da universets bevægelser også viser sig i skabelser eller logiske sammensætninger af materierne, således at de bliver til nytte, glæde og velsignelse for levende væsener, afslører de jo også, at de er et resultat af tanke akkurat ligesom menneskenes manifestationer og skabelser. Og ligesom menneskets manifestationer og skabelser afslører det som et levende væsen, således afslører naturens eller universets skabelser ligeledes universet eller verdensaltet som et levende væsen. Verdensaltet er altså en organisme for et evigt Jeg, på samme måde som vor organisme er det for vort Jeg. Verdensaltet er altså et levende væsens organisme, i hvilket vi med vor organisme befinder os. Og vor daglige oplevelse af livet er et

Foto af Carlos Galindo, unsplash

spørgsmål om harmonisk eller uharmonisk samarbejde med denne store organismes energier og vore energier eller stoffer. Af dette forhold afhænger henholdsvis vor lykkelige eller ulykkelige skæbne. Livsoplevelse er altså et produkt af vort forhold til verdensaltets struktur på samme måde, som vore mikroorganismers livsoplevelse svarer til deres forhold til vor organismes struktur. Vi kan ved vor handle måde blive i disharmoni med verdensaltets struktur, altså i disharmoni med Guds organisme, og vor skæbne bliver ulykkelig, ligesom vi kan være i disharmoni med mikroindividerne i vor egen organisme, og vi oplever sygdom, der også er en detalje i de ulykkelige skæbners række. Er vi i harmoni med Guds organisme og med mikrovesenerne i vor egen organisme, er vi blevet til det fuldkomne menneske i Guds billede. Dette er skabelsens store mål. Verdensbilledet i lommeformat vil altså sige, at verdensaltet er et levende væsen, et udtryk for det højeste begreb af bevidsthedsudfoldelse, fysisk og psykisk skabelse og væremåde. Det er dette levende væsen, mennesker igennem årtusinder – og med rette – har dyrket som Gud. Og da vi er mikrovesen i denne Guddom og vi således er anatomisk forbundet med denne Guds organisme, er det givet, at al vor fysiske og sjælelige velvære udelukkende bestemmes af, om vi er til glæde og velsignelse for alle andre levende væsener. Passer vi ikke vor fysiske organisme og opfylder dens livsvigtige sundhedsmæssige krav om næring og hygiejne, ødelægger vi i større eller mindre grad livet og velværet for mikroindividerne i vor egen organisme, hvorved sygdomme i tilsvarende grad opstår. Og hvis vi føler vrede og bitterhed mod andre væsener og søger at forfølge dem, fordi vi mener, at de har begået uret imod os, ja så er det mikrovesenerne i Guds organisme vi forfølger. Og Gud må begynde at bekæm-

pe os for at bevare sin egen organismes sundhed. Og denne Guddommens bekæmpelse af usundhed i sit legeme eller organisme foregår med en sådan punktlighed og præcision, at ”hvad et menneske sår, kommer det til at høste”. Ja, endog alle dets ”hovedhår er talte”, ligesom der umuligt kan ”falde en spurv til jorden, uden at det er Guds vilje”. Det er ikke så mærkeligt, at dette at elske sin næste som sig selv er alle loves fylde.

Med denne indstilling til verdensaltet kom vi ind på en vej, der ikke endte i en blindgade, men var en åben vej direkte ind til forståelsen af, at verdensaltet var den over tid og rum hævede Guddoms organisme, i hvilken vi som lige så evige væsener ”lever, røres og ere”, og at hele vor fremfærd som lykkelige eller ulykkelige udelukkende henholdsvis er et spørgsmål om anatomi. Alle levende væsener er livsorganer i en større organisme. Hvis vi med vor tanke og væremåde bliver livsnedbrydende og livsledebefordrende for andre levende væsener i samme organisme, danner vi jo sygdoms- og usundhedsområder i den store organisme, i hvilken vi oplever livet. Det er let her at se, at grundårsagen til al lidelse i verden skyldes brud på den fuldkomne anatomi, i kraft af hvilken alt liv i verdensaltet er sammenbundet til en enhed. Vi har set en anden og livgivende tankeføring, der her viser os, at vi er et evigt medvirkende center i denne enhed, og at den eneste vej til total sundhed, lykke og livsglæde altså er dette at være til glæde og velsignelse for alt, hvad man kommer i berøring med. Dette var verdensbilledet i lommeformat.

Foredrag af Martinus, afholdt i Instituttets foredragssal torsdag den 10. februar 1955. Første gang bragt i Komos 1983, nr. 1. © Martinus Institut.

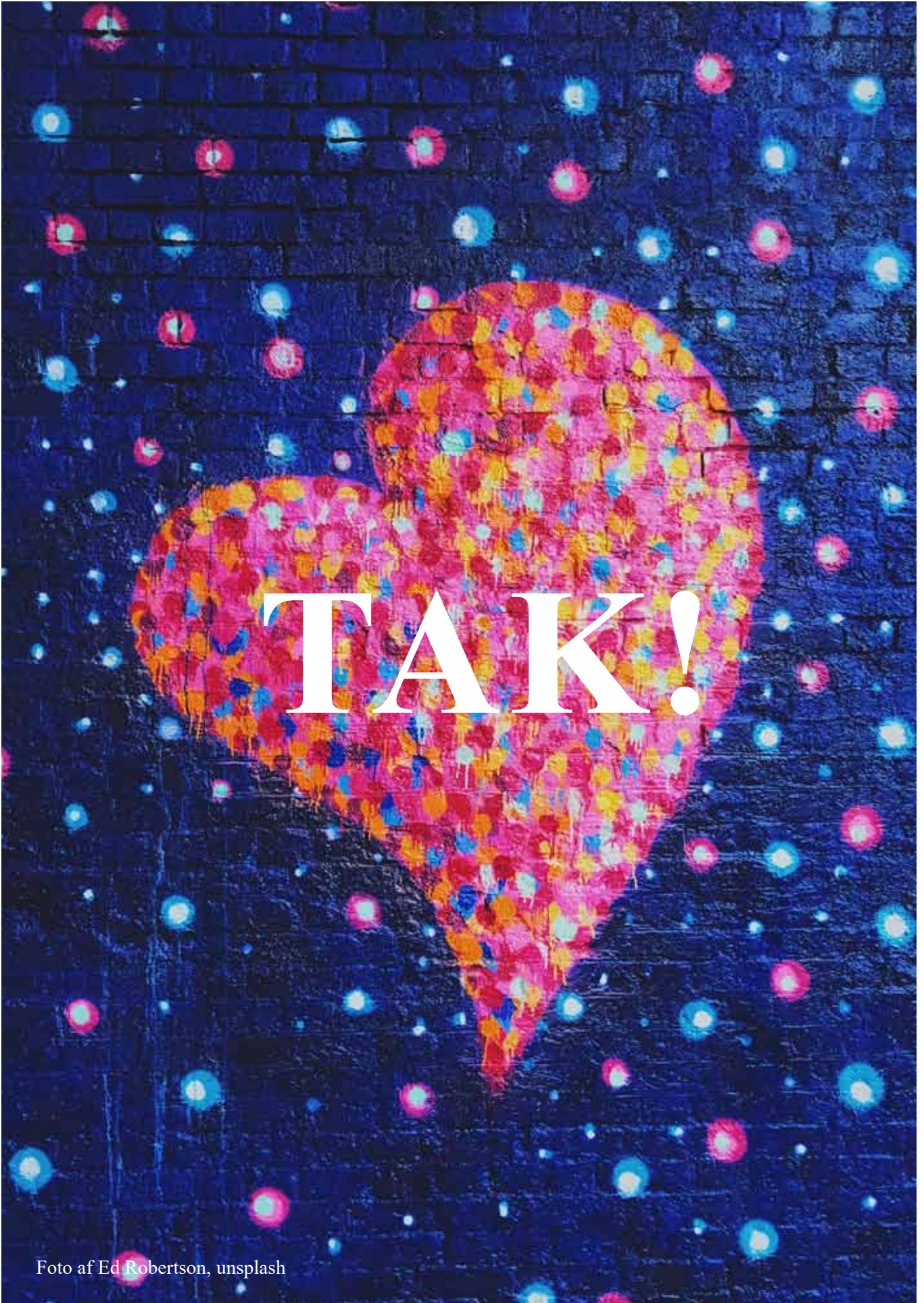

Foto af Ed Robertson, unsplash

Gavekultur

Vil du bidrage til udgivelse af tidsskriftet

Den ny Verdensimpuls

kan du benytte konto

DANSKE BANK

Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989

Fra udlandet skal anvendes:

IBAN Konto nr. DK6030003572030989

SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

ISBN 978-87-999567-0-8

Så kan tidsskriftet gives til alle som gave

Tidsskriftet uddeles gratis til biblioteker, kulturhuse, livsstilscentre,
og på messer, m.m...

Ønsker du gratis at modtage tidsskriftet, så henvend dig til
redaktøren på telefon: 20 15 78 11

Den ny Verdensimpuls kan også downloades gratis fra
www.livetsskole.info

Information

LIVETS SKOLE informerer om værket Det Tredie Testamente/The Third Testament/Das Dritte Testament.
Foruden udgivelsen af *Den ny Verdensimpuls* afholder LIVETS SKOLE hvert år en række arrangementer:

Sommerkursus i Odense, foredrag og studiegrupper rundt om i landet samt den årlige
fest for Martinus kosmiske indvielse i Kilden i Brøndbyøster.

Dertil udstillinger i ind- og udland.

Du kan læse mere på: www.livetsskole.info

www.dettredietestamente.info • www.thethirdtestament.info • www.dasdrittetestament.info

Den ufærdige og den færdige kristendom

Af Jens Lindsby

Bearbejdelse af oplæg holdt til "Fest for Martinus kosmiske indvielse d. 21/4-2018"

Kristendommen er på mange måder ikke særlig populær hos mange mennesker. Det gælder i hvert fald i den protestantiske del af verden, mens det er noget anderledes i de katolske lande. Vi må tro, at det også hænger sammen med intelligensudviklingen og udviklingen af den materielle videnskab. Hvis man tager på en messe om selvudvikling eller i det hele taget messer med spirituelt og åndeligt indhold, da kan man købe et uendeligt antal Buddha ér i alle udformninger og størrelser, men Jesus Kristus kan man ikke få. Også indenfor Martinus Sag er der en del der holder meget af analyserne, men har det svært med analysernes relation til kristendommen.

Men hvad er grundene til dette?

Det jeg typisk hører folk sige er **for det første**, at der er sket så mange mørke ting i kristendommens navn. Og det er jo rigtigt, at der har været mange krige i kristendommens navn og selvfølgelig f.eks. inkquisitionen, der er et mørkt kapitel i kristendommen og den vestlige verdens historie.

Martinus skriver i *Livets Bog* I stk. 60-62 om, hvorfor det er gået sådan. Da kristendommen i form af Jesu lære skulle udbredes i verden, bestod verden fortrinsvis af barbarer og konger forklædt som røverhøvdinge, hvis moral var at hævne og hvis plads i den åndelige verden efter døden var betinget af at være faldet for i kamp.

Det er klart, at disse mennesker ikke bare kunne tage mod Jesu lære der jo siger det modsatte, altså at man skal elske sine fjender og tilgive sin næste. Ja, Jesu lære i sin renhed ville være blevet afvist som det rene nonsens.

Martinus forklarer, at man har været nødt til at iblande en del barbarisme eller mørke i Jesu lære for at den overhovedet kunne blive accepteret. *For at trænge igennem dette panser af mørke, der herskede i verden, måtte*

kristendommen selv trække i et panser.

Og det er grunden til, at vi ser disse mørke handlinger i kristendommens navn. Men man er selvfølgelig nødt til at kunne forstå, hvad der er kristendom i renkultur, og hvad der er dens ufærdige tilstand.

For selvom der har været disse mørke handlinger, er kristendommen selvfølgelig grundlæggende en lys impuls, og Martinus forklarer det mundtligt i forbindelse med nogle rådsmøder på en interessant måde. Han siger faktisk, at kristendommen ikke er noget med præster og det dér, men så siger han f.eks.

"Og Kristendommen har jo lavet kolossalt arbejde i verden... alt hvad der er af humanitet, - Røde Kors, fredsliga, og hjælp til u-lande, hjælp til katastroferamte, forsorg med gamle og alt det der... der er jo en masse kristendom." (Rådet, den 5/8-78) Og om de humane ateister siger han:

"De dyrker ikke nogen Gud. Men de har en glimrende humanitet. Hvad er det for en humanitet. Jamen, det er jo kristendommen fra dengang der er ingen tvivl om, at i tidligere liv var de kristne. De har været med i kristendommen dengang deres hjerner kunne tage dette at leve på dogmerne. Og dengang har de fået indøvet en vis humanitet." (Rådet, den 20/9-77) Det er kristendommen, der har skabt humaniteten i de kristne lande.

For det andet er det klart, at med den store intelligensudvikling, vi har oplevet, er kristendommen blevet for naiv. Man kan heldigvis ikke længere få nogen til at tro på, at jorden blev skabt på 6 dage. Man skal dog huske på, at disse på overfladen "naive" forestillinger indeholder store kosmiske sandheder. De er skabt af højt udviklede væsener og tilpasset det intelligensniveau, der var hos de mennesker, der dengang skulle profitere af dem.

Men når kristendommens fortællinger bliver for naive, betyder det selvfølgelig også, at det er fordi der er behov for en ny fase eller impuls i kristendommen og det er

derfor, at kristendommen har tre faser, der består af Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente og nu Det Tredie Testamente.

For det tredje er der selvfølgelig mange, der også vender sig mod religionerne, fordi den officielle udgave af kristendommen er en trosreligion og forholdet til kristendommen er i dette tilfælde båret af følelsesenergien. Med udviklingen af intelligensen kan folk ikke tro mere, men må selv tænke tingene efter. Og det er derfor, Martinus er kommet med de kosmiske analyser opstillet i logisk sammenhængene tankerækker, som Martinus opfordrer folk til selv at tænke igennem.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der er disse problemer med kristendommen, men det må jo være udtryk for den ufærdige kristendom.

Som med alle andre fænomener i verdensaltet skal tingene udvikles. Når noget skal udvikles, betyder det selvfølgelig også, at det i sit kredsløb i en periode må be-

finde sig i en ufærdig tilstand. Og problemerne opstår, hvis man bedømmer kristendommen ud fra sin ufærdige tilstand. Man bedømmer heller ikke et æble i dets umodne fase i juni/juli måned, hvor det er surt, men venter med bedømmelsen, indtil æblet er modent i sensommeren eller om efteråret

Kristendommen i dens færdige tilstand er noget helt andet end i dens ufærdige trosbaserede stadium. Et af formålene med Det Tredie Testamente er, at vi skal blive kristusvæsener og udvikle det rigtige menneskerige. Martinus skriver, at kristendommen er lykkens og salighedens livsfundament i verdensaltet og kristendommen er den højeste videnskab i verdensaltet.

Konklusionen må være, at det folk ikke bryder sig om ved kristendommen, det må være kristendommens manifestationer i dets ufærdige tilstand og vi må også tro, at mange ikke holder sig for øje, hvad den virkelige eller færdige kristendom er, for den kan man næsten ikke have noget imod.

Alt er fuldkomment

Nibelvang, Martinus ven, gengiver her, hvad han har hørt Martinus sige:

“Hold altid den Tanke fast, at alt er bedst, som det er.

Der er ikke en eneste Ting i Verden, som ikke er Udtryk for den mest haarfine Fuldkommenhed i selve Udløsningsøjeblikket, d.v.s. alt er paa det mest fuldkomne Trin, det kan være i Dag – men ingenlunde, som det kan være i morgen.“ *Fra Kurt Christiansens Martinus-biografi*, Appendiks A, side 22.

“Alt er i dette øjeblik så fuldkomment, som det overhovedet kan være på grund af dets fortid, og med henblik på, hvad det skal blive i fremtiden.“ Livet, verden eller tilværelsen er i ethvert givet øjeblik og på ethvert trin absolut fuldkomment. *Bisættelse*, kap. 192, stykoverskrift.

“I samme Grad, som man ikke ejer denne Fornemmelse, men tvivler paa Fuldkommenheden i Verdensaltets eller Livets inderste guddommelige Struktur, er man i Disharmoni med den evige Fader.“ *Bønnens mysterium*, kap. 10.

“Verdensaltet eller den guddommelige Verdensplan er ikke en Kombination af Fejl og Ufuldkommenheder, men en Kulmination af den Logik, der betinger at ”Alt er saare godt”.“ *Livets Bog IV* stk. 1368, side 1631.

Foto af Radu Marcusu, unsplash

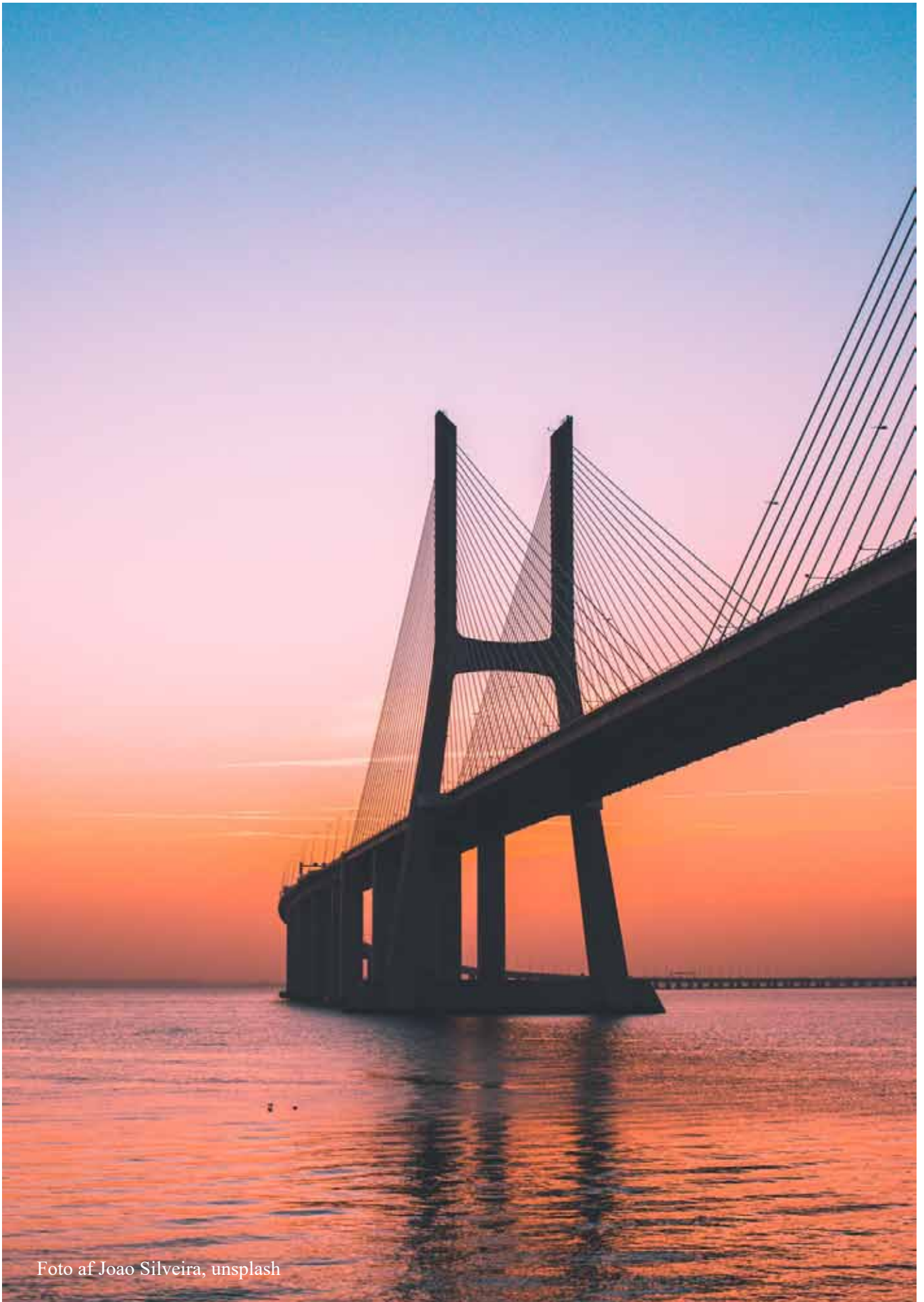

Foto af Joao Silveira, unsplash

Opgør med tilfældighed

Af Preben Bagger

Livet er fuldt af tilfældigheder. En udbredt opfattelse – også i videnskaben. Men det passer ikke. Opfattelsen skyldes manglende overblik. Bevidsthedsforskningen åbner nu døren på klem til dette overblik. Et tegn på at den materielle videnskab nærmer sig åndsvidenskaben. Men der er langt igen. Troen på tilfældighed er et midlertidigt, men sejlivet knæfald for *det tilsyneladende*.

En skelsættende nyorientering har fundet sted i bevidsthedsforskningen. Forskerne tror ikke længere på, at videnskaben kan forklare bevidsthed ud fra hjerneaktivitet. Det er simpelthen ikke muligt at forstå, hvorfor der findes bevidsthed alene ud fra undersøgelser af hjernen. Og det har man så taget den logiske konsekvens af. En af verdens mest visionære yngre forskningsledere, bevidsthedsforskeren Morten Overgaard, siger:

Jeg mener, at man bør definere bevidsthed i sin egen ret ... tænke om bevidsthed på samme måde, som man i fysikken tænker på tyngdekraft og masse. Det er størrelser, man ikke kan forklare, men som man bruger til at forklare andre fænomener med. Hvis man accepterer, at bevidsthed findes uden at skulle reducere det til noget fysisk, kan man på det grundlag begynde at undersøge, hvor forbindelsen er til det fysiske. (Weekendavisen, 5. sep. 2014)

Det skelsættende ved denne tankegang træder tydeligt frem, når man sammenholder den med naturvidenskabens verdensbillede, hvis grundlag kan formuleres således:

Verden består i sin essens af materien, og materien er ophav til det, der ikke er materie. Materien er således ophav til livet og til åndelige realiteter som f.eks. tanker, bevidsthed og erindringer. Disse åndelige realiteter er resultater af processer i kroppen. Livet som fænomen, såvel som det enkelte individs liv og bevidsthed, står og falder altså med materien.

Troen på tilfældighed

Som det ses, er der i naturvidenskabens grundlag ingen som helst plads til, at bevidstheden kan eksistere i sin egen ret. Allerede i sit udgangspunkt udelukker naturvidenskaben denne mulighed. Den beskæftiger sig derfor overhovedet ikke med den. Men når man begrænser sit undersøgelsesområde, mister man overblikket over helheden. Og det har konsekvenser. Det manglende overblik har ført til *troen på tilfældighed*.

Og det vrimler med tilfældigheder i naturvidenskabens verdensbillede. Det er tilfældigt, om man fødes velbegavet eller svagt begavet. Ligeså om man fødes sund og rask eller med et handicap. Og den sikkerhed, hvormed videnskaben proklamerer *tilfældighed*, er ikke til at tage fejl af. Her først et eksempel fra psykiatrien:

Det er ikke nogen bestemt persons skyld, at man får skizofreni. Det er russisk roulette, om man bliver ramt. (Weekendavisen, 1. aug. 2014)

Og dernæst et eksempel, hvor videnskabsjournalisten Lone Frank, i en beretning om hvordan et menneske bliver til, bl.a. siger:

... forud er gået talløse tilfældigheder, som i blinde og uden intension har formået at skabe og forme noget så utroligt som det liv, vi vader rundt i hver dag. (Weekendavisen, 12. apr. 2017)

Er dét videnskab?

Også i videnskabelige forsøg bruger man tilfældighed som forklaring, når man ikke kan finde årsagen til et eller andet. Som f.eks. i dette forsøg med organismers aldring:

Umiddelbart skulle man tro, at det er arv og miljø, der er årsagen til, at organismer ældes med forskellige hastigheder og dermed får forskellige livslængder. Forsøg med mus har imidlertid vist, at selv om arv og miljø sættes ud af spillet, så varierer både aldring og livslængde alligevel på samme måde, som de plejer. Men når det

Foto af Brigitte Tohm, unsplash

ikke (alene) er arv og miljø, der er på spil, hvad er det så? Ja, ifølge naturvidenskaben er det – tilfældigheder. (Efter Weekendavisen, 22. okt. 2010)

Men kan man tillade sig at sige, at noget er tilfældigt, bare fordi man ikke formår at finde årsagen, og så kalde det videnskab? I det netop nævnte forsøg med musene findes der da også en anden forklaring end *tilfældigheder*. Den vender jeg tilbage til.

Når tro præsenteres som viden

Om det ovenfor beskrevne grundlag for naturvidenskabens verdensbillede nu også er i samklang med virkeligheden – det ved naturvidenskaben ikke. Men den glemmer tit, at den ikke ved det. Så tit, at biokemikeren Jesper Hoffmeyer i sin bog *Tro på tvivl* skriver:

[Min bog] er en kritik af den videnskabelighed, der helt

har tilsidesat tvivlen om sit eget grundlag. (Side 10)

Det er f.eks. et rent spekulativt synspunkt, at tanker og bevidsthed er produkter af hjernen. Altså at hjernen er primær i forhold til bevidstheden, og ikke omvendt. Synspunktet har ingen forskningsmæssig baggrund. Alligevel omtaler videnskabsfolk gerne synspunktet, som om det var en kendsgerning. Som i dette eksempel fra hjerneforskningen:

Det er neuronerne, vi tænker med. Det er her tankerne dannes. (Weekendavisen, 14. juni 2013)

Eller når videnskabsjournalisten Lone Frank taler om

... vores tænkende hjernebark. (Weekendavisen, 12. apr. 2017)

Vi ser, at naturvidenskabens grundlag i praksis mere fungerer som en trosbekendelse eller et dogme end som dén arbejdshypotese, det *burde* være. I relation til verdensanskuelse optræder naturvidenskaben de facto som et dogmatisk trossamfund.

Paradokset

I *Det Tredie Testamente* fremlægger Martinus et verdensbillede, hvis grundlag er lige det omvendte af naturvidenskabens. Hvor naturvidenskaben siger: *Bevidstheden er et produkt af kroppen*, siger Martinus: *Kroppen er et produkt af bevidstheden*.

Og der er i stigende grad forskning bag dette nye verdensbillede.¹ Jeg skal straks komme ind på et eksempel fra denne forskning. Men først er det umagen værd at lægge mærke til det paradoks, der er opstået netop på grund af den forskningsmæssige støtte til det nye verdensbillede:

Det er paradoksalt, at det er den stærkt forskningsorienterede naturvidenskab, der forfægter det *spekulative* synspunkt: *Bevidstheden er et produkt af kroppen*, mens det er Martinus' verdensbillede – som naturvidenskaben ignorerer – der har *forskning* til støtte for *sin* opfattelse, nemlig: *Kroppen er et produkt af bevidstheden*.

Her følger så det lovede eksempel på denne forskning:

Lad os begynde med noget, som alle kender til. Vi ved fra hverdagen, at vi er i stand til at lagre vores oplevelser som erindringer, altså som åndelige realiteter. Ingen kan med sine hænder tage på sine erindringer. Vi ved også, at vi på et senere tidspunkt i et vist omfang er i stand til at kalde disse erindringer frem fra lageret og berette om dem. Det springende punkt i denne sammenhæng er så:

Hvor befinder lageret af erindringer sig?

Naturvidenskaben mener, at det befinder sig i kroppen. Eller i hvert fald står og falder med kroppen, således at lageret forsvinder, når kroppen dør.

Men en gren af ovennævnte forskning viser, at lageret af erindringer er uafhængigt af den fysiske krop. Det går altså *ikke* til grunde, når kroppen dør.

Forskningsobjektet er børns erindringer. Der findes børn – mange børn – der ikke alene kan fremkalde erindringer fra deres *nuværende* liv, men også fra deres *tidligere* liv. Beretningerne om det tidligere liv er ofte både meget detaljerede og meget konkrete. Det gør det muligt for forskerne at efterprøve sandhedsværdien. *Den viser sig*

at være overbevisende stor. Efterprøvningen omfatter også iagttagelser af børnenes følelsesmæssige reaktioner, når de møder deres tidligere familie. Og man ser, at de opfører sig helt i overensstemmelse med, hvad vidnerne har fortalt. De kan f.eks. være dominerende over for yngre søskende, selv om disse nu er voksne.

Det lager af erindringer, som børnene byggede op i deres tidligere liv, står altså til rådighed for dem i det liv, de lever nu. Ikke bare kortvarigt, men gennemsnitligt i et tidsrum på 7-8 år. Og der er som nævnt ikke tale om bare nogle få børn. Der er undersøgt og registreret mere end to tusinde tilfælde fra alle dele af verden.²

Et dogmes fald

Disse forskningsresultater rammer en pæl gennem naturvidenskabens spekulative synspunkt, at åndelige realiteter – som f.eks. erindringer – står og falder med kroppen. Resultaterne viser endvidere, at bevidstheden – som erindringerne jo er en del af – er primær i forhold til kroppen. Dette sidste støttes også af forskning på andre områder. Et eksempel:

Der findes tilfælde, hvor en persons nuværende krop har synlige spor af en hændelse, der ramte samme persons krop i det foregående liv. Forskerne har undersøgt og registreret 225 tilfælde, og i 43 af disse er det endda lykkedes at finde lægelig dokumentation for hændelsen og dens indvirkning på personens daværende krop. Og da bevidstheden er eneste mulige bindeled mellem den tidligere og den nuværende krop, ser vi, at kropsrelaterede hændelser via bevidstheden har indvirkning på udformningen af den næste krop. Kroppe dør. Det gør bevidstheden ikke. Den er primær i forhold til kroppen.

Der tegner sig her et begyndende paradigmeskift. Og som det gælder ved ethvert paradigmeskift, besidder det herskende paradigmes folk en enestående evne til at ignorere eller – hvis det strammer til – nedvurdere enhver forskning, hvis resultater ikke kan rummes i deres paradigme. Helt efter bogen er udøverne af de nævnte forskningsgrene derfor blevet udnævnt til *'marginale forskere, langt fra det gode videnskabelige selskab'*.³ Men så vidt jeg kan se – og at dømme efter vurderingerne i de tidsskrifter hvor deres forskningsresultater er blevet offentliggjort – er deres eneste brøde, at deres resultater umuliggør det nu dominerende paradigme.

Denne nedvurdering vil dog ikke holde i længden. Som nævnt ovenfor er yngre bevidsthedsforskere parate til at holde døren åben for, at bevidstheden eksisterer i sin egen ret. Så det, vi er vidner til, er indledningen til slutspillet om et dogmes fald.

Når forklaringskraft gør tilfældighederne hjemløse

Nikolaj Pilgaard Petersen, der er cand.mag. i historie, matematik og filosofi, analyserer i sin bog fra 2010 *Enten-eller – både-og?* Hvad er verden? det verdensbillede, som Martinus har fremlagt i *Det Tredie Testamente*. Hans karakteristik kan sammenfattes således:

Det er en universel og altomfattende, fuldstændig sammenhængende og modsigelsesfri verdensforklaring baseret på grundlæggende lovmæssigheder og en gennemført logisk struktur.

Det er i overensstemmelse med fysikkens og neurovidenskabens forskningsresultater og med den evolutionære udvikling af dyrearterne. Det har en omfattende forklaringssevne, også over for sider af virkeligheden hvor de traditionelle forklaringsmodeller kommer til kort. (Side 324-354)

Dette nye verdensbilledes forklaringssevne er faktisk så stor, at det overhovedet ikke er nødvendigt at ty til de tilfældigheder, der er så karakteristiske for naturvidenskabens verdensbillede, men som det i dén grad byder mennesket imod at være offer for. Et enkelt eksempel:

Ifølge naturvidenskabens verdensbillede beror det bare på tilfældigheder, at én er født med et kæmpe talent for at spille klaver, mens en anden ikke er. Martinus' verdensbillede præsenterer derimod en forklaring. Den kan sammenfattes således:

Ligesom vi er i stand til at opbevare vores oplevelser i form af erindringer i et lager, der ikke påvirkes af kroppens undergang, er vi også i stand til at lagre de færdigheder, som vi opnår ved at øve os – f.eks. i at spille på klaver. Da heller ikke dette lager påvirkes af kroppens undergang, har vi – på samme måde som med erindringerne – de oplagrede færdigheder til rådighed i det nye fysiske liv. Det er det, vi kalder talenter. Og hvis vi ønsker det, har vi mulighed for at videreudvikle dem i det nye liv.

Det betyder, at hver eneste evne vi har, har vi selv opøvet. Så på det område er der total retfærdighed i livet. Ikke noget med tilfældigheder.

Ligeledes betyder det, at naturvidenskaben har en forkert opfattelse af arv. Vi arver ikke vores talenter og egenskaber fra vores forældre. Vi arver dem fra os selv.

Der er derfor ingen grund til at undre sig over, hvordan

det kunne gå til, at f.eks. Mozart kunne være så ovenud genial til musik. Svaret er enkelt og ligetil: *Han havde øvet sig! Ikke bare i dette liv, men også – og måske især – i de foregående.*

Og så er det dansk

Ja, dette nye forklaringskraftige verdensbillede – *Det Tredie Testamente* – er dansk i sin oprindelse, men globalt i sit sigte. Om Martinus, der formulerede det, skrev Bo Bjørnvig:

Vi har en dansk filosof, som nogle mener er lige så betydningsfuld som Søren Kierkegaard, nemlig Martinus, hvis samlede værker fylder næsten lige så meget. (Weekendavisen, 4. jun. 2009)

Martinus var dog ikke filosof. Han var en intuitionsbegavelse, hvilket vil sige, at han var lige så bevidst i den åndelige verden som i den fysiske. Det var denne begavelse, der satte ham i stand til at skrive *Det Tredie Testamente – Bibelens fortsættelse og fuldendelse*.

Det Tredie Testamente er både historisk og kulturelt et monumentalt værk. *Historisk* har det rødder årtusinder tilbage i tiden. *Kulturelt* vil det være en ledetråd for menneskeheden i årtusinder frem i tiden.

Løsningen på livslængdegåden

Der er nu grundlag for at vende tilbage til forsøget med musene og livslængden. Naturvidenskaben forklarede forskellene i aldring og livslængde med *tilfældigheder*. Og jeg stillede en anden forklaring i udsigt. Den bygger på *Det Tredie Testamente* og lyder i sammentrængt form således:

Som nævnt ovenfor er der tilfælde, hvor en persons nuværende krop ligefrem har synlige spor efter hændelser, der ramte den samme persons krop i det foregående liv. Så det, der sker i det ene liv, har indvirkning på det næste livs krop. Normalt dog uden direkte synlige spor, men i form af en lidt forbedret eller lidt forringet kropslig kvalitet, alt efter arten af det, der er sket.

Hvis man f.eks. gør det til en vane at udsætte sin krop for underlødige føde eller mangel på søvn, så forringer man sit talent for at skabe den næste fysiske krop. Og da der hverken findes to mus eller to mennesker med helt ens kropsrelaterede hændelsesforløb i de tidlige liv, så findes der heller ikke to kroppe af helt ens kvalitet. Der er derfor ikke noget underligt i, at aldring og livslængde er forskellige fra individ til individ.

Denne forskellighed har bare intet med tilfældighed at

gøre. Den har at gøre med, at handlinger og hændelser i ét liv kan have konsekvenser i det næste. Konsekvenser der kan være mere eller mindre synlige, men som følger loven om årsag og virkning.

Med sin rent spekulative forestilling om at både vi og musene kun har ét liv her på jorden, afskærer naturvidenskaben sig fra det overblik, der er nødvendigt for at forstå livets tilskikkelser. Naturvidenskaben tilslører på den måde forståelsen af, at loven om årsag og virkning også er i kraft i de tilfælde, hvor årsagen er i ét liv, mens virkningen først viser sig i et følgende liv. Naturvidenskaben må derfor ty til *tilfældigheder* som forklaring.

Med den store anseelse, som naturvidenskaben har i samfundet, kunne det umiddelbart se ud, som om det er negativt, når naturvidenskaben – på grund af en selvvalgt indsnævring af synsfeltet – bliver ved med at holde liv i forestillingen om *tilfældigheder*.

Men negativt er det ikke. Set i lyset af *Det Tredie Testamente* er troen på tilfældigheder et nødvendigt led i udviklingen, en nødvendig ingrediens i materialismens epoke. En epoke som den ovenfor beskrevne nyorientering i bevidsthedsforskningen dog nu varsler en begyndende afvikling af.

Det tilsyneladende – en upålidelig rettesnor

Troen på tilfældighed udspringer af det *tilsyneladende*. Men **det tilsyneladende** er ikke nogen pålidelig rettesnor. Det er f.eks. *tilsyneladende* Solen, der drejer rundt om Jorden, og det var så god latin i en lang periode, indtil der blev fremskaffet evidens for det modsatte. Men selv med voksende evidens tog overgangen fra det geocentriske til det heliocentriske system sin tid. Gammel tankegang slipper ikke uden videre sit tag.

Nu står vi så i en lignende situation:

Tilsyneladende har vi kun ét liv her på Jorden. **Tilsyneladende** er det tilfældigt, om det er den ene eller den anden, der fødes med et stort talent for at spille klaver. **Tilsyneladende** er det tilfældigt, om man fødes sund og rask eller med et handicap. – Og over for alt dette *tilsyneladende* står så det nye tilfældighedsfrie verdensbillede og venter tålmodigt på, at 'gammel tankegang også denne gang slipper sit tag'.

Men selv om der er voksende evidens for det nye tilfældighedsfrie verdensbillede, vil det nok tage sin tid, før den af Martinus bebudede sammensmeltning af den materielle videnskab og åndsvidenskaben bliver en realitet.

I mellemtiden kunne det måske være forfriskende med en portion ganske almindelig sund fornuft. Den kommer her:

Et borgerligt ord fra Kaj Munk

Allerede i 1942 gjorde Kaj Munk på sin egen bramfrie måde op med forestillingen om tilfældighed. I ungdomsreindringerne *Foråret så sagte kommer* skrev han:

Hele det vældige maskineri, der kaldes verden, skulle det have opfundet sig selv? Skulle tilfældet have konstrueret sin egen absolutte modsætning: ordenen? Vås. (Side 177)

Noter

- 1 - Denne forskning er beskrevet og kommenteret i bogen *Skip dogmerne og kend verden* af Preben Valdemar Bagger. Scientia Intuitiva 2013.
- 2 - For detaljer, konkrete eksempler og litteraturhenvisninger, se venligst ovennævnte bog.
- 3 - Videnskabsjournalist og neurobiolog Lone Frank i *Weekendavisen*, 31. maj 2013.
- 4 - Se eventuelt artiklen "Baggrunden for Det Tredie Testamente" i *Den ny Verdensimpuls nr. 001, s. 37*.

Foto af John Jackson, unsplash

Foto af Mahir Uysal, unsplash

Kærlighed, lydighed og flokbevidsthed

Af Ingemar Fridell

Begrebet lydighed kan anskues på flere måder. Det er for eksempel godt, at de fleste i et demokratisk samfund er lovlige. Men hensigten med denne artikel er at problematisere den form for lydighed, der giver sig udtryk i, at man ukritisk underordner sig andres ufuldkomne forventninger. Altså når lydighed bliver til følgesagtighed. Det er farligt, når en person suggeres til at handle på en moralsk forkastelig måde på grund af pres fra omgivelserne. Fremtidens mennesker vil gøre sig helt fri af flokbevidsthed og i stedet lade sig besjæle af selvstændig, kritisk tænkning forankret i uselvsk kærlighed.

Som barn så jeg en sort-hvid fransk helaftensfilm, der handlede om de sidste dage af Jesu fysiske liv. Jeg blev bjergetaget og følte inspiration til at forsøge at blive et lige så godt menneske som ham. Jeg tænkte også, at det var en skam, at jeg ikke var blevet født for to tusind år siden i stedet for i vores tid, så jeg kunne have været med, da Jesus vandrede her på Jorden. Senere i mit liv fik jeg jo på en vis måde mit ønske opfyldt gennem mit møde med Martinus, om hvem man kan sige, at han var på samme udviklingsmæssige niveau som Jesus.

I min barndom opfattede jeg det at være et godt menneske som at være 'lydig', 'høflig' og 'velopdragen'. Det gjaldt om at forsøge at være venlig og hilse høfligt på sine naboer og andre rundt omkring i kvarteret. Desværre holdt mit forsæt kun en dags tid. Jeg indså hurtigt, at man ikke kan 'trække sig selv op ved håret' og ved viljens kraft blive et lige så godt menneske som Jesus!

Det synes at være almindeligt at forbinde godhed med det at være høflig og lydig, og undertiden kan dette at 'lyde' regler, skrevne som uskrevne, bestemt godt gå hånd i hånd med humanitet og næstekærlighed. Men blind lydighed baseret på ukritisk tænkning kan være farlig. Efter anden verdenskrig blev mange krigsforbrydere dømt ved den såkaldte Nürnbergproces. Som forsvaret påberåbte de sig ofte deres uskyld under henvisning til, at de 'bare adlød ordrer'. At adlyde ordrer kan altså

senere hen blive bedømt som en kriminel handling! Man undgår ikke, at 'retfærdigheden' går sin gang ved bare at henvise til sine overordnede ordrer eller ved at give den dengang rådende krigstilstand skylden. De mennesker, der deltog i nazi-tidens krigsforbrydelser, er blevet jagtet og opsporet helt frem til vore dage uden hensyn til, om de i deres høje alder stod på gravens rand.

Menneskene vil gerne kunne 'tvætte' deres skyldbetyngede samvittigheder. Derfor lægger man vægt på at udse sig syndebugge, som gøres ansvarlige for nationens eventuelle brud på menneskerettigheder. Men det er ikke kun de hovedansvarlige ledere, som stilles til ansvar: de der har udført ledernes ordrer, kan også gøres ansvarlige. Man kan ikke se bort fra, at de fleste af historiens skændige gerninger er blevet udført af almindelige mennesker, der har følt sig nødsaget til at underkaste sig magthavernes vilje. Uden soldater fandtes krigen ikke, og uden fangevogtere ingen tortur! Det er almindelige mennesker, der holder om geværløbet, og som på forskellige måder muliggør en leders terror. Alle former for krig og diktatoriske styreformere bygger på, at *mennesker af forskellige grunde er parate til at adlyde ordrer.*

Men hvis alle, der har været indblandet i forskellige former for forbrydelser mod menneskeheden, skulle stilles for retten, ville en meget stor del af jordens befolkning blive ramt. En sådan straffens filosofi er naturligvis urimelig. Ikke mindst når man tænker på, at meget af det, der finder sted i vores nuværende såkaldt demokratiske samfund, også ville kunne blive 'domfældt' i lyset af en fremtidig kulturs højere moralske værdinormer.

Jeg ønsker hverken at *kritisere* lydighed eller *ophøje* den til en dyd, men ingen kan benægte, at dette at adlyde ordrer kan få de mest skæbnesvangre konsekvenser. På denne baggrund kunne det være interessant – ud fra indholdet i Martinus' værk Det Tredie Testamente – at søge en forklaring på, hvorfor mennesket undertiden synes at være parat til at adlyde blindt.

Foto af Richard Lee, unsplash

Levende væsener forenet i flokke

For at kunne trænge dybere ind i hvad begrebet *lydighed* betyder, og for at kunne klargøre forskellen mellem uselvvisk kærlighed og lydighed, er det nødvendigt først at analysere betydningen af et andet begreb: *flokbevidsthed*. Den mest elementære flok består af "to" individer. Det kan for eksempel være et ægteskab eller bare et almindeligt venskab mellem to personer. For at to individer skal kunne forenes til en *enhed* i form af en miniflok, må de være på bølgelængde med hinanden. Hvis denne samstemmighed brydes, kan de to individers omgang med hinanden ikke længere siges at være baseret alene på flokbevidsthed.

I mit allerførste forhold til en kvinde var jeg endnu ret umoden og uøvet, hvad det sociale angår. Min partner beskyldte mig for ikke at være tilstrækkeligt *solidarisk*, fordi jeg ikke altid var enig i hendes meninger i andres nærvær. På det punkt var der altså en underforstået forventning om, at vi udadtil skulle holde sammen som en uadskillelig enhed. Det samme forventes ofte i almindeligt venskab. Ikke sjældent forventes det, at man står last og brast med hinanden, hvis en af parterne skulle blive truet eller angrebet. Umiddelbart lyder det jo godt, og i mange tilfælde er der uden tvivl tale om ægte sympati. Men som vi senere skal se, lurder der faktisk en fare i en sådan *betinget* form for venskab.

Flokbevidsthed optræder normalt i grupper, der er større end blot to personer. Der kan være tale om sammenholdet i en familie eller en slægt, i en bestemt etnisk gruppe, religiøs sekt, broderorden, politisk gruppering osv. Eller om sammenholdet blandt tilhængerne af en bestemt fodboldklub. Alle former for nationalisme og patriotisme er på samme måde et udslag af flokbevidsthed.

Spørgsmålet er så, hvorfor mennesker føler behov for at slutte sig sammen i flokke. – Det har med *identitet* og *tilhørsforhold* at gøre. Det er en menneskelig egenskab at ville høre til hos nogen eller noget. Der er næsten ingen, der i længden ønsker at stå helt *alene*, uden venner og bekendte. Dertil kommer, at der aldrig tidligere har eksisteret et fælles, komplet verdensbillede, som man kunne støtte sig til. Derfor blev det i stedet nødvendigt at søge sin identitet i en eller anden form for ydre gruppering, lige fra familie til nation. Tilhørsforholdet til gruppen giver altså individet et midlertidigt udformet svar på dets eksistens. Altså, hvorfor man lever, hvilken rolle man forventes at spille i livet. Det vil sige en slags svar på *hvem man er!*

Betingelsen eller prisen for at være med i en flok er dog, at man deler eller indstiller sig på flokkens værdier og opfattelser. Man hjælpes på vej ved gruppepres og mental påvirkning i form af *suggestion*. Hvis man afviger alt

for meget, risikerer man at blive afvist eller udstødt. I flokke plejer man derudover at have en hierarkisk struktur med ledere, der er ophøjet til autoriteter, og som repræsenterer gruppens fælles normer. Ifølge Martinus er flokken dybest set et udtryk for et kosmisk samarbejdsprincip, og set i et kosmisk perspektiv udgør flokken tilmed et stykke *materie* af en bestemt slags. Når individer med fælles interesser og opfattelser slutter sig sammen i en flok eller en gruppe, har det således rod i livets og naturens eget organisationsprincip.

I dyreriget opstod flokken som et led i kampen for tilværelsen. At dyr slutter sig sammen i flokke hviler altså helt på ubevidste, instinktive kræfter, og er i sidste ende i parringsdriftens og selvopholdelsens tjeneste. Ifølge Martinus formår et rendyrket dyr ikke at nære nogen som helst sympati for ting uden for dets egen familie, og selv denne 'familiesympati' er udtryk for ren egoisme. Årsagen til at dyr lever i flok er *ikke*, at de har sympati for hinanden! Men det er en fordel for et dyr at tilhøre en flok, fordi det giver en bedre beskyttelse mod en truende omverden. Det er denne relative tryghed, som dyrene har en fælles interesse i, og flokkens fælles ydre fjender får flokmedlemmerne til at dæmpe deres indbyrdes rivaliseren til et håndterligt niveau.

Af naturlige grunde forsøger flokkens medlemmer at klatre opad i magtpyramiden, hvilket bevirker, at lederens magtposition udfordres med jævne mellemrum. Alligevel råder der – set udefra – en form for balance eller harmoni i flokken, og at tilhøre flokken medfører altid en fordel, selv for de dyr der befinder sig på rangstogens nederste trin. Derimod tolereres der ingen former for afvigelser inden for flokken; syge og svækkede dyr jages væk eller dræbes, så de ikke udgør en belastning for flokkens øvrige medlemmer.

Flokbevidsthed i samfundet

I den jordiske menneskehed er der i tidens løb opstået klaner, stammer med fælles traditioner, religiøse grupperinger, byer og nationer. Vores måde at leve sammen på gennemsyres i alle henseender af instinktive tilbøjeligheder, der direkte kan føres tilbage til *dyrerigets* flokdannelser. Hele vores såkaldt moderne samfund bygger derimod på de principper, som findes i alle slags *menneskelige* flokke. Der findes et hierarki med forskellige klasser og levestandarder, samt en mere eller mindre udtalt antipati over for alt og alle der afviger lidt for meget fra de rådende normer. Lige som i dyreflokken kan en fælles ydre 'fjende' bortlede samfundsborgernes opmærksomhed fra flokkens interne modsætninger og problemer.

Floktænkning kommer i dag tydeligst til udtryk i forbindelse med nationalisme og i tilfælde af krig. Der er lande, hvor forskellige etniske grupper har levet side om side i fredelig sameksistens i flere generationer. Men når der opstår konflikt, tvinges folk ofte til at *vælge side*. De der tidligere var gode naboer, bliver nu af deres respektive ledere indoktrineret til at hade og myrde hinanden. Alt sammen ud fra slagordet 'enten er du med os, eller også er du imod os'! På den måde kan man blive tvunget til at vælge den ene parts værdier og opfattelser – påduttet én uden skelnen og nuancering.

Flokdannelse var en guddommelig orden i dyreriget, og den har også spillet en opdragende rolle i menneskehedens udviklingsmæssige barndom. Men efterhånden som vi udvikler os videre, kommer floktænkning mere og mere til at stå i modsætning til den fremvoksende frie kritiske tænkning. I dag tilskynder vi til kritisk refleksion og selvstændig tænkning allerede i skolen. Vi ønsker, at børnene allerede i en tidlig alder lærer at tænke 'videnskabeligt'. Men den såkaldt *frie* tænkning accepteres kun inden for bestemte grænser. Der findes i dag en masse mere eller mindre uskrevne regler for, hvad der får lov til at få betegnelsen 'politisk korrekt'.

I vores såkaldt 'demokratiske' system møder vi forskellige 'partier', der tænkes at repræsentere borgernes forskellige interesser. Det forventes, at det enkelte partimedlem accepterer hele det formulerede parti-program, og medindflydelse er kun mulig inden for rammerne af de værdier og normer, som i forvejen er fastlagt af den politiske ledelse i samråd med flertallet af partiets medlemmer, ofte i overensstemmelse med den vej som vinden i øjeblikket blæser i massemediernes. Betegnelsen 'parti' afslører, at det drejer sig om mere eller mindre 'partiske' interesser. Ingen 'part' kan repræsentere *helheden*, hvor der tages vare på *alles* interesser ud fra et åndsvidenskabeligt perspektiv.

Dén frie tænkning, som man i dag tilskynder til, skal helst holde sig inden for de gængse normers rammer. Mange værdinormer, som har deres rod i en overvejende materialistisk tankegang, er det ikke så enkelt at sætte spørgsmålstegn ved. Her følger nogle eksempler:

1. I Sverige ser det ud til, at mange sympatiserer med politikernes satsning på at udstyre landet med et stærkere militært forsvar som et middel til at imødegå virkelige eller indbildte trusler udefra. Helt fra tidernes morgen er soldater, der har sat livet på spil for at 'forsvare fædrelandet', blevet betragtet som 'helte', og de der har vægret sig eller modsat sig dette, er blevet anset for

'feje' eller endda 'landsforrædere'. I Sverige har man genindført almindelig værnepligt. Den tvinger folk til at deltage i totalforsvaret med trusler om fængselsstraf til dem, der vægrer sig.

2. Animalske fødevarer med kød og fisk er stærkt dominerende i samfundet, og det anses for prisværdigt at lade alkohol spille en rolle i det sociale liv.

3. Kvindens 'ret til at bestemme over egen krop' og retten til *fri abort* bør der ikke stilles spørgsmålstegn ved i vores moderne samfund.

4. Jordemødres ønsker om – af samvittighedsgrunde – ikke at medvirke ved aborter, er blevet afvist.

5. Mennesker, der lever i homoseksuelle, ægteskabslige forhold, betragtes som ligeberettigede med dem, der lever i mere traditionelle ægteskaber, i spørgsmålet om at få børn og leve et familieliv. At få børn anses altså for at være en menneskeret for forældrene, men børnenes egen ret til en mor og en far kommer dermed i anden række.

6. Skikken med at lade sit lig brænde har grebet kraftigt om sig. Og det er den almindelige opfattelse, at så mange som muligt skal skrive under på en tilladelse til organtransplantationer, når donoren har forladt sin fysiske krop.

Der er naturligvis mange flere eksempler på, hvad der i dag anses for 'politisk korrekt'.

Flokbevidsthed og lovlydighed

Hvad har denne flokbevidsthed så med begrebet *lydighed* at gøre? Er enhver form for lydighed i virkeligheden negativ? – Nej, det er den sandelig ikke! Et demokratisk samfund kan ikke fungere uden et fælles retssystem. Men for at kunne være *lovlydig* må man opleve en vis grad af overensstemmelse mellem sin egen retsbevidsthed og samfundets love. Martinus beskriver, hvordan lovtjekterne er blevet tilpasset til flertallets retsbevidsthed og moral, det vil sige, til de individer der repræsenterer samfundets gennemsnitlige udviklingsniveau. Men der findes også mange, der 'dresseres' til lovlydighed ved hjælp af trusler om straf og andre sanktioner. For dem, der i moral befinder sig på et lavere udviklingsniveau end samfundet som helhed, har fængselsstraf og andre sanktioner derimod ingen større effekt. De afskrækkes ikke så let fra at handle ud fra deres endnu umodne natur og overbevisning. Straf kan – modsat det der var hensigten – skærpe de sociale konflikter, der har

bidraget til deres kriminelle adfærd, og skabe endnu større bitterhed hos dem.

Individer hvis moral og retsbevidsthed er udviklet til et *højere* niveau end samfundets normer, kan også havne i konfliktsituationer. Da de på grund af deres selvoplevede erfaringer i dette eller tidligere liv kan siges at have inkorporeret en højere 'lov' i deres hjerter, kan de ene og alene acceptere egen samvittighed som højeste autoritet. Disse individer er i gang med gradvist at frigøre sig fra alle skrevne love og bestemmelser. Hvis alle mennesker var besjælet af samme høje moral og humanitet, var alle love og regelsamlinger overflødige. At sådanne mennesker ikke viger tilbage for den 'korsfæstelse', som det af og til kan koste at komme i konflikt med et uudviklet samfunds love, derom vidner blandt andet det betydelige antal militærnægtere og samvittighedsfanger, der findes verden over.

Det er naturligvis ikke min hensigt at sætte spørgsmålstegn ved lovbøgers væren eller ikke væren. Vores nuværende retssamfund udgør det bedste for helheden set i forhold til borgernes gennemsnitlige udviklingsniveau. Men det kan ikke nægtes, at vores nuværende love er mangelfulde og ikke i alle henseender lever op til kærlighedsloven. Der findes stadigvæk love, der vidner om et udviklingsniveau, hvor humanitet og logisk tænkeevne endnu ikke har vokset sig tilstrækkeligt stærke. Det jordske retssystem udgør imidlertid en foreløbig erstatning for individernes endnu vaklende moral. Så længe man endnu ikke har oplevet tilstrækkeligt med lidelseserfaringer til at kunne manifestere en mere fuldkommen menneskelig moral, får man gennem love og bestemmelser en foreløbig rettesnor at holde sig til, når livets mange komplicerede beslutninger skal træffes.

Fem forskellige holdninger til begrebet lydighed

Man kan forholde sig til begrebet lydighed på mindst fem forskellige måder. De ligger på en skala, der går lige fra absolut lydighed uden indre konflikt og til ulydighed og trods over for foreteelser, der opleves som uretfærdige:

1. Frivillig og problemfri lydighed baseret på overensstemmelse mellem – på den ene side – dét andre forventer af én og – på den anden side – ens egen samvittighed og bevidsthed.

2. Situationer hvor man oplever, at andre mennesker har værdier, der afviger fra ens egne, men hvor man vælger at afstå fra at udtrykke eventuel kritik af rent praktiske

årsager, og fordi uoverensstemmelserne lige nu forekommer uden betydning.

3. Situationer hvor man oplever, at der er noget helt forkert i det der forventes, men hvor man vælger at afstå fra at udtrykke eventuel kritik på grund af, at man ikke ser dette som sin mission eller på grund af, at man vurderer, at det er umuligt at fremkalde ændringer.

4. Situationer hvor ens egne moralværdier og ens egen samvittighed forhindrer én i at gøre dét, som andre forventer. Det betyder, at man tvinges til at handle på en 'ulydig' måde.

5. Situationer hvor man opfatter det som sin pligt at protestere og handle 'ulydigt'.

I det første tilfælde indgår man som en 'lydig' borger i samfundet. Det sker helt frivilligt, idet man er på bølgelængde med dets grundlæggende love. Når man har udviklet sig til et niveau, hvor man af sig selv forstår det forkastelige i at myrde, mishandle, bedrage eller på anden måde skade sine medmennesker, er en sådan 'lovlydighed' fuldstændig problemfri.

I det andet tilfælde befinder man sig i et samfundsklima, hvor dét der i en periode er 'politisk korrekt' – og som alle forventes at tilslutte sig – ikke stemmer helt overens med ens egne værdinormer. Hvis uoverensstemmelserne ikke er i direkte konflikt med ens egen samvittighed, vil man måske tie stille og lade være med at afsløre sit syn på tingene. Man opfatter det ikke som nødvendigt gå til handling og gribe ind, og man kan derfor uden problemer se gennem fingre med sine medmenneskers ageren og måde at tænke på.

I det tredje tilfælde kan det for eksempel dreje sig om, at man er på besøg i et land, hvor de demokratiske rettigheder ikke er lige så selvfølgelige som i hjemlandet. I mange lande respekterer man som bekendt ikke ytringsfrihed og andre menneskerettigheder. Man kan på trods af disse omstændigheder – i sin egenskab af 'gæst' – vælge at forholde sig respektfuldt over for det besøgte land ved at opføre sig, som det forventes. Det betyder ikke nødvendigvis, at man *billiger* landets eventuelt udemokratiske struktur. At man afstår fra åbent at kritisere landet, skyldes i dette tilfælde ikke fejhed, men at det ikke ville være nogen som helst nytte til, idet man i den nuværende situation har bedømt, at udsigterne til at opnå forandringer er lig nul. Når det forholder sig sådan, er det næppe ens opgave at agere.

I det fjerde tilfælde kan man komme ud for situationer, som fører én ud i en klar samvittighedskonflikt. For eksempel hvis samfundet forsøger at tvinge én til at aftjene værnepligt og blive soldat, selv om man gennem livets lidelseserfaringer har udviklet sig til at være pacifist og militærnægter. Der kan også være tale om mere private forhold. Nogle mennesker kan have svært ved at acceptere, at et familiemedlem afviger fra andre i familien eller i bekendtskabskredsen ved at blive vegetar og dermed afholde sig fra at spise den animalsk baserede hovedret, der dukkede op ved en større fælles middag. Eller det kan dreje sig om en nær ven, der forventer, at man vil hjælpe med at udføre en handling, der i sig har elementer af bedrageri eller uhæderlighed. Disse eksempler belyser situationer, hvor man med en udviklet samvittighed vil opføre sig 'ulydigt' i andres øjne ved *ikke* at leve op til deres krav og forventninger.

I det femte tilfælde kommer man ud for problemer, som man ikke vil negligere. Man vælger at trodse det, der forventes af én, og man bryder dermed skrevne såvel som uskrevne regler. Det kan i dette tilfælde føles som en pligt at protestere, og man ser det som sin særlige opgave at forsøge at ændre tingenes tilstand. Et eksempel på dette er 'civil ulydighed', der er blevet ført ud i livet af inspirerende personligheder som Gandhi og Martin Luther King.

At forveksle lydighed med kærlighed

At være en 'lydig' samfundsborger kan føles trygt og bekvemt, idet lydighed dybest set er en instinktiv, organisk funktion. Det er for eksempel naturligt, at børn adlyder deres forældre. For at være 'sød og artig' skal man som barn helst adlyde sine forældre. Lydighed er længe blevet betragtet som et anbefalelsesværdigt ideal, og der er næppe tvivl om, at al sund børneopdragelse bygger på forældrenes autoritet. Men det er også vigtigt, at forældrene – efterhånden som barnet vokser op og bliver til en voksen – tilskynder det til at sætte spørgsmålstejn ved ting og sager, til at øve sig i at tænke selv og til selv at tage ansvar.

Der lurer nemlig en fare ved, at *lydighed ofte forveksles med godhed og kærlighed*. At underkaste sig andre menneskers vilje uden nærmere eftertanke kan – på grund af at der kosmisk set i vores nuværende samfund endnu ikke findes virkelige autoriteter – føre til moralsk tvivlsomme standpunkter og beslutninger. Martinus fortæller, at der i fremtidens internationale verdenssamfund vil herske 'Kristuspolitik', hvilket blandt andet forudsætter, at verden i sidste ende regeres af kosmisk indviede væsener. Men indtil da må vi hver især bruge vores

begrænsede bevidsthed og efter bedste evne lære at skelne mellem ret og uret; set i et større perspektiv undslipper man ikke sit personlige ansvar ved for eksempel at adlyde andres ordrer eller ukritisk underordne sig alt, hvad andre mennesker forventer af én. Omvendt bør man naturligvis også selv afholde sig fra at stille alt for store krav til sine omgivelser. Ingen enkelt person kan forandre verden, men hver enkelt kan i stedet fokusere på at forandre sig selv i retning af at blive et bedre menneske.

Faren ved at ”vælge side”

Alle mennesker synes sikkert, at nogle af de ting, der sker rundt om i verden og på alle niveauer, er ufuldkomne og forkerte. I nogle lande er der blodige og ødelæggende krige med det resultat, at mennesker må forlade deres hjem og med livet som indsats søge tilflugt i mere fredelige områder. Der er også lande, hvor etnisk uønskede grupper forfølges af militæret – med blåstempling fra majoritetsbefolkningen. I visse lande chikaneres befolkningsgrupper, der kæmper for at opnå øget selvstændighed. Burde alle så stille sig op og protestere mod alle disse krige og uretfærdigheder? – Nej, hver enkelt har fuld ret til selv at afgøre, hvilke områder vedkommende føler sig forpligtet til at engagere sig i. Intet menneske kan engagere sig i alle de ufuldkommenheder, der findes i verden. Nogle vil måske mene, at man først og fremmest bør engagere sig i det, der sker i nærområdet. – Hvis man i min egen kommune begyndte at fælde træer på en uigennemtænkt måde, bygge tvivlsomme konferencehoteller i højhusformat eller opføre store garager i parkområder, ville jeg nok ikke sympatisere med det. Skulle jeg så gribe ind og forsøge at standse det hele? – Som samfundet ser ud nu, er det ikke altid umagen værd at forsøge at påvirke dem, der styrer! De regerende politikere påberåber sig deres mandater, der bygger på, at de er valgt af vælgerne som disses repræsentanter. Det sker endda, at politikerne i enkelte sager går imod stemningen i befolkningen i deres iver efter at realisere deres favoritplaner. Men er det så ikke vigtigt, at skabe en *opinion* sammen med andre, så man kan sætte gang i en modvægt og protestere? – Jo, men kun hvis man føler det som sin mission! Vi er her igen inde på det at *vælge side* og rette ind i geledet. Hvis man er *for* den ene parts interesser, er man jo samtidig *imod* den *anden* parts interesser, ofte under dække af ’hellig vrede’ og ’retfærdig harme’. Man vælger altså at betragte sagen *partisk*. Men ved at forsøge at forstå modparten og leve sig ind i dennes tankegang, kan vi udvikle os til at elske alle, venner såvel som modstandere!

At finde sin rolle i livet

Når man bliver engageret og føler det som sin mission at gå til handling inden for et bestemt problemområde, kommer man helt naturligt til at fungere som Guds redskab til at skabe opmærksomhed om – og eventuelt ændre på – den uønskede situation. Men i et orkester spiller de ikke samme instrument alle sammen; alle skal ikke engagere sig i lige netop de samme sager! De fleste mennesker synes nok, at verden er fuld af mere eller mindre alvorlige ufuldkommenheder på alle mulige niveauer. Men alt det, som vi ikke synes om, er i grunden bare *symptomer*! Det er, som når man vil kurere en *fysiske* sygdom: det er sjældent nok bare at forsøge at lindre symptomerne. Men hvad hentyder de så til, alle de symptomer som vi møder i verden omkring os? – De hentyder alle sammen til menneskeheden nuværende *ufuldkommenhed*! Man kan ikke lave om på alt, hvad man ikke synes om. Verden er, som den er, fordi vi *selv* er lige så ufuldkomne som den omverden, der spejler vores indre. Set fra Guds perspektiv er ufuldkommenheden en lige så vigtig del af det evige liv som fuldkommenheden. Man kan oven i købet sige, at ufuldkommenheden er en del af fuldkommenheden, eftersom den er en *forudsætning for*, at alt i sin helhed er fuldkomment og såre godt!

Når det engang i fremtiden lykkes for os at ændre verden til et fuldkomment paradys, vil vi opdage, at der i universet stadig findes et utal af verdener, der er mindst lige så ’ufuldkomne’, som vores er netop nu. Der findes i verdensaltet ganske enkelt lige så mange ufuldkomne verdener, som der findes fuldkomne. Vi kan aldrig nå et stadie, hvor ufuldkommenheden er fjernet fra verdensaltet, for så ville livet simpelthen ophøre med at eksistere!

Betyder det så, at vi skal forholde os totalt passive og være *ligeglade* med alle de ufuldkommenheder, som vi møder i livet? – Nej, absolut ikke! Når vi for eksempel møder et menneske i nød, føler vi det som en klar pligt at forsøge at hjælpe vedkommende efter bedste evne. Når vi bliver opmærksomme på forskellige former for ufuldkommenheder i vores liv, kan det med rette tolkes som Guds opfordring til at bruge vores *skelnevne* til i vores *indre* at afgøre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Hele livet går jo ud på at ’spise af kundskabens træ’. Det betyder, at vores bevidsthed vokser, lige indtil vores evne til at skelne mellem godt og ondt har udviklet sig til en sådan grad af fuldkommenhed, at vi aldrig nogensinde mere kan tage fejl.

Det er naturligvis ikke forkert at påtale ting, som man

opfatter som ufuldkomne, hvis man føler sig kaldet til at gøre det, og hvis der er modtagelighed hos modparten. Men samtidig gælder det om at være opmærksom på, at gruppepres, det at skabe opinion, det at føre kampagner eller det at opildne hinanden til en hadsk sindsstemning, det er alt sammen i bund og grund udtryk for krigens mentalitet! Her findes krigens og kampens arnested, og dér brænder det stadig i det jordiske menneske. Den der i stedet længes efter fred, kan vælge *Guds side*. Et sådant valg indebærer upartiskhed, og det indebærer forsøg på at forstå og elske sin modpart. At vælge Guds side kan jo kun betyde, at man får Gud på sin side, og at man følgelig får hele verdensaltets medhold.

Gud har en hel palet af redskaber, et arsenal der gør det muligt at skabe alle nuancer i livets store kunstværk: redskaber til krig, redskaber til fred, redskaber til had og redskaber til kærlighed. Følgelig kan det være klogt at overlade kampen til dem, der af natur er fødte kampvæsener. Det kan naturligvis virke selvmodsigende, når livet nu går ud på, at vi skal lære at skelne mellem godt og ondt, samtidig med at dette ikke nødvendigvis skal resultere i, at vi ensidigt tager stilling for det ene eller for det andet. Livet er imidlertid ikke bare sort eller hvidt! Hvordan hvert enkelt individ vælger at handle i en given situation, må det selv tage ansvaret for og afgøre fra tilfælde til tilfælde. Men det er altid gennem kærlighed og forståelse, at vi kommer længst og kan fungere som celler, der medvirker til en fredeligere verden!

At gøre sig fri af floktænkning

I stedet for at tilslutte sig en flok med en hel pakke af færdigsyede meninger, er der mere fornuft i målrettet at forsøge at analysere en problematikks enkelte *delaspekter* hver for sig. Ensidigt at tilslutte sig en bestemt flok kan nemlig betyde, at man opgiver sin egen selvstændige tænkning. Det har – som nævnt tidligere – sin rod i gammel instinktiv adfærd, hvor man søger sin identitet, plads og tilhørsforhold i livet. Men i et kosmisk perspektiv er vores eneste egentlige og sande identitet *den evige treenige kosmiske struktur*, der gør os til *Guds børn* med evigt liv. Livet her på Jorden indebærer en stadigt igangværende daglig uddannelse og opvågnen, der har til formål gradvist at åbne vores øjne for tilværelsens guddommelighed.

Det gælder for os her på Jorden, at individualiteten er i stadig vækst. Det betyder faktisk, at vi bliver mere og mere *forskellige*, hvad personlighed angår. I en overgangsperiode viser det sig blandt andet ved, at forskellige opfattelser og værdinormer havner på kollisionskurs med hinanden. Noget der er forudsagt allerede i

Det Nye Testamente, hvor vi kan læse følgende: *Mener I, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden? Nej, siger jeg, ikke fred, men splid.. Fra nu af vil fem i samme hus være i splid, tre mod to og to mod tre, far i splid med søn, og søn med far, mor med datter, og datter med mor, svigermor med sin svigerdatter, og svigerdatter med sin svigermor. (Lukas 12.51-53, Det Nye Testamente 1998)*

I slutningen af Martinus': Det Evige Verdensbillede III kan vi læse noget lignende, men med flere detaljer:

...Derfor er der netop her i disse zoner kolossal aktivitet i udfoldelsen af primitivitet og intellektualitet. En masse modsætninger mødes og kolliderer. Mentale eksplosioner forekommer alle vegne, såvel mellem nationer som mand og mand imellem. Vi ser her iskolde materialister og gudløse væsener iblandt mennesker, hvis religiøsitet går helt op i de fanatiske og intolerancefrembringende tankeklimaer. Her forekommer glødende militaristiske personer og glødende militærnægtere. Her er væsener, der tror, de er Kristus eller verdensfrelser, og væsener, der tror, at Kristus aldrig har eksisteret. Modsætninger forekommer altså her i en mangfoldighed. Det er ikke så mærkeligt, at helvedes eller ragnaroks dræbende og lemlæstende flammer her slår ud i lys lue, af og til i form af bloddryppende krige, verdenskrige og meget andet ondt. Men disse modsætningernes samvær er nødvendige. De sliber hverandre blanke. Og deres ophavs mentalitet bliver hver især som en poleret ædelsten, der ubetinget funkler og stråler sit lys ud til alt og alle, sammen med alle andre ligeledes slebne, mentale ædelstene. (Martinus DEV III, symbol 33, side 288).

Efter denne periode med splid følger altså et mere modent, fredeligt og tolerant stadium, hvor ethvert møde med ens næste vil foregå i en verden fuld af mangfoldighed, kolorit og glæde.

At gøre sig fri af floktænkning er ikke det samme som at *isolere* sig fra andre mennesker. Udfordringen er at udvikle tolerance, så vi kan blive en del af et større fællesskab – et fællesskab uden grænser, præget af gensidig respekt og accept af hinandens forskelligheder. Det højeste eksempel på et sådant fællesskab er *Forsynet*. Det består af en gruppe færdigudviklede og fuldkomne åndelige væsener, der har Jorden som sit guddommelige ansvarsområde. I kraft af kosmisk bevidsthed er alle 'medlemmer' af Forsynet fuldstændigt enige om alting, men de kan have højst forskellige personligheder og karaktertræk. Fælles for dem er dog, at de alle udstråler den samme uselviske kærlighed.

Fremtidens selvstændigt tænkende menneske

Det er naturligt, at man i kraft af sin moralske udvikling vokser fra gamle normer og værdier. Men derved kommer man til at fremstå som mere eller mindre afvigende i forhold til det traditionelle samfund. Denne afvigelse bevirker ofte en vis konflikt, der ikke skyldes noget, som den pågældende viljemæssigt har besluttet sig for. Det er denne nye mentalitet, der er fremtidens håb, idet sådanne mennesker allerede i dag kan siges at tilhøre en højere menneskelig kultur: de kan beskrives som *pionerer* for et fremtidigt samfund. Men da de endnu udgør et meget begrænset antal, bliver de let ensomme på grund af deres afvigende natur. Men det er ikke livets mening, at de skal blive ved med at være ensomme. Når disse humane mennesker bliver tilstrækkeligt mange til at danne nye, mindre grupper, vil sådanne gruppedannelser ikke nødvendigvis være i strid med deres stærke individualisme. *Alle* levende væsener grupperer sig i overensstemmelse med interesser og livssyn, og det er altid ens mentale bølgelængde, der afgør, i hvilken gruppe man hører hjemme. På dette grundlag kan der opstå en ny type flokdannelser. De afviger fra dyrerigets flokke ved ikke at være baseret på instinkt og selvopholdelsesdrift, men på fælles interesseområder. I sin mest fuldkomne form hviler en sådan gruppering altså på helt andre faktorer end familietænkning, magt og autoritet. Her findes en absolut balance mellem individualitet og samhørighed!

Som jeg ser det, er vi på vej ind i en ny æra, hvor ingen længere kan komme uden om sit ansvar ved at gemme sig i en flok. At følge flokkens meninger og traditioner kan sugerere os ind i en berusende behagelig, men farlig tryghedsfølelse, idet vi så – i samme grad som flokkens handlinger afviger fra alkærlighed eller verdensaltets logik – før eller senere må høste 'flokkens karma', som Martinus udtrykker det. En varig fred og lykke kan alene skabes ved hjælp af sand *kærlighed*. Derfor bliver det efterhånden et indlysende ideal hellere at gøre det rigtige *alene* end det forkerte sammen med andre i en gruppe.

Fremtidens selvstændigt tænkende menneske gennemskuer alle former for bedrageri. Det er uafhængigt, og det er immunt over for alle slags negativ påvirkning, reklamer, modestrømninger, suggestion og ufuldkomne menneskers forsøg på overtalelse. Det betyder, at vedkommende aldrig kan lokkes til at gøre nogen eller noget fortræd. Det fuldkomne menneske udviser fasthed, kærlighed og visdom i alle sine tanker og handlinger – helt uden at skele til om det nu også er populært og påskønnelsesværdigt i omgivelsernes øjne.

Det er derfor efter min mening overordentlig vigtigt, for den der søger sandheden, at *lære at skelne mellem kærlighed og lydighed*. Det betyder naturligvis ikke, at lydighed altid er noget negativt; især ikke når man 'lyder' sin samvittigheds indre stemme. Den højeste form for 'lydighed' er, at man i alle livets situationer indstiller sin bevidsthed på det, der udtrykkes i bønner: "Ske ikke min, men din vilje". I et kosmisk perspektiv er alt, hvad der sker, Guds vilje, men det betyder naturligvis ikke, at alt, hvad der sker, er ensbetydende med uselvskhed. Det er en stor udfordring at lære at se Gud i alt og alle uden at blande det guddommelige – som findes i alle væsener – sammen med deres endnu ufuldkomne handlinger.

En konsekvens af dette ræsonnement er, at to personer i en given situation kan agere på præcis samme måde, til trods for at den ene handler ud fra sin autoritetstro og sin evne til at *lyde*, mens den anden handler alene ud fra sin samvittigheds bud og sin evne til at skelne. Den, der alene vælger sin handlemåde på grund af lydighed, har derfor ikke samme stabilitet i sin mentalitet som den, der handler ud fra sin samvittighed. Resultatet kan derfor blive, at den første person fristes til at handle på en ukærlig måde i en senere situation, fordi hans/hendes lydighed ikke er forankret i et selvoplevet moralsk fundament. At underordne sig andre menneskers autoritet og vilje uafhængigt af, om disse personer er besjælet af humanitet eller ej og uden hensyn til, hvad der er sandhed, afslører ens egen mangelfulde selvstændighed i åndelig henseende.

Set i Guds perspektiv er alt fuldkomment, og *ingenting* kan ske, ikke så meget som et støvkorn kan falde til jorden, uden at det er Guds vilje. Ethvert levende væsen lever sit liv i et permanent gensidigt forhold til *Gud*. Det indebærer, at man – hvad ens handlinger angår – er personligt ansvarlig over for Gud – og Gud alene! Hele livet er en løbende, individuelt tilpasset samtale mellem os selv og Gud, forklarer Martinus. Ud over denne strengt personlige samtale findes der *ingenting*! Det er derfor, det er så vigtigt for hver og en af os at udvikle et personligt gudsforhold gennem intim bøn.

Vores sædvanlige opfattelse af virkeligheden ser således ud til at være temmelig illusorisk; livet i den fysiske verden fungerer på en helt anden måde, end vi hidtil har troet. Når vi fokuserer på at forandre os selv, vil hele verden følge med i denne vores forandring! Det miljø som vi lever i, med alle dets eventuelle problemer, er intet andet end et ydre spejlbillede af vores egen indre mentalitet.

Vores resterende autoritetstro kan altså forlede os til at se op til ufuldkomne mennesker i stedet for at se op til 'Vor Fader i himmelen', og det er en slags afgudereri. Ved at gå falske autoriteters ærinde giver vi frit spillerum for

Guds vilje til i første omgang at komme til udtryk gennem ufuldkomne væsener i stedet for gennem mere *fuldkomne* væsener. Virkelig kærlighed er at *lyde* – ikke mennesker – men *Gud!*

Revideret version af artikel trykt i tidsskriftet Ny Kultur, 1992:3

© Ingemar Fridell, Nyhamnsläge, 28. april 2018.

Oversat fra svensk af Preben Bagger

Foto af Todd Quackenbush, unsplash

Foto af Catherine McMahon, unsplash

Det levende væsen

Af Jes Arbov

Det naturvidenskabelige gennembrud

Bevidsthedsudviklingen på det materielle område har inden for de seneste blot 500 år af homo sapiens 300.000 år lange udviklingshistorie været nærmest eksplosiv. Med opdagelsesrejserne i slutningen af 1400-tallet og begyndelsen af 1500-tallet blev de geografisk adskilte verdensdele identificeret og kortlagt, og i de følgende århundreder blev de integreret via et netværk af handels- og kommunikationsruter. Med det naturvidenskabelige gennembrud fra midten af 1500-tallet og op gennem 1600-tallet blev fundamentet til den moderne videnskab lagt inden for discipliner som astronomi, fysik, biologi, anatomi og kemi, og med tænkere som Leibniz (1646-1716), Lamarck (1744-1829), Darwin (1809-1882) og Spencer (1820-1903) blev evolutionen en videnskabelig kendsgerning.

Gennem 1900-tallet og frem til i dag er der blevet bygget videre på de foregående århundreders videnskabelige opdagelser, og den menneskelige erkendelse har udviklet sig i alle retninger. Med teleskoper har man udforsket makrokosmos og med elektronmikroskoper mikrokosmos. I dag er vi på mange områder blevet ufattelig meget klogere på hvordan universet, solsystemet og jordkloden med plante- og dyreliv samt vores egen organisme og mikrobiologi er indrettet og fungerer.

Udviklingen har dog ikke gjort jorden til et fredeligt sted at være. Eller løst vores sundhedsproblemer, eller skabt den velstand for klodens beboere som teknikken og jordens resurser muliggør. På mange måder er vi i dag et større mysterium for os selv end nogensinde tidligere. Den viden, der tidligere var nedlagt i traditionen og som blev overført via religionen fra generation til generation, er i dag erstattet af rent materielt begrundede forestillinger, der i foruroligende grad dyrker pengeøkonomien og den enkeltes behovstilfredsstillelse på bekostning af moralen – og dermed desværre også på bekostning af andre levende væseners ve og vel.

Der er i dag et nærmest pinligt misforhold mellem den formidable materielle viden, som vi har tilegnet os og

bragt i anvendelse, og den grundlæggende uvidenhed vi ligger under for, når det gælder vor egen dybeste natur og identitet. Eksistentielt set ved vi hverken hvem vi er, eller hvor vi kommer fra og er på vej hen.

Det Tredie Testamente – videnskaben om det levende væsen

Martinus (1890-1981) har med *Det Tredie Testamente* radikalt ændret vilkårene for det enkelte menneskes mulighed for at lære sig selv at kende. Befriet for enhver form for overtro og dogmatik er det med dette værk muligt at studere “livet” – og sin egen identitet som et “levende væsen” – på en måde der lever op til videnskabens krav om logik og konsistens. Martinus karakteriserer selv sit arbejde som *åndsvidenskab* og markerer dermed, at den viden og de logiske ræsonnementer, som han lægger frem i *Det Tredie Testamente* i form af *kosmiske analyser*, kan studeres og kontrolleres af “åndsforskeren” på samme måde som den materielle videnskabs resultater kan studeres og kontrolleres af de forskere, der arbejder inden for rammerne af den materielle videnskabs paradigme.

Tilegnelse af materiel viden på et videnskabeligt niveau forudsætter intelligens. Tilsvarende er der også bevidsthedsmæssige forudsætninger der skal være til stede for med udbytte at kunne studere og tilegne sig det åndsvidenskabelige verdensbillede. Her er intelligens også en forudsætning, men dertil kræves tillige human følelse. Mens en fremragende intelligens i samvirke med de fysiske sanser alene er tilstrækkelig for at udføre rent materielt orienteret, videnskabelig forskning, er det for det åndsvidenskabelige verdensbilledes vedkommende tillige nødvendigt at forskeren besidder human følelse. Uden bevidsthedsmæssig balance mellem intelligens og følelse er det nemlig ikke muligt at komme på bølglængde med de åndelige love, der regulerer og styrer verdensaltet.

Hvorvidt man finder Martinus’ kosmiske analyser – herunder analyserne af det levende væsen – overbevisende, står og falder således med læserens egen bevidsthedsmæssige energikonstellation.

Det levende væsen som et treenigt princip

Det *levende væsen* er den *grundlæggende enhed* i det kosmiske verdensbillede. Hvis man foretager en søgning i *Det Tredie Testamente* på udtrykket ”levende væsen” / ”levende væsener” får man mere end 4.600 hits, hvilket i sig selv siger noget om den fundamentale betydning Martinus tillægger begrebet.

I nogle skelsættende og detaljerede analyser definerer Martinus det levende væsen som en uadskillelig enhed bestående af tre samvirkende principper, og han karakteriserer i overensstemmelse hermed det levende væsen som *et treenigt princip*. Martinus benævner de tre principper X1, X2 og X3.

Tager vi principperne i omvendt rækkefølge repræsenterer X3 det skabte, hvilket vil sige det levende væsens organisme. Organismen, som vi kender den, består dels af et fysisk legeme, som vi umiddelbart kan iagttage i form af f.eks. plante-, dyre- og menneskeorganismer, og dels af et ikke-fysisk, stråleformigt legeme som rummer det levende væsens bevidsthed med bevidsthedskategorier som anelse, følelse, tanke og vilje mv. Den menneskelige bevidsthed med dens tanker og forestillinger er således en del af organismen, og skønt den ikke er en del af den fysiske krop, indgår den som en del af et ikke-fysisk, stråleformigt legeme.

Når vi refererer til levende organismer, går vi almindeligvis som en selvfølge ud fra, at de har en fysisk side, som vi er i stand til at sanse med vores fysiske sanser. Det forholder sig imidlertid ikke altid sådan. Der findes tilværelsesplaner, hvor organismerne er ikke-fysiske, fordi de udelukkende er opbygget af ”åndelig” eller stråleformig materie. En organisme kan derfor, som for planter, dyr og menneskers vedkommende, være fysisk og stråleformig, eller den kan være rent stråleformig.

Det er således det første facit i analysen af det levende væsen, at det besidder en organisme.

Denne organisme er imidlertid ikke blevet til af sig selv. Den er et resultat af det levende væsens aktivitet, idet det er væsenets *skabeevne* der har frembragt organismen. Det er denne skabeevne, som Martinus har givet betegnelsen X2. Enhver manifestation er et resultat af levende væseners skabeevne. Det gælder hvad enten det er det lille barns første usikre skridt, eller fuglens flugt henover den dybt blå aftenhimmel, eller den klassiske komponists tonedigt der fylder koncertsalen med smukt organiserede lyd vibrationer.

Det er dog ikke kun barnets skridt, fuglens flugt eller komponistens partitur, der er et resultat af skabeevnen. Oplevelsen af disse aktiviteter er tilsvarende et resultat af skabeevnen. Barnet oplever sin egen stavren ligesom forældrene, der iagttager barnet. Fuglen oplever sin flugt og andre levende væsener iagttager den. Og mens komponisten i sin skabelsesrus oplever musikken for sit indre øre, lytter publikum i koncertsalens mørke til musikens strømmende klangbilleder. Martinus taler derfor også – for at tydeliggøre dette forhold – om *skabe- og oplevelsesevnen*.

I sig selv er skabeevnen imidlertid utilgængelig for såvel fysisk som åndelig sansning. Som levende væsener sanser vi resultatet af skabeevnen i form af en energimanifestation, men ikke skabeevnen i sig selv. Den befinder sig uden for tid og rum.

Skabeevnen – der er identisk med evnen til at afsende og modtage energi – er således det andet facit i analysen af det levende væsen.

Hvis det levende væsen blot var sammensat af de to nævnte principper, X2 og X3, ville der reelt set ikke være tale om et levende væsen, men om en robotlignende mekanisme. For hvad nytter det at have en organisme, der med sit sanseapparat er i stand til at modtage energier fra omverdenen, bearbejde disse energier og sende dem tilbage til omverdenen, hvis der ikke eksisterer en instans, som er i stand til at opleve denne modtagelse og afsendelse af energi. Et sanseindtryk af barnets stavren hen over gulvet, fuglens ekvilibristiske flugt eller musikkens strømmende toner ville ikke være meget bevendt, hvis der ikke fandtes et ”noget” i det levende væsen, der kunne opleve det sansede. Det er denne oplevende instans, som Martinus betegner som *skaberen* eller X1.

X1 repræsenterer dermed det *levende* i det levende væsen og befinder sig – ligesom X2 – uden for tid og rum. Det er utilgængeligt for direkte sansning og erkendes gennem sine virkninger. Mens X2 repræsenterer evnen til at modtage og afsende energi, repræsenterer X1 den instans, der skaber og oplever, og som i kraft af sin skabeevne (X2) er den dybeste årsag til alt hvad der er skabt, og dermed til alt hvad levende væsener er i stand til at sanse. I daglig tale indgår X1 som en fast bestanddel af vores ordforråd, idet det er X1 vi ubevidst henviser til, når vi benytter ordet *jeg*. I sproget er der nedlagt en viden om, at det er dette jeg, der er årsag til det skabte. Udtryk som, ”jeg ser”, ”jeg løber”, ”jeg bygger et hus”, ”jeg tager en uddannelse” osv. vidner om, at jeget

er den inderste årsag til enhver skabt foreteelse.

Iagttaget vi det lille barns usikre gang, fuglen i sin flugt eller komponisten, der med raske bevægelser skriver sit partitur ned, er det let at se at disse aktiviteter er et resultat af nogle evner eller talenter (X2), der tilhører et levende væsen. Evner som vi igennem iagttagelse af deres synlige udtryk har mulighed for indirekte at analysere. Det sammen gælder barnets, fuglens og komponistens kropsbygning (X3). Også disse besidder en række egenskaber som vi kan analysere og beskrive i detaljer.

Helt anderledes forholder det sig med X1. For X1 er uforanderligt og er dermed evigt det samme. X1 er usanseligt til stede i alle levende væsener som *skaberen* bag det skabte, og som den instans der oplever resultatet af sin egen og andre levende væseners skabelse. Som et "noget", der ikke kan beskrives nærmere fordi det ingen sanselige egenskaber besidder, oplever X1 dets egen og andre levende væseners skabeevne (X2) og organisme (X3), og er vidne til hvordan de begge gradvist forandrer sig over tid. Barnet udvikler sig til et ungt, voksent, midaldrende og gammelt menneske og under hele processen forbliver dets inderste identitet – dets jeg – uforandret det samme jeg.

Jeget eller X1, der er *skaberen* bag det skabte, er det tredje facit i analysen af det levende væsen.

Det levende væsen er udødeligt

Når man læser *Det Tredie Testamente* er det vigtigt at gøre sig klart, at Martinus ikke skriver sine bøger som en del af en personlig erkendelsesproces. Med sin kosmiske bevidsthed oplevede Martinus umiddelbart og uden nogen form for begrænsning tilværelsens bærende principper, og han så intuitivt at alle levende væsener er udødelige. *Det Tredie Testamente* er derfor heller ikke skrevet for forfatterens egen skyld i et forsøg på selv at nå til højere erkendelse, men for vores skyld. Martinus' opgave var gennem logiske analyser, der bygger på *alment menneskelige livserfaringer*, at formidle det kosmiske verdensbillede på en sådan måde, at det – der for ham var *selvoplevet viden* – for os andre kan blive *teoretisk viden*, som vi ud fra egne erfaringer kan analysere og efterkontrollere rent intellektuelt.

I analyserne af det levende væsen som et treenigt princip præsenterer Martinus læseren for et ræsonnement, der viser hvor ulogisk og fornuftsstridigt det er at opfatte det levende væsen som noget der har en begyndelse og en afslutning og derfor ikke er evigt. Dette ræsonnement vil her blive gengivet i koncentreret form.

Med udgangspunkt i de tre X-principper, der udgør det levende væsen, påviser Martinus (jf. f.eks. *Livets Bog II*, stk. 568), at de hver især nødvendigvis må være evigt tilstede i det levende væsen.

Skaberen (X1) må være evig, for hvis der på et tidspunkt ingen skaber havde været måtte denne være fremstået af "intet", hvilket selvsagt er en fornuftsstridig antagelse.

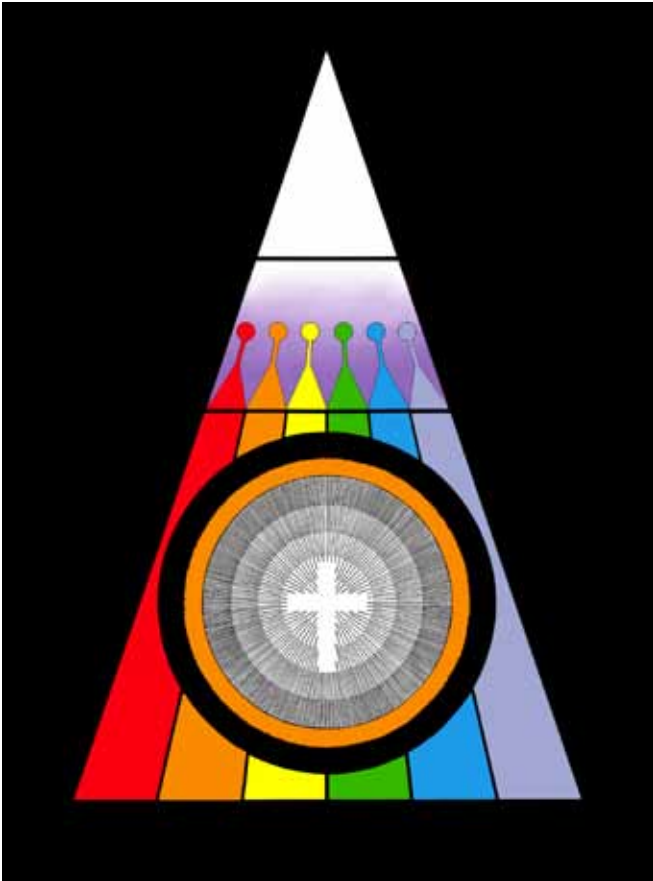
Tilsvarende gælder det for *skabeevnen* (X2), at hvis den på et tidspunkt ikke havde eksisteret, ville skabelse ikke have været mulig, og dens tilblivelse ville da evigt have været udelukket. Men nu hvor dens eksistens er en kendsgerning, må vi nødvendigvis erkende den som en evig realitet.

At *organismen*, der er opbygget af "stof" eller "materie" (X3), også er en evig realitet, kan vi slutte deraf at intet levende væsen kan eksistere uden at opleve livet, og at livsoplevelse uden en organisme som sanseredskab er en umulighed.

På den måde viser Martinus, at vi alle hver især befinder os midt i evigheden og dermed udødeligheden, for som han skriver i *Livets Bog*:

"Evigheden" er saaledes ikke udgørende noget som helst i Retning af en skabt Foreteelse, men er udelukkende kun det levende Væsens "Jeg". "Evigheden" er ikke noget, der er "udenfor" det levende Væsen, men er det levende Væsens egen dybeste Bestanddel, er den Akse, er del Fundament, omkring hvilken "Tiden" eller "Livet" bevæger sig. Tilsammen udgør "Tiden" og "Evigheden" en uadskillelig Enhed. Denne Enhed er heller ikke noget, der eksisterer "udenfor" det levende Væsen, men er det levende Væsen selv. Og noget som helst andet eksisterer ikke. Uden "Tid" og "Evighed" intet "levende Væsen", og uden det "levende Væsen" ingen som helst Eksistens af "Tid" og "Evighed". Og hermed er Det evige Liv det levende Væsens Identitet og Udødelighedsanalyse urokkeligt funderet i selve den uforgængelige Virkelighed." Livets Bog IV, stk. 1070, side 1338-1339.

Symbol nr. 6. Det levende væsen – I.
© Martinus Institut

Trekantens tre felter symboliserer: Jeget, X1 (øverste felt), overbevidstheden med jegets skabe- og oplevelsesevne, X2 (midten) og den hermed skabte krop; redskabet for jegets skabelse og oplevelse X3 (nederst). Alle væsener har rod i den evige del, vi er alle udødelige. Den violette farve symboliserer moderenergien hvor alle livets hovedfunktioner er rodfæstet. I overbevidstheden gemmer vi de talenter, vi træner og opbygger fra liv til liv. De runde farvede felter symboliserer jegets grundtalenter eller "spiralcentre". De farvede trekanten herudfra viser nedtransformationen af moderenergien til de forskellige grundenergier, der muliggør skabelse i den rum- og tidsdimensionelle verden (nederste felt). De seks lodrette farvede felter symboliserer grundenergiene og de af disse skabte legemer: Rød for "instinktlegemet". Orange for "tyngdelegemet". Gul for "følelseslegemet". Grøn for "intelligenslegemet". Blå for "intuitionslegemet" og Indigo for "hukommelseslegemet". Korset symboliserer væsenets fuldkomne, evige kosmiske struktur, uanset hvilken udviklingsstrin det befinder sig på.

Blot dette at se ud ad vinduet en hvilken som helst dag er et udødelighedsbevis i sig selv. For hvad vi modtager af indtryk gennem sanserne (X3) og oplever åndeligt

(X1) via skabeevnen (X2) forstår vi kun, fordi vi allerede har oplevet tidligere og derfor via hukommelsen har erindringer at sammenligne med og relatere oplevelsen til. En "første oplevelse" i absolut forstand er ikke mulig, netop fordi enhver oplevelse bliver til i sammenligning med andre, lignende oplevelser. Derfor er enhver oplevelse – når vi først forstår dette til bunds – et uigenkaldeligt bevis på vor evige eksistens.

Med X-analyserne leverer Martinus en højintellektuel og definitiv analyse af det levende væsen. Nogle vil måske her spørge, hvorfor Martinus har valgt at karakterisere de tre principper som X1, X2 og X3. Svaret er enkelt. Da X1 befinder sig hinsides enhver form for sansning, besidder det ingen sanselige kvaliteter, og af den grund er "et noget som er" eller "X" den mest præcise betegnelse. Det levende væsens skabeevne (X2) forandrer sig konstant. Man kan derfor ikke sige om et levende væsen at det er dilettant eller virtuos, eller at det er lavt eller højt udviklet. Dets skabeevne er under vedvarende forandring og vil i overensstemmelse med evige principper veksle mellem forskellige egenskaber på dets evige rejse gennem evigheden og uendeligheden. Derfor er "et noget som er", eller "X" også for skabeevnens vedkommende en dækkende betegnelse. Og det samme gælder for organismen (X3). Også den er under stadig forandring og enhver sanselig egenskab er derfor midlertidig og kan af den grund ikke være et dækkende udtryk for dets organisme, som derfor ligeledes må betegnes som "X".

Det levende væsen kan således ses som en syntese af "tid" og "evighed", hvor "tiden" er det levende væsens organisme (X3) og evigheden dets jeg (X1), mens dets oplevelses- og skabeevne (X2) udgør forbindelsesleddet mellem "tiden" og "evigheden". Disse tre X'er – der kun kan adskilles analytisk – optræder som en ubrydelig og integreret enhed. Da de er uadskillelige, kan der i verdensaltet ikke eksistere noget som helst der ikke udtrykker et levende væsen. Alt er levende, alt er liv. Uden de levende væsener ville verdensaltet være et intet og der ville være tomhed overalt, hvor det nu sprudler af liv. (Jf. Livets Bog IV, stk., 1075, side 1345-47).

Den uendelige sum af samtlige levende væsener er ifølge åndsvidenskaben identisk med Gud, og Pauli formulering "i ham lever vi, ånder vi og er vi" (ApG 17,28) er derfor en urokkelig åndsvidenskabelig sandhed. Guddommen er altomfattende og intet levende væsen befinder sig uden for Gud

Det levende væsens evige bevidstheds-fornylse

Efter således at have defineret det levende væsen som et *evigt væsen*, rejser spørgsmålet sig, hvordan det levende væsen bærer sig ad med evigt at opleve livet. Det er jo ikke tilstrækkeligt at væsenet oplever livet her og nu. Verdensbilledet må sikre, at det levende væsen er i stand til at forny sin livsoplevelse – ikke blot nu eller i morgen eller om 20 år, men i al evighed.

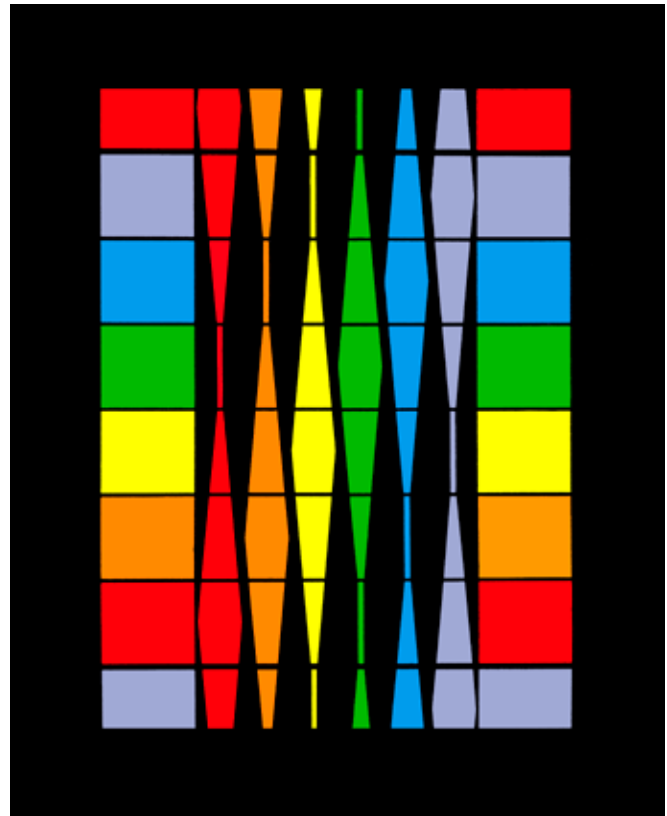
I forklaringen på hvordan dette lader sig gøre spiller sult og mættelse, og lys og mørke en central rolle. Det levende væsen er nemlig igennem det, Martinus kalder *urbegæret*, grundlæggende drevet af sit begær efter vedvarende at forny livsoplevelsen. Og når væsenet er mæt af én slags oplevelse, søger det mod kontrasten for derved at skabe fornyelse. Det gælder for de mindste daglige foreteelser, men også i det meget langstrakte, kosmiske perspektiv veksler væsenets livsoplevelse mellem de to hovedkontraster, som er lys og mørke. Når det er mættet af lyset, retter dets begær sig mod oplevelse af mørket og mættet heraf søger det tilbage mod lyset.

Det levende væsen opbygger sin bevidsthed og sin organisme (X3) af seks *grundenergier*: instinktenergi, tyngdeenergi, følelsesenergi, intelligensenergi, intuitionsenergi og hukommelsesenergi. Gennem væsenets overbevidsthed (X2) med dens *talentkerner* og *skæbnelement*, der er bygget op af en syvende grundenergi *moderenergien*, reguleres det indbyrdes forhold mellem disse energier med udgangspunkt i det levende væsens begær efter kontrastoplevelse. Denne regulering foregår i overensstemmelse med evige principper, således at væsenet bevæger sig gennem seks på hinanden følgende "naturriger" eller *tilværelsesplaner*. Det tilværelsesplan, der primært er baseret på *instinktenergi*, er *planteriget*. Tilværelsesplanet domineret af *tyngdeenergi* – der er en udadgående og eksplosiv energiform – er *dyreriget*, og det følgende tilværelsesplan, der har *følelsen* som dominerende energi, er *menneskeriget*.

Menneskeheden her på jorden befinder sig i den sidste del af *dyreriget* på vej mod *menneskeriget* og vil, mættet af mørket, i løbet af de næste 3.000 år udvikle en helt igennem fredelig og socialt retfærdig, global civilisation.

De næste riger, *vidsomsriget* og den *guddommelige verden*, er ikke fysiske, men åndelige eller stråleformige tilværelsesplaner med henholdsvis *intelligensenergi* og *intuitionsenergi* som den dominerende grundenergi. Det sidste og sjette rige er *salighedsriget* med *hukommelse*

som bærende energi. Salighedsriget udgør overgangen fra den åndelige til den fysiske verden og kommer til syne på det fysiske plan som *mineralriget*.

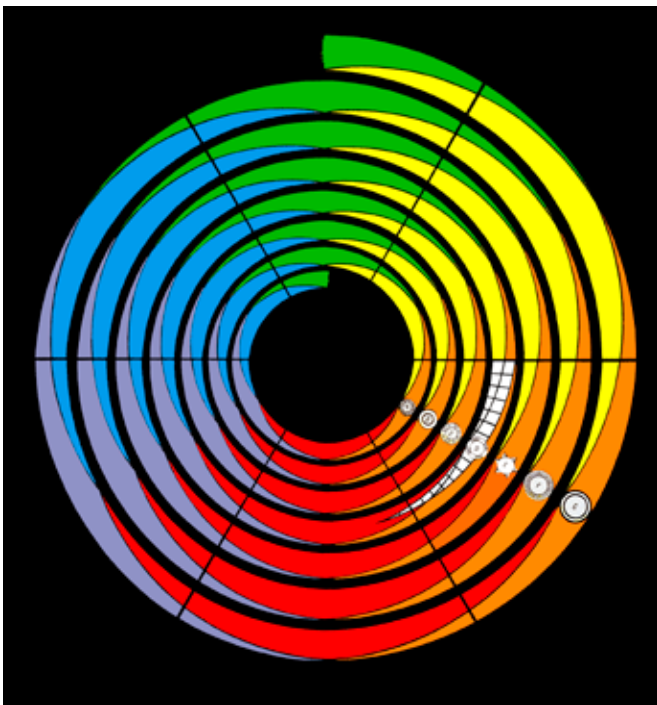
Symbol nr. 12. Grundenergiernes kombinationer.
© Martinus Institut

Hver vandret bjælke på symbolet repræsenterer et tilværelsesplan: Instinktenergi (rød), tyngdeenergi (orange), følelsesenergi (gul), intelligensenergi (grøn), intuitionsenergi (blå), hukommelsesenergi (indigo). Udviklingen sker med retning nedefra og op, og for hvert nyt tilværelsesplan forandrer grundenergiernes kombination sig lovmæssigt. Energierne er faseforskudt, så hvert tilværelsesplan har én energi i maksimumudfoldelse, svarende til den energi hvorfra tilværelsesplanet har sit navn. Fire energier er i første og anden fase for henholdsvis tiltagende og aftagende, mens en enkelt grundenergi befinder sig i sin latente fase.

For hvert kosmisk kredsløb er der en mørkekulmination og en lyskulmination. Mørket kulminerer i den sidste del af *dyreriget* – som er det sted i kredsløbet hvor jordmenneskeheden i øjeblikket befinder sig – og lyset kulminerer i den guddommelige verden. På den måde har det kosmiske kredsløb sine "årstider" svarende til vinter, forår, sommer og efterår. Jordens befolkning er i øjeblikket på vej ud af vinterzonens kulmination med had, forfølgelse, krig og social uretfærdighed, og vi ser som en følge heraf at flere og flere rent bevidsthedsmæssigt

begynder at få føling med forårets mildere vinde, som er identisk med næstekærlighedens væremåde.

For hver mørke- og lyskulmination i det kosmiske kredsløb går det levende væsen ind i et nyt kredsløb med de samme grundenergimæssige kombinationer, men nu på et højereliggende niveau, således at oplevelserne i det nye kredsløb bliver forskellige fra oplevelserne i det forrige. Der er derfor ikke tale om "lukkede kredsløb", men om spiralkredsløb der strækker sig uendeligt nedad i mikrokosmos og tilsvarende uendeligt opad i makrokosmos. Umiddelbart under os ligger spiraler for organer, celler og atomer og over os spiraler for kloder, solsystemer og galakser. Vi er således kommet ind i vores egen organismespiral fra den underliggende organspiral og vil om millioner af år i en fjern fremtid indgå i klodespiralen.

Symbol nr. 14. Det kosmiske spiralkredsløb I.

© Martinus Institut

De levende væseners kosmiske vandring er en oplevelse af højere og højere spiralkredsløb uden ophør. Vi ser på symbolet syv af disse "spiralkredsløb" markeret med bogstaver: A – spiralen for atomer/stof, B – spiralen for celllevæsener, C – spiralen for organvæsener, D – vores egen organismespiral, E – planet eller klodespiralen, F – solsystemspiralen og G – galaksespiralen. Her symboliseres at de seks riger eller bevidsthedszoner (beskrevet under symbol 12) gentager sig evigt igennem forskellige organismepprincipper. Det hvide felt markerer den del af det uendelige verdensalt, som den etablerede videnskab opfatter som levende.

Det er det levende væsens position i kredsløbet og den dertil hørende grundenergikonstellation, der er bestemmende for væsenets bevidsthed, og som dermed afgør om der f.eks. er tale om en plante-, dyre- eller menneskebevidsthed. Vi ser heraf, at så snart vi på et givet tidspunkt bestemmer det levende væsens position i spiralkredsløbet, kan vi karakterisere dets skabeevne (X2) og dets organisme (X3), men også at denne karakteristik er en foreløbig bestemmelse, der på ingen måde er et retmæssigt udtryk for det levende væsens skabeevne eller organisme, idet væsenet tidligere i samme spiralkredsløb og i et uendeligt antal underliggende spiralkredsløb har haft helt andre organismeformer og tilsvarende vil få det i fremtiden i det nuværende og overliggende spiralkredsløb.

På den måde bevæger det levende væsen sig – drevet af sit eget begær efter at opleve livet og i overensstemmelse med evige principper – gennem verdensaltets uendelighed. Vi ser således, at det levende væsen først bliver intellektuelt begribeligt når det anskues som et kosmisk væsen, der har en evig fortid og en evig fremtid, og at det inden for den tids- og rumdimensionelle og dermed sanselige verden på ethvert givet tidspunkt altid fremtræder i en "midlertidig forklædning".

Det er denne midlertidige forklædning i form af X3 som den materielle videnskab har specialiseret sig i at kortlægge og beskrive inden for den første del af spiralkredsløbet (mineral-, plante- og dyreriget), mens væsenets højeste identitet, der er rodfæstet i dets jeg (X1) og skabeevne (X2) og som utilgængelig for direkte sansning befinder sig uden for tid og rum, endnu unddrager sig naturvidenskabelig erkendelse. Der betyder at videnskabens opfattelse af det levende væsen som forgængeligt hviler på en illusion. For det er ikke blot det levende væsens organisme der opfattes som en skabt foreteelse (X3), men det levende væsen selv, og det bliver derfor af den materielle videnskab skildret som et "døgnfluevæsen" med en livslængde svarende til en bagatel af et enkelt jordeliv. Derved kommer naturvidenskaben til at dyrke det midlertidige og forgængelige på bekostning af det uforgængelige og evigt eksisterende. Den kommer til at dyrke "døden" på bekostning af livet.

Det Tredie Testamente – en profeti der er gået i opfyldelse

For to tusinde år siden udtalte Jesus disse profetiske ord til sine disciple:

"Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal

han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer.” (Joh 16,12-15)

I tiden, der er gået siden denne profeti blev udtalt, er jordens kontinenter blevet samlet i et fælles netværk af transport og kommunikation, og naturvidenskabens landvindinger er blevet spredt ud over hele kloden. Den deraf følgende intelligensudvikling har gennemgribende forandret menneskeheden bevidsthed og fatteevne. Hele denne udvikling har været forudsætningen for at Jesu forudsigelse kunne gå i opfyldelse, hvilket nu er sket med fremkomsten af *Det Tredie Testamente*. Med denne intellektualiserede udgave af kristendommen har menneskeheden fået overbragt *selvoplevet førstehåndsviden* fra et *kosmisk bevidst væsen*. Formålet med denne viden er at forklare det, som menneskene for to tusinde år siden endnu var for uudviklede til at forstå, og netop fordi denne *opdateret* version af kristendommen er intellektualiseret, kan den eftertænkes og kontrolleres rent intellektuelt.

Med udgangspunkt i den teoretiske viden, som *Det Tredie Testamente* giver, er det vores opgave at træne os op til at efterleve den næstekærlighed, som er betingelsen for at vi kan fuldføre overgangen fra det kosmiske kredsløbs mørkezone til dets lyszone ved at udvikle os ind i det rigtige menneskerige.

Når stadig flere mennesker i dag på den ene eller anden måde – også uden at kende *Det Tredie Testamente* – engagerer sig i denne træning, skyldes det at al energi går i kredsløb, og at den energi, som det levende væsen udsender, vender tilbage til sit ophav. Det gælder også enhver form for “selvisk” eller “dræbende” energi. På et tidspunkt vender den destruktive energi tilbage til den der har udsendt energien. Det kan ske i den nuværende inkarnation, men da disse *skæbnebølger* i mange tilfælde først når tilbage til deres ophav efter én eller flere inkarnationer kan det også ske i en kommende inkarnation. Den destruktive energi vil blive ved med at vende tilbage indtil den pågældende ændrer adfærd, hvorved virkningerne af den ukærlige handlemåde vil blive neutraliseret, fordi de da ikke længere tjener et pædagogisk formål.

Dette er dybest set grunden til, at krigen “dræber sig selv”. Denne viden er imidlertid ikke ny, men gammel viden, og den er bl.a. kendt fra Paulus hvor han skriver:

“Hvad et Menneske sår, det skal det også høste” (Gal. 6.7). Dette svarer til hvad også Jesus udtrykte: “Stik dit sværd i skeden igen; thi alle, som griber til sværd, skal falde for sværd” (Matt. 26,52, N.T. 1948). *Det Tredie Testamente* formidler den sammen viden i intellektualiseret form og påviser, at den lidelse, som de tilbagevendende “drabsenergier” i den ene eller anden form påfører sit ophav, udvikler dets følelser i human retning og dermed mere end noget andet er den motiverende faktor bag det enkelte menneskes ønske om at handle i overensstemmelse med den næstekærlighed, som *Det Tredie Testamente* inspirerer til.

Kredsløbsprincippet sikrer på denne måde at intelligensen ved indgangen til det rigtige menneskerige bliver harmoniseret med den humane følelse. Dermed er betingelserne til stede for intuitionens indtrængen i dagsbevidstheden, og derved ændrer erkendelsen af det kosmiske verdensbillede sig fra at være overvejende *teoretisk* viden til at blive *selvoplevet* viden, sådan som Martinus forklarer det i hovedværket *Livets Bog*:

“Det fundamentale og endelige Resultat af den ny Verdensimpuls vil altsaa blive dette, at Menneskeheden nuværende latente aandelige Evner vil blive bragt frem til fuld brugbar Tilstand, saaledes at Individerne efterhaanden vil komme til ligesaa let at sanse aandeligt, som de nu sanser fysisk. De vil komme til at opleve ‘Den store Fødsel’, der er Indgangen eller Porten til den virkelige Oplevelse af Livet, til Oplevelse af Udødelighed, til Oplevelse af at føle sig ét med alle levende Væsener. ‘Den fortabte Søn’ i form af Menneskeheden vil indenfor den ny Verdensimpuls blive modtaget af Faderen. Og Mørkets Skygger i Form af Sorg, Sygdom og Lemlæstelse skal ikke være mere, men Kærlighedens alt-overstraalende Sejr vil blive en Kendsgerning og med den en varig Fred paa Jorden.” (Livets Bog I, stk. 65, side 63).

Som man forstår, befinder vi os i dag ved tærsklen til et nyt tilværelsesplan. Med det færdigt udviklede *rigtige menneskerige* – der er identisk med det af Jesus bebudede “himmeriges rige” – er jordmennesket omsider omskabt til at være et menneske i “Guds billede” (1 Mos. 1,26), hvilket indebærer at man er bevidst i sin egen højeste identitet, og at man lever og ånder for at være til glæde og velsignelse for andre levende væsener. Den udvikling vil ifølge åndsvidenskaben være endegyldigt fuldført om 3.000 år, og de mennesker, der til den tid lever på jorden, vil da have fuldført overgangen fra spiralkredsløbets mørke- til dets lyszone.

Foto af Paul Rysz, unsplash

Rolf Elving svarer på spørgsmål

HH spørger:

”Hvad sker der i skærsildszonen og paradiszonen mellem to jordiske liv?”

Svar:

Skærsild er jo et ord som umiddelbart ikke lyder særligt rart. Man kan associere til at blive brændt op. Og dog er det noget som også Martinus taler om i sit værk *Det Tredie Testamente*. Ordets egentlige betydning er ”rensende ild”. Det kommer fra oldnordisk oversat fra latin, skírs-lareldr, af skírsl ”renselse” og eldr ”ild”, en slags forgård lige efter dødsøjeblikket, hvor ånderne forberedes til et kommende liv i salighed.

Begrebet har kun aktualitet for dem, som tror at livet på en eller anden måde fortsætter efter den fysiske organisme ikke længere er brugbar, fordi den er slidt op og gået til grunde. De fleste mennesker på denne jord har ned gennem historien dannet sig forestillinger om hvad der sker, når vi er døde. Derfor finder vi også ord og begreber med hvilke man har forsøgt at beskrive hvad der sker, når vi er døde og ikke længere har en fysisk organisme. Og ordet *skærsild* er netop et sådant begreb.

Vi kommer her ind på et emne hvor vi må erkende, at de fleste mennesker erfaringsmæssigt er temmelig hjælpeløse. Derfor går ”moderne” mennesker heller ikke så meget op i den slags spørgsmål længere. Om hvad der sker efter døden kan man intet vide, hedder det. Dermed er emnet udtømt. Når det blev sagt, at ”man” ikke kan vide noget om døden, protesterede Martinus imidlertid. Det kan ”man” nemlig ikke sige med sikkerhed, var hans kommentar, fordi det kunne han! Her følger derfor nogle perspektiver fra denne kilde.

Alt, hvad vi læser om i *Det Tredie Testamente*, er realiteter som Martinus oplevede ved selvsyn. Det er det unikke ved værket, at her taler en person, der på første hånd har oplevet alt hvad han beskriver. Martinus er na-

Foto af Hans Skaarup

turligvis ikke den eneste der haft åndelige oplevelser, men han bringer ny viden ind på et område, hvor vi erfaringsmæssigt endnu står temmelig meget på bar bund.

Lad os først se på begrebet ”døden”, som vi gerne vil holde på længst mulig afstand, når livet er lykkeligt og dejligt. Det er også en forestilling som kan skræmme mennesker. Er det hele så slut, for altid?

Hvordan ser Martinus på døden? I hans verden er forestillingen om en absolut død intet andet end netop – en forestilling. Den har intet med virkelige realiteter at gøre. Derfor mener han faktisk også at ordet burde slettes fra sproget, fordi det skræmmer mennesker. Helt uden grund. Ordet beskriver noget ikke-eksisterende.

Martinus foreslår derfor, at vi i stedet kunne bruge ”Fødsel 1” og ”Fødsel 2”. I begge tilfælde er der, som det kan ses, tale om fødsler. Den ene – Fødsel 1 – går fra den åndelige verden ind i den fysiske, og den anden – Fødsel 2 – går fra den fysiske verden over i den åndelige verden. Begge er lige naturlige og lige nødvendige. Vi har en indgang og en udgang, til og fra den fysiske verden.

Her kan vi også tænke på Sokrates vise ord om at den, som frygter døden, tror sig at vide, hvad han ikke ved. Sokrates frygtede ikke døden, men tømte giftbægeret med sindsro. Jesus frygtede heller ikke døden. Han klarede en korsfæstelse uden at blive vred. ”Forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre!” Han blev ved med at tilgive sine bødler til sit sidste åndedræt. Fastsømmet til et kors. ”Frygt ikke dem der kun kan slå kroppen ihjel!” Men vi er jo ikke hverken Sokrates, Jesus eller Martinus. Ikke endnu.

Ifølge Martinus er vi alle evighedsvæsener. Vi har altid eksisteret og vil altid eksistere. Ligesom selve altet, som vi ”lever og røres og er i”. Også kaldet Gud. Gud er evigt levende, og det er vi også, sammen med Gud, der

er en Gud for de levende, ikke de døde. Alt i verdensaltet lever og ånder. Uden undtagelse.

Hvis ikke omverdenen også havde evig eksistens var der ingen mening med, at vi selv har evig eksistens. For der var da intet at omgås. Ingen at tale med. Derfor hænger alt sammen, og intet kan skilles fra hinanden. Det er dette evige, levende verdensalt som vi får beskrevet i *Det Tredie Testamente*. Relationen mellem de evige gudbørn og Gud. Faderen og sønnen.

Vi er afgået ved døden (Fødsel 2) mange gange. Og er ligeledes blevet født ind i den fysiske verden (Fødsel 1) og fået en ny fysisk organisme mange gange. Og vi kan roligt regne med at vi klarer det endnu en gang.

Vi lever således i to verdener, den fysiske og den åndelige, men er endnu kun bevidste i den fysiske. Formålet med de mange liv i den fysiske verden er intet andet end at det er her, bevidstheden skabes og fornyes. Her lærer vi at tænke og skal lidt efter lidt lære at tænke og handle fuldkomment.

De skiftende ophold i den fysiske materie sker gennem *genfødsel* eller *reinkarnation*. I hvert jordeliv udvikles bevidstheden mere og mere. På mange forskellige felter: praktiske, kunstneriske, videnskabelige og ikke mindst på det moralske, humane felt. Om end vi måske indimellem undrer os over, om det nu virkeligt også går fremad her. Men det gør det. For vi overlever alle genvordigheder, konflikter og stridigheder og medbringer erfaringerne fra det ene liv til det næste. Og naturligvis også alle de positive egenskaber vi har udviklet gennem livet. Det er dog de lidelsesfyldte erfaringer, der er jordbunden for den humane sans. Det er dem, der får den til at vokse. Gennem mange jordeliv.

Når vi forlader den fysiske organisme, så skaber vi udelukkende gennem tankens kraft. Her findes der ingen modstand imod tanken, og alt former sig præcis som vi tænker. Hverken mere eller mindre fuldkomment end hvad tænkeevnen er udviklet til at kunne præstere. Alt hvad vi tænker sker øjeblikkeligt og bliver synligt. Tankeverdenen er nu en helt igennem ydre verden. Når vi befinder os i en fysisk organisme, opleves tankeverdenen som en indre verden. I den åndelige verden er den synlig for alle. Her kan intet skjules.

Tænkeevnen er, som sagt, noget der udvikles. Den befinder sig derfor på forskellige trin. Menneskerne er dygtigere til at tænke end dyrene. Og dyrene er mere bevidste i den fysiske verden end planten. For at nå frem

til det nuværende udviklingstrin har menneskerne derfor passeret disse stadier. Fælles for de her nævnte trin af bevidsthedsgrader – planter, dyr og mennesker – er at de på denne lange vandring går ind og ud af den fysiske og den åndelige verden. Eller mere præcist formuleret, vi er primært åndelige væsener, der med mellemrum ”tager overfrakken på” og iklæder os en fysisk organisme. Evnen til at opleve livet i den åndelige verden er afhængig af bevidsthedens udvikling og varierer i forhold til det udviklingstrin vi aktuelt befinder sig på. Men fælles for alle er, at det der i daglig tale kaldes døden er en vej ind i paradiset. Alle levende væsener oplever her så meget lys, lykke og glæde, som det er muligt på et givent udviklingstrin.

Med paradiset forstås den beskæftigelse – eller de tankerter – som er mest stimulerende for individet i forhold til det udviklingstrin, som det befinder sig på. For en viking er paradiset Valhall, for en troende kristen kan det være at synge og spille på harpe foran den eviges trone og vifte med palmegrene, hvis det er sådan man forestiller sig paradiset. For en videnskabsmand er det andre interesser som stimulerer. Og tilsvarende får kunstneren, maleren eller musikeren optimale muligheder for at dyrke deres interesser. Eller måske har man simpelthen drømt om at få et hus med en dejlig have med stokroser – og ja, så får man det. Ens ønsker går i opfyldelse her. Og det er netop lykken – paradiset! Der findes således et paradiset for ethvert udviklingstrin! Paradis er blot et andet ord for lykke. Og lykken varierer med hensyn til sit indhold afhængigt af hvor bevidstheden befinder sig på sin udviklingsrejse.

Dette oplever alle uden undtagelse på den lange rejse gennem de fysiske riger, når de fysiske organismer udskiftes, for i kortere eller længere tid igen at være på ferieophold i lysets verden, åndernes rige. De fysiske liv afløses af en pause i de åndelige verdener, hvor alle får en lys og lykkelig oplevelse, hvorefter vi igen er parate at fortsætte videre fremad i den fysiske verden. Mens den åndelige verden er nydelsernes verden, er den fysiske verden værkstedet, hvor bevidsthederne mejsles frem for til sidst at blive fuldkomne, kærlige og vise. Blive i ”Guds billede”. Lidelserne er høvlspånerne, der repræsenterer alt det, der ikke er fuldkomment, og som må fjernes for at fuldkommengøre mesterværket.

Men nu tilbage til dette med skærsildoplevelsen! Det er naturligvis en forestilling, som det må være ubehageligt at tænke på. Paradiset eller lykken er jo let at føle sig godt tilpas med, men hvad er da en skærsildoplevelse? Forståelsen af skærsildtilstanden kræver lidt forståelse

af, at der i den åndelige verden hersker helt andre oplevelsesbetingelser end her i den fysiske verden.

Årsagen til at der er to oplevelsesplaner – ét hvor vi sanser og oplever via en fysisk organisme, og ét hvor vi oplever livet helt uden en sådan, og hvor alt sker på tankens bud – er at dette giver betingelserne for, at vi får mulighed for opleve alle livets kontraster, herunder også kulminationen af det onde med krige, drab, misundelse, jalousi, ærgerrighed, falskhed, egoisme og alt hvad vi i øvrigt forbinder med det onde. Tilstedeværelsen af kontraster er enhver oplevelses forudsætning. Onde tanker og handlinger kan vi ikke manifestere i de åndelige verdener. Det er det, den fysiske verden er beregnet til. De to verdener er således skilt ad. I den ene kulminerer mørket og i den anden lyset. Dette kræver at de er adskilte. Når der er tale om længslen efter alle dræbende manifestationer, så iklæder vi os en fysisk organisme. Vi må dog her huske på at intet levende væsen kan dræbes, set i *Det Tredie Testaments* perspektiv. Alle er udødelige. Oplevelsen af kærlighedens fravær er forudsætningen for at vi atter kan begynde at længes efter lyset. Begge disse kontraster er derfor uundværlige. Lige nødvendige. Og kulminationsoplevelsen af disse to fundamentale kontraster kræver således to verdener, den fysiske og den åndelige.

I den åndelige verden tilkendegiver man sig direkte via tanker. Her findes derfor igen hemmeligheder. Alt er åbent og tilgængeligt. Tanker er elektriske kræfter. Hvis man også her kunne udstråle den slags antipatier og disharmonier, giftige tanker, som vi kender fra den fysiske verden, ja, så ville det ikke være muligt at alle kunne tale med hinanden og kommunikere frit. Det ville medføre kortslutninger, og den åndelige verden ville da være en ligeså krigerisk livszone som den fysiske verden. Når vi skal vende tilbage til den åndelige verden, må alt det ”onde” derfor tage en pause. For her findes ingen fjender eller uvenner, ligegyldigt hvor meget man eventuelt har hadet en person i den fysiske verden. Her møder vi ikke den slags. Alle er her venner! Vi er i lysets verden. Kærlighedens rige.

At vi lige efter døden skal vænne os til den åndelige verdens livsbetingelser er derfor ikke så overraskende. Anlæg eller talenter for fremgang i den fysiske verden er jo ofte båret af egoisme og selvhævdelse. Disse kan ikke bruges her. De må altså standses. Hvordan går så det til?

Vi kan bruge et billede fra den fysiske verden. Her befinder vi os inden vi fødes i en livmoder, der fra naturens

side er beregnet til at være et ”beskyttelsesrum”, hvor vi kan påbegynde opbygningen af en ny fysisk organisme inden i en allerede eksisterende fysisk organisme. Her vågner vi langsomt til bevidsthed om den fysiske verden gennem repetition af de forskellige stadier og udviklingstrin. Vi vænner os til den fysiske verdens betingelser. Vi får lidt efter lidt kontrol over organismen, og derefter lærer vi mere og mere om den fysiske verdens måde at fungere på. Den proces kender vi jo alle en del til.

Skærsilden er en tilsvarende tilpasningsproces til den åndelige verdens betingelser. Også den er en slags beskyttelsesrum. Her gælder så blot det omvendte forhold, i forhold til den fysiske fødsel hvor det er det endnu ufødte foster der må beskyttes imod omgivelserne. Når vi fødes ind i den normale åndelige verden, så er det den der må beskyttes imod forkert og ukærlig brug af tankkraften. Tanker, der ville kunne skabe kortslutninger i ”systemet”, bliver derfor isolerede for berøring med omgivelserne. Her befinder vi os ikke i en fysisk livmoder, men er indelukkede i vores egen personlige tankeverden. Det er i det livsrum vi oplever skærsilden. Vi er lukket inde i vores egne personlige, negative tankeverden. Dvs. den del der er farlig og destruktiv for den normale kommunikationsform i den rene, åndelige verden, fordi disse tankearter skaber kortslutninger.

Hvis vi har meget mørke og negative tanker i bevidstheden, når vi træder ind i denne verden, kan vi kun komme i kontakt med tankearter, der er af samme slags. Det er jo også sådan skæbneloven i princippet fungerer. Vi høster som vi sår. Men her i tankens verden bliver det meget koncentreret, når sindet beherskes af negative tankearter i forhold til omgivelserne. Vi møder nemlig da blot mere af samme slags. I den fysiske verden kan vi se naturens skønhed og opleve mange andre ting der kan mildne og lyse op i et mørkt sind. Her i skærsilden møder vi udelukkende det, vi selv tænker, og tænker vi mørke tanker er det disse mørke tanker, vi møder. Det bliver da en meget mørk og trist verden. Her farves alt udelukkende af vores eget sind. Det er dette selvskabte helvede der er en skærsildoplevelse. Men den er i virkeligheden frembragt, ikke af en ond ydre magt, men af vores eget mørke sind. Den er skabt af os selv. Denne tilstand vil til sidst medføre at vi bliver ulykkelige og åbner os for hjælp af kærlige skytsånder.

Også her findes der således fødselshjælpere der er parat at træde til, så snart vi åbner os for dem, og beder om hjælp. De træder da hjælpende til og bringer os så videre ind i lysets verden. Alle de anlæg, der er fundamentale i

den fysiske livszones overlevelseskamp, bliver nu temporært lammede. Det er jo i høj grad dyrets kampmidler og kamuflage, som overført på menneskets tankeverden vil sige styrke, magt og løgn, og mange andre snedige metoder med hvilke man kan besejre ”fjenden”. Disse anlæg bliver suggereret væk. Hvordan det nu går til, ja det er et godt spørgsmål. Det må handle om psykiske kræfter, men hvordan det rent faktisk går til er ikke let at svare på.

Vi kan her stille os spørgsmålet hvorfor vi i det hele taget forlod den åndelige verden mens vi var der, og havde det så dejligt. Det var netop længslen efter dyremenneskets livsform og manifestationer, denne kamp og stræben som finder sted i den fysiske verden, der fik os at forlade den åndelige verden. Vi blev ikke smidt ud! Og det er disse kampanlæg der nu – når vi vender tilbage til åndens rige – ikke mere kan bruges, og som altså giver os en skærsildsoplevelse, inden vi er parate til igen at få en fuld indsprøjtning af lys og kærlighed i sindet. Vi får dog ikke mere af skærsildsoplevelsen end hvad der er absolut nødvendigt for at vi beder om hjælp.

Når de dyriske anlæg igen skal tages i brug, vil vi atter inkarnere i en ny fysisk organisme. Nu er de så for en tid, som sagt, lammede, og vi fylder på med så meget glæde og lykke vi overhovedet kan modtage og rumme, inden udviklingen i den fysiske verden igen fortsætter. Og er det ikke denne stråleglans fra de åndelige paradiszoner vi ser i børnenes strålende, uskyldige øjne? Ja, kan den uskyldighedsatmosfære ikke også fornemmes i alle dyrebørn?

Meningen med de mange inkarnationer i den fysiske verden er at vi alle skal blive permanente indbyggere i den åndelige verden. Det betyder, at vi da er blevet til ”Mennesket i Guds billede”, og det er dette der er formålet og slutresultatet med alt det som sker i den fysiske verden, uden undtagelse. Gud skaber her mennesket i sit billede.

Derefter skal vi ikke mere inkarnere i den fysiske verden. Da er vi blevet ”ét med Faderen” ligesom Kristus. Det oplevede Martinus for øvrigt også. Men det kan vi læse mere om i *Det Tredie Testamente*. For eventyret ender ikke her. Det har hverken begyndelse eller afslutning! Men det har dog denne skitse over et emne som interesserede kan fordybe sig mere i, ved for eksempel at læse de bøger der henvises til nederst.

Til allersidst vil jeg slutte af med en smagsprøve fra Mesterens egen hånd. Den er hentet fra en meget inspirerende lille bog der hedder *Paaske*. Her får vi i et af kapit-

lerne lidt at vide om hvad der kan ske i forgården på vejen ind til den rene og kærlige, åndelige verden – til lige illustreret med et historisk eksempel. Det handler om Judas som jo betragtes som en forfærdelig forræder, hvilket det såkaldte judaskys er symbolet på. Men her får vi denne begivenhed gengivet i et langt mere strålende lys. Hvordan gik det med Jesu elskede discipel Judas, efter han havde begået selvmord? Martinus fortæller...

”Det er Nat over Jerusalem. Solen er forlængst gaaet ned over den første store Langfredag. Kun en enlig Stjerne kaster sit spinkle Skær gennem et Hul i de mørke Skyer, der endnu ruger over Golgatha. Men den torne-kronede Konge er jo ikke mere her. Hans lysende Aand genfinder vi nu i ’Forgaarden’ til hans eget Rige, hvilket vil sige en Zone, der grænser umiddelbart op til den fysiske Verden, en Sfære som alle levende Væsener maa passere paa deres Vej fra fysisk til aandelig Tilværelse, og hvorfra man endnu ved særlige Betingelser kan aabenbare sig for den fysiske Verden, kan vise sig for de Efterlevende paa det materielle Plan. Her i denne Sfære bliver alle levende Væsener efter Døden tvættet og midlertidigt udrenset og forberedt til det efterfølgende Besøg i de højere guddommelige Sfærer eller Verdener, som alle uden Undtagelse maa opleve, inden de igen inkarnerer i den fysiske Verden. I dette guddommelige ’Forværelse’ til de højeste ’Boliger’ i ’Faderens Hus’ finder vi Verdensgenløseren meget stærkt optaget med at oplyse og hjælpe ’Aander som vare i Forvaring’. I hans Kærligheds store Straaleglans blev mange forpinte Sjæle, som her paa Jorden var druknet i Tilfredsstillelsen af ødelæggende eller livsnedbrydende materielle Begær og Laster, midlertidigt frigjorte og ført til Faderens Zone.

Her i denne Skyggernes Sfære var der en ungdommelig Selvmorder, der var umaadelig forpint. Det var Judas, en af Jesu egne Disciple, som i entusiastisk Iver og Utaalmodighed havde misforstaaet sin Mester, ja ligefrem havde hjulpet Jesu Fjender med at tage ham til Fange, havde endog med et Kys forraadt Verdensgenløseren. Men da dette var sket, og han paa Afstand havde fulgt Begivenhedernes Udvikling og saa Jesu Holdning overfor sine Bødler, faldt der ligesom et Skæl fra hans Øjne. Og for første Gang ’saa’ han ’Verdensgenløseren’. Men at ’se’ ’Verdensgenløseren’ er det samme som at se ’Den hellige Aand’, og at se et saa blændende Syn uden at være ren er farligt, thi Reaktionen mellem Individets primitive Tankeenergi og de ophøjede kosmiske Straaler eller Kærlighedsenergier er da alt for voldsom, og kan undertiden i værste Tilfælde resultere i Sindssyge, der

hvor den ikke udløser sig i Selvmord for det paagældende Væsen. Med Hensyn til Judas gik det altsaa saaledes, at han i *den hellige Aands* guddommelige Straaler saa sin egen aandelige Nøgenhed, sin Ufuldkommenhed og lave Natur i en saadan Kontrast til sin fordums Mester, hvis Martyrium han endog selv havde været med til at udløse, at han væmmedes ved sig selv, ja kom endog til at hade sig selv.

Ude af Stand til at blive det forfærdelige Syn af sig selv kvit, ude af Stand til at forhindre Virkningerne af sit Forræderi, ude af Stand til at mildne Jesu Lidelser, ja, han havde endog ved sit forræderiske Kys omgivet ham med et Panzer af bevæbnede Stridsfolk, Raahed og Brutalitet, aabenbarede der sig for ham kun Haabløshed. Han, der før hver Dag til Overflod kunde svælge i Mesterens Kærlighed og Visdom, havde ved sit Fejltrin sat et uoverstigeligt Svælg mellem sig og sin guddommelige Velynder. Under Præsternes og Mængdens Haan og de bevæbnede Stridsfolks raa Tilbagevisning af hans Bøn om at nærme sig Korset modnedes hans sidste forfærdelige Beslutning paa det fysiske Plan. I Fortvivlelsen over, at han ikke engang ved Korsets Fod kunde faa Lov til at komme til den eneste, der kunde mildne hans Kvaler, faa Lov til i Støvet for hans Aasyn at græde sin Anger ud, faa Lov til at trygle om hans Tilgivelse, hans Velsignelse, gik han hen og aflivede sig. Men hans uødelige Aand gik derved over Dødens Tærskel til 'Forgaarden' til Lysets Riger, den samme Forgaard, hvortil ogsaa Jesu Aand begav sig fra Udfrielsen af sit fysiske Legeme paa Korset.

Her i denne Forgaard eller Sfære vaagner alle Væsener op efter deres fysiske Død. Og vi genfinder dem her med de samme Tendenser, de samme Tankearter, de samme Fornemmelser af Lidelse og Velvære, som de var knyttede til, umiddelbart før de døde. Mennesker med en lys Samvittighed, med en fremragende Kærlighed til sine Medvæsener og Omgivelser vaagner her op til den samme lykkelige Tilstand. Men Mennesker med daarlig Samvittighed, Sjælekvaler og Sortsyn vaagner her op besværede med disse Realiteter i stadig Virksomhed. Vi genfinder ogsaa Judas her mellem dem, som er mest ulykkelige. Men hans ædle Anger og Ønske om Tilgivelse i Forbindelse med alle de andre Ulykkeliges Kvaler skulde snart blive observeret af den utrættelige Mester.

Gennem Samvittighedens mørke Kvaler, gennem Melankoliens og Sorgens graa Tungsind, uden Udsigt til nogen Sinde at faa Fred i sit Sind, midt i en Ørken af ulykkelige Sjæle, stirrer Judas ud over dette Haabløshe-

dens Øde. Men hvad var det? – Pludseligt stivner hans Blik. Det var ligesom han i det fjerne øjnede et lille lysende Punkt. Det kom nærmere og nærmere. Nu antog det mægtige Dimensioner, blev synligt som en stor Glorie, bølgede hid og did. En vidunderlig dejlig Fornemmelse, som han ikke før havde følt Mage til, betog ham. Han mærkede, at noget guddommeligt, udsigeligt nærmede sig. Og nu – som en opadgaende Sols lyse Morgendæmring vibrerede det hen over denne de ulykkelige Sjæles haabløse Nat: *'Kommer hid til mig alle I som er besværede, og jeg skal give Eder Hvile'*.

Judas stod som fastnaglet til Stedet. Det var jo hans Mesters Stemme. Var det virkelig muligt, at denne lysende Skikkelse midt i den straalende Kæmpeglorie var Haandværkeren fra Nazaret, var den Mand man paa Jorden havde anset for at være gal, være en Fanatiker, en falsk Profet, en Oprører, en Lovbryder, et Individ, mere værdig til Dødsstraffen end de almindelige Røvere og Mordere? – Jo! – Her var ingen Fejltagelse mulig. De kendte Træk lyste med usigelig Klarhed, ja endog Hænderne kunde Judas genkende, men de har Mærker af – Korsfæstelsen. Og som et Lyn dukkede Erindringen om hans egen Andel i Dramaet frem. Paany formørkedes hans Sind. Og i Fornemmelsen af hans egen Uværdighed til at være i Mesterens Nærhed forsøgte han at flygte. Men da var det forsent. Mesteren var kommen for nær. Hans Kærlighed afskar ethvert Flugtforsøg, ethvert Tilbage-tog. I næste Øjeblik knugede Verdensgenløseren sin ulykkelige Discipel til sit Bryst. Og gennem Rummet lød: *'Jeg er kommen for at søge og frelse de Fortabte.'* (Paaske, kap. 9.)

Yderligere litteratur af Martinus om emnet:

Bevidsthedens skabelse, artikel 1962. Er senere udkommet som småbog 1969 og 2004.

Gennem dødens port I-III, artikel 1959.

Hinsides dødsfrygten, artikel 1950. Er senere udkommet som småbog 1965, 1973 og 2004.

Natbevidstheden og paradiset, artikel 1971.

Vejen til paradís, artikel 1958. Er senere udkommet som småbog 1965, 1977, 2000 og 2004.

Foto af Nick Karvounis, unsplash

Paa den yderste Dag (1852)

Af H. C. Andersen

Den helligste Dag her blandt alle Livets Dage er den, vi døe paa; det er den yderste Dag, den hellige store Forvandlings Dag. Har Du rigtigt, alvorsfuldt tænkt over denne mægtige, visse, sidste Time her paa Jorden?

Der var en Mand, en strængt Troende, som han kaldtes, en Stridsmand for Ordet, der var ham en Lov, en nidkjær Tjener af en nidkjær Gud. - Døden stod nu ved hans Seng, Døden med det strænge, himmelske Aasyn.

”Timen er kommen, Du skal følge mig!” sagde Døden og rørte med sin iiskolde Finger hans Fødder, og de iisnede, Døden berørte hans Pande, derpaa hans Hjerte, og det brast derved og Sjælen fulgte Dødsengelen.

Men i de faa Secunder forud, mellem Indvielsen fra Fod til Pande og Hjerte, gik som et Havs store tunge Bølger, Alt hvad Livet havde bragt og vakt, henover den Dødende. Saaledes seer man med eet Blik ned i det svimlende Dyb og omfatter, i eet Tankelyn, den umaadelige Vei; saaledes seer man med eet Blik, i een Sum, den talløse Stjernevrimmel, kjendende Kloder og Verdner i det vide Rum.

I et saadant Øieblik gyser den forfærdede Synder og har Intet at hælde sig til, det er, som sank han ud i en uendelig Tomhed! - Men den Fromme hælder sit Hoved til Gud og giver sig, som Barnet, hen i ”din Villie skee med mig!”

Men denne Dødende havde ikke Barnets Sind, han følte, han var Mand; han gjøs ikke, som Synderen, han vidste, han var den rette Troende. Paa Religionens Former i al deres Strængthed havde han holdt; Millioner, vidste han, maatte gaae den brede Vei til Fordømmelsen; med Sværd og med Ild kunde han have ødelagt deres Lege-mer her, som alt deres Sjæl var det og altid vilde blive det -! hans Vei var nu mod Himlen, hvor Naaden aabnede ham Porten, Naaden, den lovede.

Og Sjælen gik med Dødsengelen, men eengang endnu saae den hen til Leiet, hvor Støvbilledet laae i den hvide Liigskjorte, et fremmed Aftryk af dens Jeg. - Og de fløi,

og de gik - det var som i en mægtig Hal og dog som i en Skov; Naturen var beskaaret, udspændt, opbundet og sat i Række, kunstiggjort, som de gamle franske Haver; her var Maskerade.

”Det er Menneskelivet!” sagde Dødsengelen.

Alle Skikkelser saaes mere eller mindre formummede; det var ikke de ædleste eller mægtigste just alle de, som gik i Fløiel og Guld, det var ikke de laveste og ringe Alle, der gik i Fattigfolks Kjole. - Det var en underlig Maskerade, og især ganske egent var det at see, hvorledes de Allesammen under deres Klædning skjulte omhyggelig Noget for hverandre; men den Ene sled i den Anden, at det kunde blive synligt, og da saae man Hovedet af et Dyr stikke frem; hos En var det en grinende Abe, hos en Anden en fæl Gjedefuk, en klam Slange eller mat Fisk.

Det var Dyret, som vi Alle bære paa, Dyret, som er voxet fast i Mennesket, og det hoppede og det sprang og vilde frem, og hver holdt Klæderne tæt om det, men de Andre reve tilside og raabte: ”Seer Du! see! Det er ham! det er hende!” og den Ene blottede den Andens Elendighed.

”Og hvad var Dyret hos mig!” spurgte den vandrende Sjæl; og Dødsengelen pegede hen for sig paa en stolt Skikkelse, og om dens Hoved viste sig en broget Glorie med skinnende Farver, men ved Mandens Hjerte skjulte sig Dyrets Fødder, Paafuglens Fødder; Glorien var kun Fuglens brogede Hale.

Og som de vandrede frem, skreg store Fugle fælt fra Træernes Grene; med lydelig Menneskestemmer skreg de: ”Du Døds-Vandrer, husker Du mig!” - det var alle de onde Tanker og Begjæringer fra hans Livs Dage, som raabte til ham: ”husker Du mig!” -

Og Sjælen giøs et Øieblik, thi den kjendte Stemmerne, de onde Tanker og Begjæringer, der traadte op som Tingsvidner.

”I vort Kjød, i vor onde Natur, boer intet Godt!” sagde

Sjælen, ”men Tankerne hos mig bleve ikke til Gjerninger, Verden har ikke seet den onde Frugt!” og han skyndte sig end mere, for snart at komme bort fra de fæle Skrig, men de store sorte Fugle omsvævede ham i Kredse og skreg og skreg, som skulde det høres over al Verden; og han sprang som den jagede Hind, og ved hvert Trin stødte han Foden mod skarpe Flintesteen, og de skar hans Fødder og det smertede ham. ”Hvor komme disse skarpe Stene her? Som vissent Løv ligge de hen over Jorden!”

”Det er hvert uforsigtigt Ord, Du lod falde, og som saarede din Næstes Hjerte langt dybere, end Stenene nu saare din Fod!”

”Det tænkte jeg ikke over!” sagde Sjælen.

”Dømmer ikke, saa skulle I ikke dømmes!” klang det gennem Luften.

”Alle have vi syndet!” sagde Sjælen og løftede sig atter. ”Jeg har holdt Loven og Evangeliet, jeg har gjort, hvad jeg kunde gjøre, jeg er ikke, som de Andre!” Og de stode ved Himlens Port, og Engelen, Indgangens bevogter, spurgte: ”Hvo er Du? Siig mig din Tro og viis mig den i dine Gjerninger!”

”Jeg har strængt opfyldt alle Bud! jeg har ydmyget mig for Verdens Øine, jeg har hadet og forfulgt det Onde og de Onde, de, som gaae den brede Vei til den evige Fordømmelse, og jeg vil det endnu, med Ild og med Sværd, dersom jeg mægter det!”

”Du er altsaa een af Mohameds Bekjendere!” sagde Engelen.

”Jeg! - Aldrig!”

”Hvo, som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet, siger Sønnen! hans Tro har Du ikke. Er Du maaskee en Israels Søn, der med Moses siger: Øie for Øie og Tand for Tand! en Israels Søn, hvis nidkjære Gud er kun dit Folks Gud!”

”Jeg er Christen!”

”Det kjender jeg ikke i din Tro og dine Gjerninger. Christi Lære er Forsoning, Kjærlighed og Naade!”

”Naade!” klang det gennem det uendelige Rum, og Himlens Port aabnede sig, og Sjælen svævede mod den aabne Herlighed.

Men Lyset, der udstrømmede, var saa blændende, saa gjennemtrængende, at Sjælen veeg tilbage, som for et draget Sværd; og Tonerne klang saa bløde og gribende, ingen jordisk Tunge kan udsige det, og Sjælen bævede og bøiede sig dybere og altid dybere, men den himmelske Klarhed trængte ind i den, og da følte og fornammede, hvad den aldrig før saaledes havde følt, Byrden af sin Hovmod, sin Haardhed og Synd. - Det blev saa klart inden i den.

”Hvad godt jeg gjorde i Verden, det gjorde jeg, fordi jeg ikke kunde anderledes, men det Onde - - det var af mig selv!”

Og Sjælen fulgte sig blændet af det rene himmelske Lys, afmægtig sank den, saaledes syntes det, dybt, rullet i sig selv; nedtynget, umoden for Himmeriges Rige, og i Tanken om den strænge, den retfærdige Gud, vovede den ikke at udstamme: ”Naade!”

- Og, da var Naaden der, den ikke ventede Naade. -

Guds Himmel var i hele det uendelige Rum, Guds Kjærlighed gjennemstrømmede den i udtømmelig Fylde.

”Hellig, herlig, kjærlig og evig vorde Du, Menneskesjæl!” klang det og sang det. Og Alle, Alle skulle vi paa vort Jordlivs yderste Dag, som Sjælen her, bæve tilbage for Himmeriges Glands og Herlighed, bøie os dybt, ydmyge nedsynkende og dog baarne af hans Kjærlighed, hans Naade, holdes oppe, svævende i nye Baner, luttrede, ædlere og bedre, mere og mere nærme os Lysets Herlighed, og styrket ved ham mægte at stige ind i den evige Klarhed.

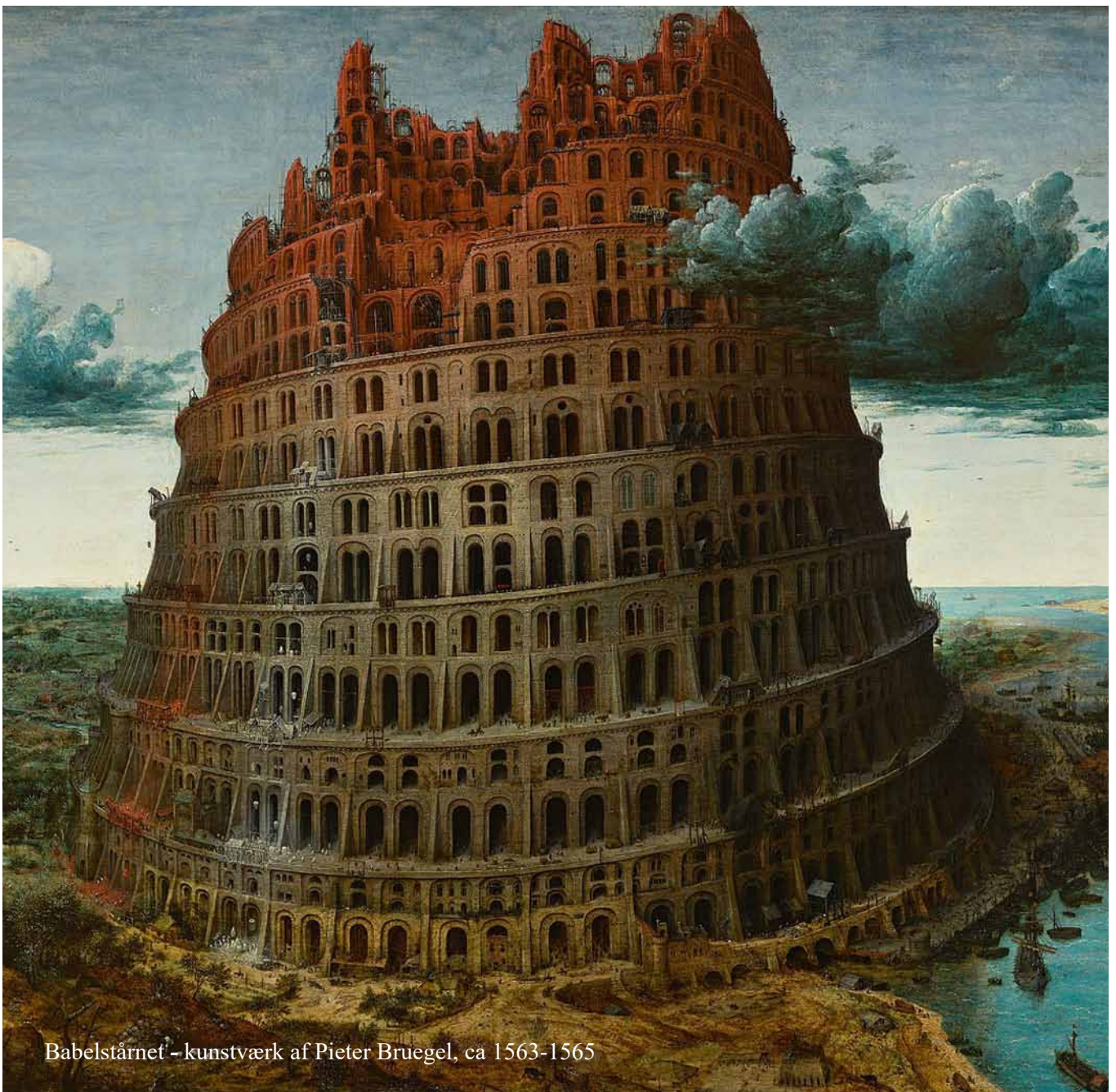

Foto af Nina Strehl, unsplash

Babelstårnet

I Det Gamle Testamente forbindes tårnet (og byen Babel) med et hebraisk ord for "forvirring". Den overmodige plan om "at bygge en by med et tårn, som når op til himlen" (1.Mos. 11,4) får katastrofale følger, for Herren forvirrer menneskenes sprog og spreder dem ud over hele Jorden

Babelstårnet - kunstværk af Pieter Bruegel, ca 1563-1565

Vil Esperanto blive det kommende verdenssprog?

Af Peter Wraae

I år er det 131 år siden Ludeviko Zamenhoff, skaberen af det internationale sprog Esperanto, udgav den første bog på Esperanto. Han levede i Polen i et område, hvor der blev talt mange sprog, og som barn oplevede han, at der mellem mennesker opstod konflikter af den årsag. Han fik den ide, at hvis der blev skabt et internationalt sprog, som var nemt at lære, ville det fremme forståelse og fred mellem mennesker.

Den samme tanke fik Ronald Glosop, en bekendt af mig, som nu er pensioneret amerikansk professor i filosofi. Han har brugt det meste af sit arbejdsliv på at forske i krig og fred. Han fortalte om dette forskningsresultat ved mange forelæsninger, og en dag kom en studerende efter en forelæsning og spurgte ham, om han kendte Esperanto, for det sprog var jo svaret på hans forskning. Min bekendte blev overrasket over, at der allerede var skabt et sådant sprog og begyndte straks at lære det.

Zamenhof fik færdigudviklet sproget, efter han blev færdig med sin uddannelse som øjenlæge. Han udgav den første bog i 1887. Sproget har siden udviklet sig løbende, og et sprogakademi sørger for, at nye ord løbende bliver inkluderet, men der foretages af to årsager ingen grammatiske ændringer.

For det første har Zamenhof bedt om, at der ikke foretages ændringer i sprogets opbygning, og for det andet ville det blive for svært at blive enig om. Sproget står stadig originalt som et kunstværk, der er overladt fra skaberen som en gave til verdens befolkning. For at understrege neutraliteten i sproget har Zamenhof (gen) brugt ord fra mange sprog, hovedsageligt europæiske, så når man hører det talt, er der mange der siger, at det minder lidt om spansk eller italiensk. I datiden var der flere konstruerede sprog under udvikling. Volapük var det tidligste, og ja – du læste rigtigt. Senere kom Ido og flere andre til, og der var livlig debat om, hvilket der var det bedste. Tiden og udviklingen har ladet Esperanto sejre i konkurrencen, og det er derfor nu det eneste realistiske bud på et verdenssprog.

Det anbefales fra UEA, som verdensorganisationen hedder, at alle først og fremmest lærer sig deres nationalsprog, evt. andre regionalsprog og siden Esperanto. Således at den værdifulde kulturelle identitet, som følger med dette eller disse, bliver det personlige ståsted, som vi alle har brug for, og derfor føler os trygge ved, i forhold til en sikker national identitet.

Der er en velfungerende organisation bag sproget, og der afholdes hvert år en verdenskongres, samt talrige nationale og lokale kongresser. Sprogets grammatik har 16 regler, og der er ingen undtagelser fra reglerne. Udtalen er direkte afledt af stavemåden ligesom på norsk, og der er en udbredt grad af præ- og suffiks, som på tyrkisk og det gamle indiske sprog sanskrit, hvilket gør Esperanto væsentlig lettere at lære end de nationalsprog, vi omgiver os med. Der bruges mange pre- og suffiks, som er små ord som sættes foran og efter et rodord. Man kan ved at bruge disse bygge nye ord op, som man ikke har hørt før, men som man ved er rigtige. Et eksempel er præfikset ”mal”, som hvis det sættes foran et ord, ændrer ordet til den modsatte betydning. Så dekstre betyder højre og maldekstre er selvfølgelig venstre, pura betyder ren og malpura snavset, sana betyder rask og malsana syg osv. Det giver et indtryk af den logik, der findes i sproget, og som sammen med den overskuelige grammatik gør det nemt at lære, hvilket tiltaler mange.

Et tværeuropæisk forsøg foretaget for en del år siden viste, at børn som startede deres sproglige indlæring med et år med Esperanto, senere overhalede deres parallelklasser i indlæring af et fremmed nationalsprog. Der viste sig at være en pædagogisk gevinst ved, at skabe en glæde ved at lære lidt af et logisk sprog, som så smittede af på den senere motivation for sprogindlæring

Esperantos udvikling i DK starter i 1907 i forbindelse med det første stort anlagte kursus, som ca. 400 Esperantister fuldførte. I de år blev det blandt mange videnskabsmænd drøftet, om det var relevant at have et fælles sprog at kommunikere på, men bestræbelserne løb ind i politiske problemer, og senere opgivet.

Den næste udviklingsperiode kom i årtierne efter anden verdenskrig, hvor der i de europæiske lande var en stærk følelse af, at ville udvikle samfund med fred og forståelse, som bl.a. resulterede i EU. I disse år var der stor tilgang til sproget, så almindelige europæiske borgere som syntes, at de selv ville bidrage til denne udvikling og derfor lærte sig sproget, og på denne måde viste, at Esperanto er en udpræget græsrodsbevægelse.

Der findes en rig og blomstrende kultur i Esperanto-verdenen. Der synges og spilles musik i næsten alle genrer, der skrives bøger, spilles teater etc. Listen for aktiviteter er lang. Der findes en rejseguide, hvor dem, som gerne gratis modtager gæster, der har samme sproginteresse, lader sig registrere, og der er mange, især unge mennesker, som rejser verden rundt på den måde.

Lokale kongresser organiseres gennem frivilligt arbejde. Det er derfor billigt at deltage, og alle føler sig velkomne. En af de grupper, der har haft størst held med at organisere sig, er det europæiske jernbane-esperantoforbund, som har organiseret mange kurser, udflugter og ferier på tværs af landegrænser.

Se blot på internettet, som oprindeligt var ment som en fælles kommunikationsplatform for videnskabsmænd. Det har da virkelig slået an, og tænk på hvilke muligheder, der kunne blive, hvis hele verden kunne kommunikere frit på nettet via *ét* sprog.

Søger man som interesseret i Martinus åndsvidenskab efter ordet Esperanto, leder man forgæves. Han har ikke nævnt Esperanto ved navn i sine værker, men beskriver detaljeret i symbol 26 ”Det kommende fuldkomne menneskerige” under afsnit 25, at vi i fremtiden får et kommende internationalt verdenssprog. Det vil blive en lettelse for hele menneskeheden, at alle kan kommunikere med alle, og der skriver han, at det *ikke* bliver et nationalssprog.

Når Martinus talte med interesserede i hans ”sag” og besvarede spørgsmål, blev han tydeligere, og sagde ved flere lejligheder, at han mente, at der ikke kunne være andre løsninger på et verdenssprog end Esperanto. Han fremhævede den klare logik, der var i sprogets opbygning, som vil blive en stor lettelse for mennesker som kommer til at lære det.

Når vi på udstillinger og messer prøver at gøre opmærksom på sproget, møder vi ofte den indstilling, at det må da blive engelsk, som bliver verdenssprog. Det er efter vores opfattelse ikke den bedste løsning af flere årsager.

Som nordeuropæere er vi vokset op med en stærk engelsk tradition, vi har set mange amerikanske film, vi kan videreuddanne os internationalt, og vi kan tage til syden og blive betjent af dem, som arbejder i turistindustrien. Men flytter vi perspektivet til andre dele af verden, som vi ikke så ofte besøger eller kender så meget til, er virkeligheden en helt anden. I hele Sydamerika taler man næsten ikke engelsk. Det samme gør sig gældende for Afrika, hvor det kun er i de gamle engelske kolonier, man taler engelsk.

I Rusland og Kina er tendensen den samme, og det drejer sig om rigtig mange mennesker, når det er hele kontinenter, det handler om. Det er ofte kun mennesker, der studerer (sprog) ved universiteter i de pågældende lande og verdensdele, som taler godt engelsk af den simple årsag, at det er meget sværere for disse mennesker, fordi deres nationalsprog er så fjernt fra vores vesteuropæiske sprog, at de skal bruge væsentligt længere tid end os på at lære dem.

I Kina undervises skoleelever nogle år i engelsk, men ikke nok til, at de kan bruge og vedligeholde sproget, fordi det er svært for dem, hvilket betyder, at de fleste glemmer det igen. Det drejer sig om flere *hundrede millioner* mennesker. Jeg har selv prøvet at stå i informationsranken i en international lufthavn i Kina, hvor den mest sprogkyndige ikke talte mere end 15-20 engelske ord.

I marts 2004, i forbindelse med EU's udvidelse fra 24 til 28 lande, udarbejdede professor Francois Grin, tidligere direktør for SRED (Center for Undervisningsstudier) i Geneve en rapport om sprogsituationen i Frankrig og hele Europa. Her nævnes det bl.a.: ”Storbritannien tjener hvert år mindst 10 milliarder € grundet den dominerende rolle, som det engelske sprog spiller”.

Hvis denne økonomiske besparelse bliver set i forhold til de mange sprog, der tales i verden, og hvor mange undervisningstimer, der kunne spares i verdensperspektiv, er der tale om rigtig mange penge, der kunne spares til glæde for os alle. Samme år stillede en gruppe italienske parlamentarikere et forslag til at styrke brugen af Esperanto i EU, og forslaget fik støtte fra 42 % i parlamentet.

Der har igennem en længere årrække været et samarbejde mellem UNESCO og UEA, som er Esperantobevægelsens hovedorganisation. I denne forbindelse har bevægelsen konsultativ status.

Det er ikke blot tanken om fred, der er centralt for Esperanto, men også ideen om mere lighed og retfærdighed i verden. Den måde de gamle europæiske nationalsprog er blevet spredt på i verden, er gennem krige og kolonisering, og det siger sig selv, at de lande, som har fået et sprog påtvunget, stadig er i en form af afhængighedsforhold til de gamle kolonilande, da det pga. sproglige barrierer er svært for landene at vende sig mod nye samarbejds- og handelspartnere.

Der vil først blive en mere ligelig identitetsfølelse og kulturel balance i verden, når alle lærer sig et fremmedsprog, og den indirekte kulturelle indflydelse, der følger med, når nogle skal lære sig andres nationalsprog forsvinder. De, som er født med et sprog eller lærer det i barndommen, vil altid beherske dette bedre end andre, som lærer det senere, og ikke bruger det dagligt. Se f.eks. på langt den største del af oversættere af bøger, de oversætter næsten alle fra et fremmedsprog til deres nationalsprog.

Dette forhold kan nemt blive til et overlegent og elitært forhold, og kan være en afgørende faktor, når der besættes stillinger i den tungere ende af EU-systemet, samt andre store internationale firmaer og organisationer, til fordel for dem, som er født med et dominerende nationalsprog.

Som interesseret i Det Tredie Testamente ved vi, at verdenssamfundet når til den konklusion en dag, at disse skæve og ulige forhold er utilfredsstillende, og at udviklingen vil styrke interessen for et fælles verdenssprog. Vi ser, at sprog, religion og politik er de mekanismer, som i højeste grad skiller verden op i adskilte grupper, og når jeg åbner min daglige avis, synes jeg, at der er brug for noget, der samler verden. Det har undret mig en del, at se den stigende debat om globalisering i medierne, uden at høre nogen nævne, at der vil være mange fordele ved et fælles verdenssprog.

Hvis man ser bort fra Martinus udtalelser om Esperanto, og forsøger at se objektivt på, om det sprog vil kunne anvendes som verdenssprog, så er der mange argumenter for det. Det er et fuldt udbygget sprog, som er blevet afprøvet og justeret gennem over hundrede år, og der er allerede oversat en stor mængde litteratur. Bibelen, Koranen, en del af Det Tredie Testamente, samt en stor del af den klassiske verdenslitteratur er oversat, Shakespeares værker, Ringenes Herre, H C Andersen, en del af Astrid Lindgrens bøger, Asterix og Tin Tin ligeledes. Ny teknologi muliggør TV og radioudsendelser, som produceres over hele verden og benyttes flittigt.

En status over hvor meget af Martinus værk der er udgivet på Esperanto viser, at bind 1 af Livets Bog, bind 1-4 af Det Evige Verdensbillede, samt 11 af småbøgerne er oversat, samt at Kosmos løbende udgives som e-bog. Den resterende del af Livets Bog er oversat, men i en ikke fuldt gennemarbejdet udgave, og er derfor ikke endnu udgivet.

Martinus Instituts bestyrelse vedtog enstemmigt i 1965, at erklære Esperanto for instituttets officielle internationale sprog, og der var i en længere årrække en aktiv gruppe der arbejdede med sproget, men det er i de seneste år ophørt. Det var meningen, at bruge Esperanto som brosprag til oversættelse fra Dansk til mindre sprog, så der ikke skulle oversættes gennem flere sprog.

Martinus sagde på et rådsmøde 30.04.1974 følgende: ”Jeg tror, vi er lidt tidligt på den med Esperanto, men ellers er det mægtigt godt. Men det vil komme en gang, og så er det storartet. Det er dejligt, hvis det kommer hurtigt. Men det bliver Esperanto. Hvad skulle det ellers blive? Er der andre sprog der er så langt fremme? Der er ikke noget sprog der er så human. Man må se på skaberen. Han var en kolosalt human mand. Man kan næsten se, han var sat til at gøre det.”

Vi bliver ofte spurgt om, hvor mange der taler Esperanto, og det ved vi ikke præcist, da ikke alle er medlem af foreninger eller sammenslutninger, og specielt de unge mennesker, der lærer sproget nu ved hjælp af de gode læringsprogrammer, der findes på nettet, bliver sjældent medlemmer af organisationer, men dukker op til ungdomskongresser og får venner der. Estimerer går fra en million og opefter.

Der arbejdes selvfølgelig intenst blandt esperantoorganisationer for at informere specielt politikere om fordelene ved et sprog, som rummer store mulighed for nemmere samarbejde over landegrænser og kontinenter. Fra undersøgelser blandt EU politikere får disse organisationer ofte meget nuancerede svar tilbage, som viser, at der er mange, der er klar over den kaotiske og utilfredsstillende situation, det skaber, når der tales så mange sprog. Der er flere, som har svaret – anonymt, at de ikke er tilfredse med tingenes tilstand, en del har indrømmet, at de flere gange har siddet i vigtige forhandlinger om aftenen eller natten efter, at tolkene er gået hjem, og forhandlet forlig på plads med personer fra andre sproggrupper, de kommunikerer dårligt med pga. manglende fælles sprog. Flere danske politikere har været fortalere for at styrke brugen af sproget i EU.

Ifølge de seneste prognoser over verdens befolkningsudvikling, vil befolkningen i Europa i fremtiden falde, i USA vil den stige lidt, men i Afrika og specielt i Asien vil den udvikle sig meget.

Vil denne udvikling ændre på verdens udvikling? Og vil disse befolkninger forsat acceptere at tale de gamle kolonisprog?

Der er ved et fælles verdenssprog mange fordele for det kommende verdenssamfund. Nærmere samarbejde,

større mulighed for udveksling af viden og erfaring og stor økonomisk besparelse, og specielt lige nu, hvor fugerne knager i meget samarbejde i verden, er det en fornøjelse, at være positivt forankret i en konstruktiv løsning på nogle af problemerne og vide, at Forsynet på længere sigt også arbejder for sagen. Vi, der taler Esperanto, har det privilegium at være engageret i en positiv ide, uden at have modstandere, som i det politiske liv, og indtil verdenssamfundet indser fordelene ved vores ide, så har vi mange dejlige oplevelser med vores fælles interesse.

Foto af Vladislav Klapin, unsplash

Information om Det Tredie Testamente på Bornholm

Af Kaj Gøttler Jensen

Torsdag den 5. april mødte jeg spændt og nysgerrig op på Svaneke Bibliotek, da Jan Schultz startede en ny foredragsrække om Martinus. Jeg havde læst om denne nye foredragsrække i en større artikel med et foto af Martinus ved sit arbejdsbord i Bornholms Tidende.

Foredraget startede kl. 19 og blev holdt i et lokale med store, flotte Martinus-symboler på væggene, som Jan Langekær og Hellebeth Hansen fra *Livets Skole* i Brøndbyøster i forvejen havde sat op. Lokalet var fyldt godt op, og deltagerne lyttede interesseret til Jans foredrag, der var velforberedt. Han talte godt og uden manuskript – kun en lille seddel med stikord. Emnerne var mange, bl.a. ”kredsløbsprincippet”, ”unaturlig træthed” og ”kærlighed”.

Der var mange gode spørgsmål fra tilhørerne undervejs, og efter en lille kaffepause var der spørgetime. Stemningen var rigtig god, og samtlige tilhørere blev helt til kl. 21:30. Jeg fik en god snak med Jan Schultz og flere af de veloplagte gæster. Nogle var helt nye uden forudgående kendskab til Martinus åndsvidenskab.

Foredragene fortsættes den første torsdag i hver måned, ligesom Jan holder gruppemøde samme sted den først onsdag i hver måned. Jeg skal heldigvis til Bornholm igen den 1. maj, og der er ingen tvivl om, at jeg igen skal opleve en god aften på Svaneke Bibliotek torsdag den 3. maj kl. 19!

Der er også foredrag i juni, og efter en sommerpause på to til tre måneder fortsætter foredragene igen til efteråret. Er du til den tid på de kanter, og ligesom jeg er blevet nysgerrig efter at se, hvad der her foregår, så ring for en sikkerheds skyld i forvejen til Jan Schultz, tlf. 29 93 30 85. Tilmelding til foredragene er dog ikke nødvendig, og deltagelse er gratis. Det skal også nævnes, at gruppen har en Facebook-side, der hedder *Martinus Bornholm*.

Martinus kosmiske symboler studeres intenst af besøgende på udstillingen på Svaneke bibliotek.

Mit liv med Martinus 2

Af Kaj Gøttler Jensen

Kaj Gøttler Jensen hørte første gang Martinus holde foredrag da han var 13 år og har mange minder fra sit kendskab til Martinus og hans åndsvidenskab gennem 73 år. Han fortæller nogle her.

Sorgbearbejdning

Min mor blev i året 1958 indlagt på Skt. Lukasstiftelsens hospital. Her lå hun i ca. 4 måneder efter en kræftoperation, hvorefter hun døde stille.

Hun blev begravet med Martinus Instituttets flag viklet om kisten. Trods fuld fortrolighed med Martinus-sagen blev jeg som 27-årig hårdt ramt – det var jo min mor. Vi havde ofte været til foredrag på Institutet, og vi drømte sammen om en god og spændende fremtid med vores nye venner, som vi havde truffet i Klint og på Institutet. En dag da jeg var på vej til sygehuset for at besøge hende, kulminerede min depression. Jeg stod af cyklen, følte ligesom en håbløs fornemmelse – et hul i maven. Nogle minutter gik, men så rettede jeg hele min opmærksomhed på Gud og bad meget koncentreret således: ”Jeg accepterer min skæbne – din vilje ske”. Jeg takkede for, at jeg havde fået netop *hende* som mor og alle de pragtfulde år – en gave – *tak!* For første gang i lang tid fik jeg straks en god og varm følelse i kroppen – steg op på cyklen og kørte glad videre. Netop den dag oplevede jeg en rigtig god og hyggelig snak med min mor på hospitalet. Hun fortalte nogle sjove historier, som de altid kærlige og omsorgsfulde nonner havde fortalt hende samme dag.

Hun var næsten altid i godt humør, når vi besøgte hende, bortset fra de allersidste dage. Hun var helt rolig og afslappet trods sit store, åbne sår efter operationen, der ikke ville læges. Kort tid derefter oplevede vi hende i et vældigt godt humør: ”Martinus har været her!”, udbrød hun glad. Ingen havde fortalt ham om vores mors sygdom. Kun få i familien vidste noget om vores livs hovedinteresse, Martinus åndsvidenskab, trods de mange år, der var gået. Pludselig var Martinus kommet snigende ind ad døren med et stort smil, og var hos hende ret

længe, trods en kedelig lugt fra operationssåret. De havde det så hyggeligt sammen, fortalte min mor, og vi kunne mærke på hende, hvor glad og afbalanceret hun var, næsten i hele resten af sygdomsforløbet.

Nogle år tidligere var vi i familien blevet enige om at ulejlige Martinus mindst muligt – der var jo så mange, der opsøgte ham, især om sommeren i Klint. Umiddelbart efter min mors død kontaktede jeg ham dog, og Martinus inviterede mig straks ind til en kop kaffe. Om aftenen modtog han mig med hjertelige smil og varme, som sædvanlig. Enhver nervøsitet hos mig forsvandt omgående, og han havde god tid. Flere har spurgt mig efterfølgende: ”Omfavnede han dig og kom med trøstende ord?” Nej, slet ikke – blot skabte han en venskabelig og kærlig stemning – det var som at hygge sig med en meget nær ven! Han spurgte en del ind til min familie og til mit arbejde (i bank). Da jeg så spurgte ham, om der var et eller andet job, jeg kunne hjælpe ham med, svarede han: ”Lige nu skal du gå ud og leve livet” – og så tilføjede han smilende: ”Du prøver jo hele tiden at leve efter mine analyser, er jeg sikker på!” ”Jo”, svarede jeg, ”jeg prøver så godt jeg kan!”

Jeg følte mig ikke på noget tidspunkt under besøget til ulejlighed – tværtimod: Efter et par kopper kaffe med små kryddere, sagde han pludseligt: ”Du kan vist godt lide kryddere, Kaj!” – Hvorefter han gik ud i køkkenet og hentede en pose med resten, og vi hyggede os gevaldigt et par timer.

Han vekslede hele tiden imellem alvorlige og personlige spørgsmål og rigtig sjove historier. F.eks. husker jeg denne: ”Midt under mit foredrag bemærkede jeg en ældre herre på første række, lige foran mig. Han lænede sig forover, kiggede meget intenst på mig og bevægede sin hånd ind under sin jakke. Han trak den derefter langsomt ud – en sort genstand kom til syne. Jeg nåede lige at tænke: Jeg skal da vel ikke dø lige nu? Den sorte genstand viste sig at være et gammeldags hørørør – og jeg åndede lette op!” En anden historie: ”Jeg var inviteret til middag i et større selskab, hvor værten fortalte om mig

og mit virke. Min borddame, en pæn ældre dame, vendte sig pludselig om imod mig og udbrodt højt: 'De er en farisæer!'. Dengang kunne han næste ikke beherske sig – fortrak ikke en mine, men kluklo indvendig! Mange kan berette om hans gode evne til at fortælle sjove små fortællinger ind imellem mere alvorlige emner.

Smertelindring

Nærmest grusomme smerter oplevede jeg i forbindelse med en tarmoperation for ca. 20 år siden, som jeg heldigvis blev fuldstændig helbredt for. En dag ringede jeg til min svoger, Uffe Andreasen, der i øvrigt var frivillig medarbejder for Martinus i Klint. Han gav mig følgende råd: "Kaj, tænk nu på, at du får ikke én eneste lidelse, som du ikke selv er skyld i! Altså: modtag smerterne, accepter dem, og tænk samtidig på, at dine følelser udvikles derved – og glæd dig til, at det en dag er overstået. Og at fremtidige karmabølger derved bliver mere eller mindre mildnet!"

Det hjalp faktisk – smerterne mildnedes. Selv om man er rigtig godt inde i Martinus' analyser, gemmer der sig dybt inde i sindet en eller anden ærgrelse eller noget negativt. Det gælder om at acceptere, modtage det som kommer, og tænke positive tanker – eller i hvert fald: Prøv det! Jeg fik efterfølgende en god, lang nattesøvn, og havde det meget bedre den næste morgen. Og dette mønster har gentaget sig nogle gange igennem livet.

Al Smerte i Verden, baade fysisk og sjælelig, udgør [...] kosmisk set
Væsenernes største Beskyttelsesmiddel.

Den er et skærmende Gelænder, der værner Individet fra at falde ned
i en evig Døds Afgrund. Uden paa Basis af Smerte vilde intet Individ
kunne opretholdes i en evig Tilværelse.

Livets Bog I, stk. 86, side 85.

Smerten viser vejen til Gud, til sandheden og livet.

Livets Bog I, stk. 86, side 85.

Fest for **Martinus kosmiske indvielse**

Blev afholdt lørdag den 21. april 2018, kl. 13 til kl. 21:30
i Kulturhuset Kilden, festsalen
Nygårds Plads 31
Brøndbyøster, 2605 Brøndby

Tema var:

Det Tredie Testamente

Foredrag af Ingemar Fridell, Toni Bjerremose, Jan Langekær m.fl....
om Martinus epokegørende åndsvidenskabelige værk,
Det Tredie Testamente og Martinus kosmiske indvielse.
der var fri adgang – gratis entré som sædvanligt

Festen var arrangeret af
LIVETS SKOLE
i Martinus åndsvidenskab

Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab www.livetsskole.info og www.dettredietestamente.info

Stor interesse fra de deltagende, med spørgsmål og dialog, til festen den 21. april 2018

The Third Testament on Mind - Body - Spirit Festival May 2018

Udstilling i Olympia, Kensington, London

”The Third Testament” udstilles for fjerde gang i Olympia London fra den 25. til den 28. maj 2018, og nu med Alex fra vores London studiegruppe på standen.

Det er fjerde gang at ”The Third Testament Foundation” (Fonden Det Tredie Testamente) udstiller i London.

På vores ”The Third Testament” stand i London kommer besøgende fra hele verden, og en del af dem er nu startet i vores ”Talk & Dialogue group about The Third Testament and Martinus Spiritual Science i London”.

I år meldte der sig 15 helt nye studerende til vores studiegruppe med ”Talk & Dialog”, den 1. september 2018 i Willesden Green, London.

Udstillingerne trækker nye interesserede åndsforskere til som så begynder i vores London studiegruppe.

Der blev ført mange dybe samtaler vores stand på den årlige MindBodySpirit Festival, om Martinus åndsvidenskab og Det Tredie Testamente.

At udstille Det Tredie Testamente / The Third Testament by Martinus i London har vist sig at være en rigtig god ide. Og det har været en stor glæde at tale med alle de besøgende som kommer fra hele verden.

Der siges at være mere en 200 nationaliteter i London, og vi har da også fået henvendelser fra alle 7 kontinenter, hvor flere af dem har bedt os om at komme med vores udstilling til deres lande og verdensdele. Standpersonalet har hidtil udelukkende været danskere primært fra LIVETS SKOLE i Martinus ånsvidenskab i Brøndby, men fra maj 2018 var der for første gang en ung studiegruppedeltager fra vores nyoprettede Talk & Dialogue gruppe i London.

Jan Langekær og Alex White taler med besøgende på standen i Olympia, London

Alex White taler med besøgende på standen i Olympia, London

Alex White taler med besøgende på standen i Olympia, London

Alex White taler med besøgende på standen i Olympia, London

Talk & Dialogue about The Third Testament

1st September 2018, 12:00-18:00
Willesden Green, London

More information www.thethirdtestament.info

Jan Langekær og Alex White vil afholde "Talk & Dialog & Introduction" lørdag den 1. september 2018 kl. 12:00 - 18:00, i Willesden Green, London.

Gavekultur

Den ny Verdensimpuls er en gave til alle, og al undervisning, foredrag, studiekredse og udstillinger fra LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab er også frie og gratis.

At dette kan lade sig gøre, skyldes kun de mange frivillige bidrag, som sagens venner giver og som beviser, at det gaveprincip Martinus beskriver virker.

Martinus: “Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer.”

Har du lyst til at bidrage så benyt:
Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989

Fra udlandet:
IBAN konto nr. DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

www.livetsskole.info

MARTINUS

Det Tredie Testamente

LIVETS BOG I-VII

Bibelens fortsættelse og afslutning - Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab - Alkærlighedens videnskab

Det Tredie Testamente

Kort litteraturoversigt

Det Tredie Testamente omfatter Martinus samtlige udgivne skrifter og symboler, der tilsammen udgør et universelt forsvar for alt og alle.

- Livets Bog (Bind I-VII)
- Det Evige Verdensbillede (Bind I-III)
- Logik
- Bisættelse

Alle småbøger fra åndsvidenskabsforlaget, Førstegangsudgaver

- Bevidsthedens skabelse. Tanker omkring påske. Julelysene
- Blade af Guds billedbog. Pinseglans over livet
- Bønnens mysterium
- Den ideelle føde
- Den længst levende afgud
- Den store fødsel. Primitiv og intellektuel gudsyndelse. "Dyrets billede" og "Guds billede"
- Et glimt fra verdensgenløsningen. Verdensreligion og verdenspolitik. Ud af mørket
- Hinsides dødsfrygten. Den sekundære og den primære opstandelse. Primitivitet og overtro.
- Hvad er sandhed?
- Juleevangeliet
- Kosmisk bevidsthed. Mental suverænitæt
- Kulturens skabelse
- Livets vej. Mentale fængsler. De levende væseners udødelighed. Åndsvidenskabens nødvendighed
- Mellem to verdensepoker
- Menneskeheden ét med Gud. Dømmer ikke. Vejen, sandheden og livet
- Menneskeheden og verdensbilledet
- Menneskehedens skæbne
- Omkring min missions fødsel
- Omkring mine kosmiske analyser. Vejen til indvielse. Gavekultur
- På kærlighedens alter. Meditation. Udødelighed. Djævlbevidsthed og Kristusbevidsthed
- Påske
- To slags kærlighed
- Vejen til paradiset I og II
- Verdensfredens skabelse
- Verdenssituationen og "Guds billede."

Jeg'et og evigheden. Guds skabelse af mennesket

Andre bøger og artikler

- Det Evige Verdensbillede IV,* V* og VI*
- Det Tredie Testamente - Den intellektualiserede kristendom*
- Artikelsamling 1*

Småbøger

- Bevidsthedens skabelse
- De levende væseners udødelighed
- Djævlbevidsthed og kristusbevidsthed
- Kosmiske glimt
- Livets skøbnespil
- Meditation
- Reinkarnationsprincippet
- Ud af mørket
- Vejen til indvielse
- Verdensreligion og verdenspolitik

Telefonnumre på personer i de byer, hvor der nu er fordelingscentre/afhentningscentre for gratis tidsskriftet Den ny Verdensimpuls.

Ballerup:	31 51 24 34
Bogø:	23 29 76 58
Broager:	23 93 78 38
Brøndby:	20 15 78 11
Dragør:	32 53 26 53
Gilleleje:	60 83 80 08
Horsens:	22 36 01 79
Jægerspris:	40 57 78 23
Klint:	59 30 52 72
Odense:	21 38 26 38
Svaneke:	29 93 30 85
Tommerup:	21 38 53 80
Torup:	60 75 88 55
Varde:	20 20 70 50
Aarhus:	40 26 40 94
Aalborg:	26 28 40 40
Sverige:	+46 70 171 00 43
Norge:	+45 27 27 31 41 83

Den ny Verdensimpuls kan også downloades gratis fra www.livetsskole.info

"Mit arbejde er ikke en ny dogmatisme eller et nyt trosobjekt, men er udelukkende videnskab."

Martinus

*) Redigeret vha. efterladte manuskripter efter Martinus' bortgang.

Martinus, 44 år gammel (1935)
Første bind af Livets Bog er udkommet.
Livets bog I-VII er hovedværket i
Det Tredie Testamente

Hvem var Martinus?

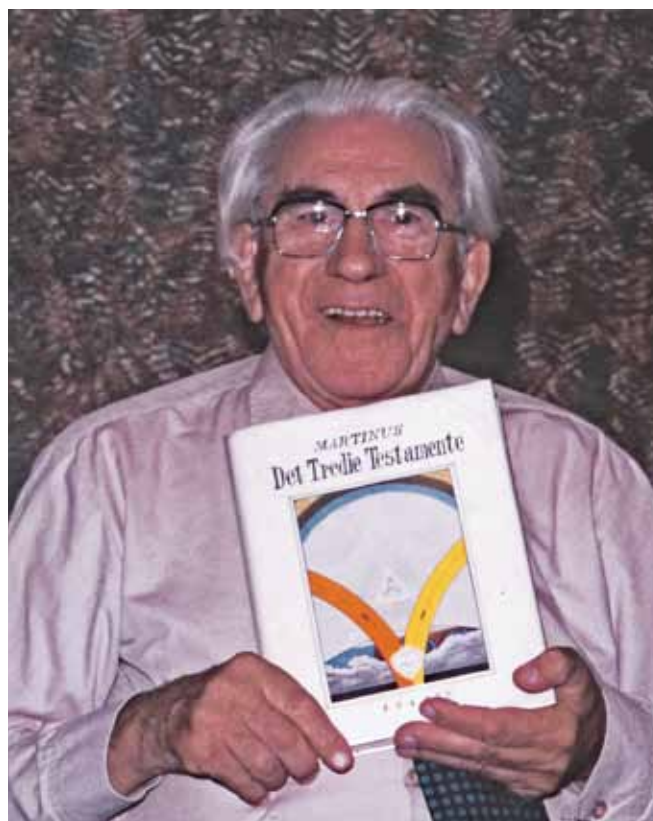
Martinus deler hjemland med den store eventyrforfatter H.C. Andersen, som kunne gøre et eventyr ud af virke ligheden. Man kan sige det omvendte om Martinus. Han har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle religionernes evige kerne ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

Martinus blev født i 1890 i Sindal i Nordjylland, hvor han voksede op hos plejeforældre på et lille husmandssted. Han fik ingen uddannelse udover den elementære skolegang. Hans ønske om at blive skolelærer gik ikke at opfylde pga. de ringe økonomiske kår. I stedet blev han røgterdreng, mejerist, oppasser, nattevagt, postbud og kontorist i København.

Det følgende er Martinus' egne ord fra manuskriptet til *Den Intellektualiserede Kristendom*:

“I mit 31. år oplevede jeg en åndelig proces, der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921, at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke, at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kald else til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det 'meget', som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller da tidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte. Den Kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dags bevidst oplevelse inde bærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, ind til den udgjorde et blændende ocean af lys i guldets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrende lodrette

gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg, der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg'er er ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdens kulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbedte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.

Martinus fremviser den 13. august 1978 sit eget designede omslag til hans værk. Han havde bestemt at værkets titel skulle staves Det Tredie Testamente, med "i" i ordet Tredie, "fordi det så pæneste ud sådan". Han afviste at bruge ny retskrivning i titlen. Og det er jo forfatteren som har den endelige beslutning.

Martinus foran hovedsymbolet med Livets Bog.
Året er 1955. Arbejdet med de vigtigste kosmiske
analyser i Det Tredie Testamente er fuldført

”Arbejdet med
åndsvidenskaben stiller
visse krav til den studerende.

Ikke blot rent intellektuelt,
den side af sagen er ikke den vanskeligste.

Hvis man tilegner sig stoffet lidt efter lidt, efterhånden som man har brug for det, vil hjerneceller, der endnu ligger latent i ens hjerne, udvikles, og man vil mærke, hvordan evnen til at forstå tingene gradvis vokser, og lige sådan evnen til at forklare analyserne for andre, der virkelig er hungrige efter en sådan viden og indsigt.

Men selv om man koncentrerer sig om det teoretiske studium, må den praktiske væremåde ikke glemmes, den er endnu mere vigtig, for den er helt ens egen.”

Martinus: ”Frihed - frigjorthed og fred”. Fra et foredrag holdt i oktober 1940. Bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus. Publiceret i *Kosmos* nr. 9-10 1968.

Martinus citater

Om den intellektuelle kristendom

Kristusmentaliteten er altsaa Maalet. Den er det færdige Resultat med Hensyn til fuldkommen Tænkning, Villieføring eller Handlemaade. Tilsynekomsten af denne mentale Tilstand viser os den mentale Harmoni, Fred og Fjernelse af Frygt for Døden, som i Dag er Objektet for den moderne Aandsforskers eller det intellektuelle Jordmenneskes inderste Længsel, lønligste Begær eller Attraa.
Livets Bog IV, stk. 1364, side 1627.

Om alkærligheden

Alle mine kosmiske analyser eller samlede litterære værker udgør tilsammen alkærlighedens videnskab. Denne videnskab viser, hvorledes alkærligheden udgør fundamentet eller grundtonen i hele verdensaltets struktur og eksistens. Nævnte alkærlighed er således den allerhøjeste, logiske energiudfoldelse, der eksisterer. Den er selve kulminationen af fuldkommenhed i al tænke-, skabe- og væremåde. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 20

Alkærligheden er evnen til virkelig at kunne elske dem, der ikke kan lide os, dem, der bagtaler og forfølger os og på mange måder er generende og onde imod os. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 26.

Kristusmissionen skal således denne gang ikke være baseret på en fysisk Kristuspersonlighed med autoritet og mirakler. Personen er denne gang anonym. Kun Kristusbevidstheden i form af kosmisk videnskab bliver det primære i Kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse, der er bebudet eller opfattet som Kristi genkomst. Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredje testamente vil blive den nu begyndende ny verdensepokes livsfundament. "Falske profeter og falske Kristus". *Kosmos* nr. 8, 1971.

Om tilgivelsen

Var det ikke en højere eller fuldkomnere mental Kunnen, der kom til Syne i Verdensgenløserens Udtryk, da han bad om Tilgivelse for sine Bødler? - *Livets Bog IV*, stk. 1363, side 1625.

Dette, at vende den venstre Kind til, naar man bliver slaaget paa den højre, samt Princippet i alle de øvrige her nævnte Kristi Udtalelser, betyder i Virkeligheden det samme som, at hvis nogen lader sine dyriske Anlæg komme til Udfoldelse overfor dig, saa udfold du din menneskelige Natur og Væremaade overfor ham, hvilket vil sige: Forstaaelse og Tilgivelse. *Livets Bog VI*, stk. 2261, side 2545.

Den virkelige Tilgivelse er den, der er givet baade med Forstand og Hjerte og dermed har forenet de to stridende Parter i virkelig Sympati og Kærlighed.
Livets Bog VII, stk. 2409, side 2666

Det var tilgivelse ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, Kristus skulle indvi som en kommende verdenskultur. *Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 7.

Om smerter

Alle former for smerte og lidelse er som en klokke, der ringer, når væsenet er ved at komme på afveje, og denne klokke skal føre det tilbage til næstekærligheden og livsmodet. "Livsmodet". *Kosmos* nr. 4 og 5, 1969

Om karmaen

Skæbnegængældelsen eller Karma er jo et „Spejlprincip”, der, hvor ikke andet griber ind, udløser en fuldstændig nøjagtig Gengivelse, i ens egen Skæbne, af det, man selv befordrer i andre Væseners Skæbne.

Livets Bog IV, stk. 1262, side 1527.

Karma eller Gængældelse er jo ikke paa nogen som helst Maade et „Straffeprincip”.

Livets Bog IV, stk. 1262, side 1528.

Ifølge Karma- eller Skæbneloven kan intet som helst Angreb paa noget Væsen eksistere uden at være en Gængældelse af en forudgaaende Angrebsudløsning fra det selv imod Omgivelserne.

Livets Bog, VI, stk. 2237, side 2517.

Intet som helst Væsen kan faa en Skæbne, det ikke selv er det absolut eneste Ophav til. Absolut alle levende Væsener faar nøjagtig den Skæbne, de selv igennem deres Væremaade overfor alt andet levende har skabt.

Livets Bog VII, stk. 2447, side 2695.

En overordentlig stor del af karmaen skyldes menneskenes forfærdelige slagteri og blodbade paa millioner af dyr, hvis organismer de således dræber og spiser. *Det Evige Verdensbillede II*, side 182.

Da det absolut ikke er en livsbetingelse for mennesket at skulle spise animalsk føde, men at dette som nævnt absolut er en overtrædelse af det femte bud eller denne kosmiske lov, får menneskene mørk karma for mord på dyrene, ligeså godt som de får mørk karma for mord på mennesker. *Det Evige Verdensbillede II*, side 182.

Karmaloven er således virkende, at det et menneske sår, skal det høste, og det man vil, at menneskene skal gøre imod os, det må vi først gøre imod dem. *Det Evige Verdensbillede III*, side 232.

Om reinkarnationen

Hvis reinkarnationen ikke eksisterede, måtte verdensaltet være kaos og tilfældighed. *Bisættelse*, kap. 155, stykoverskrift, side 199.

Individet vil således i kraft af reinkarnationen kunne få sine naturlige ønsker og længsler opfyldt. – Det man tænker, det bliver man. *Bisættelse*, kap. 156, side 201.

Reinkarnationen giver således individet den store fordel, at det altid vil have et legeme, der er i overensstemmelse med dets bevidsthed, udviklingstrin og skæbne, samtidig med at det giver det lejlighed til at få hvilepauser i dets fysiske tilværelse, får lejlighed til, når det er ”mæt af dage” eller har fået lemlæstet sit fysiske legeme så meget, at det ikke mere er tjenligt til manifestation, at få et ophold i de højeste verdener og tilværelsesplaner.

Bisættelse, kap. 157, side 202.

Reinkarnationen, død og fødsel er således i realiteten livets allerstørste kærlighedsprocesser.

Bisættelse, kap. 158, side 203.

Genfødslen som den eneste Foreteelse, der kan garantere, at Væsenernes Skæbner ikke er identisk med Kaos eller Tilfældighed.

Livets Bog III, stk. 729, stykoverskrift, side 1297.

Hvis man fornægter Reinkarnationen, saa er man med til at fortsætte Verdensgenløserens Korsfæstelse den Dag i Dag, saa er man med til at forvandske eller bortforklare hans sande verdensfrelsende Visdom.

Livets Bog III, stk. 870, side 1083-84.

Om tilfældighed

Enhver virkelig sandhedskærlig og fremskreden intellektuel Forskers særlige urokkelige Erkendelse er netop denne, at Naturen ikke kender til nogen som helst Form for Udløsning af Tilfældigheder. Alt er lovbundet og dermed hensigtsmæssigt og logisk. *Livets Bog III*, stk. 741, side 933.

Intet i Livets kosmiske Struktur er Kaos eller Tilfældighed. *Livets Bog V*, stk. 1651, side 1934.

Den materialistiske Videnskabs Livsfilosofi eller Hævdelse af Tilfældigheden som Universets og Livets første Aarsag er en kulminerende Overtrædelse af den videnskabelige Forskningsmetode, den i alle andre Forhold selv kræver opfyldt som Grundlag for Videnskab *Livets Bog V*, stk. 1839, stykoverskrift, side 2246.

Om vegetarismen

Når menneskene ikke desto mindre nyder animalske ernæringsprodukter: kød, blod og fedt, er det absolut ikke baseret på livsbetingelse, men derimod på en fra fortiden nedarvet – vane, – som de i kraft af deres, i forhold hertil altfor højt udviklede tilstand, kun kan have den allerstørste fordel af at vænne sig af med. De må således dygtiggøre sig i den vegetariske ernæring. *Bisættelse*, kap. 188, side 233.

Ligeledes vil menneskene også igennem deres humanitets- og følesestalent blive frigjort af den overtro, at kødspisning og drab af dyr er en livsbetingelse og derved komme til at spise planteføde, hvor drabstilstanden udgør en meget lille brøkdel af den drabstilstand, der befordres ved fremskaffelsen af den animalske føde, rent bortset fra de sygdomme, man bliver frigjort fra ved den vegetariske ernæring, der udelukkende er den retmæssige for mennesket. Manuskript til foredraget ”Det onde” og dets årsag, som Martinus holdt søndag den 5. februar 1956. *Kosmos* 1981 nr 7.

Foto af Heder Neves, unsplash

Foto af Frank Mckenna, unsplash

Rigtig god sommer!

Naturen holder Pinsefest. Livet spirer frem alle Vegne. De lange Dage med Lys og Varme, med Farve og Duft, med Tusinder af smaa Strubers Lovsang mod Skyerne, med Ferier, Udflugter, Skovture, Fest og Glæde er atter naet frem til vore nordlige Breddegrader, har trængt den Kulde og det Mørke bort fra vor Zone, vi kalder "Vinter", og dermed atter givet os Sommeren tilbage. Denne Gave eller dette tilbagevendende Liv er Guds Aands Kulmination i materiel eller fysisk Form. Thi der, hvor Guds Aand kulminerer, opstaar altid Livet eller Sommeren, medens Vinteren fremtræder der, hvor samme Aand forekommer i latent Form. Dette er ikke nogen symbolsk Lignelse, men direkte og absolut Virkelighed. Guds Aand er nemlig ikke en Person, ikke noget overnaturligt, ufatteligt eller uvirkeligt noget, men er en realistisk Kendsgerning i Form af den underbare Kraft, der som identisk med "Bevidsthed" lader alle levende Væsener fornemme Tilværelsen og derved gør dem identisk med Livet. "Den hellige Aand". *Kosmos* nr. 3, 1933.

Efter foråret kommer "sommeren". Da er livet i sin allerhøjeste udfoldelse. Da kulminerer alt i farveorgier. Sommervarmen er den herskende. Blomster og blomster og atter blomster farver dagens hvide lys i en mangfoldighed af farvekombinationer. Af den sorte muld har en guddommelig kemi sammensat livets største kunstværker i farver. Og menneskene folder også deres liv ud. Det er feriernes og rejsernes tid. Alle forlader de mørke stuer for at være så meget i sollyset som muligt. Alt, hvad man tidligere måtte værne og beskytte inden for husenes kunstige varme og lys, er nu fremme i selve naturens eget strålende favntag af kulminerende lys og varme. Dagene er lange, natten kort. Vi er i livets domæne. "Årstiderne og livets tale". Fra et foredrag på Martinus Institut søndag d. 27. maj 1956. Bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus. *Kosmos* nr. 12, 1982.

MARTINUS

Det Tredie Testamente

LIVETS BOG I-VII

Bibelens fortsættelse og afslutning - Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab - Alkærlighedens videnskab